

ตอนที่ 1381 ความแข็งแกร่งของเม็งเจิ้นเทียน

ระหว่างที่หลี่ชีย่กำลังบรรลุสัจธรรมอยู่ภายในเจดีย์แปดเหลี่ยมนั้น ในบริเวณอีกด้านหนึ่งของพื้นแผ่นดินนี้ บนยอดเขาลูกนั้น หันโดนนั่น "ตูม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหวได้สร้างความแตกตื่นไปทั่วพื้นแผ่นดินแห่งนี้

ก่อนหน้านี้ทุกคนสามารถมองเห็นได้ว่า บนท้องฟ้าได้ปรากฏเป็นประตูลึกลับประตูลึกลับ เป็นฝีมือของหลี่ชีย่ที่อาศัยการเชื่อมต่อเขตต้องห้ามของทะเลกระดูก ดึงเอาพลังจากเขตต้องห้ามมาควบคุมสยบเม็งเจิ้นเทียนเอาไว้

ประกายมิดมิดถูกเหวี่ยงออกมาจากประตูมาทำการสยบหลักกฎเกณฑ์ของเม็งเจิ้นเทียนเอาไว้ แต่ทว่า ในเวลานี้เอง จากเสียงดังสนั่นที่เกิดขึ้น ทำให้ทุกอย่างเกิดการเปลี่ยนแปลง

ประตูที่ลอยอยู่กลางอากาศแต่เดิมถูกปิด ขณะที่ประกายสีดำมิดมิดทำการสยบและควบคุมเม็งเจิ้นเทียนกลับถูกกัก

ในเวลานี้ หลักกฎเกณฑ์ของเม็งเจิ้นเทียนได้กลับกลายเป็นเตากลั่นฟ้าดิน อาศัยพลังอำนาจที่ปราศจากผู้ต่อกรทำการหลอมกลับประกายดำมิดสายนี้ ได้ยินเสียงดัง "จืด จืด จืด" ปรากฏประกายสีดำมิดมิดค่อยๆ กลับกลายเป็นประกายเขียวน

จากนั้น ได้ยินเสียง “ตึง ตึง ตึง” ดังขึ้น ปรากฏสีดำมืดมืดที่ ถูกหลอมกลั่นได้กลายเป็นหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อที่คล้ายเป็นโซ่ ยาวแต่ละเส้น และกลายเป็นหลักกฎเกณฑ์ของเม็งเจิ้นเทียนไป

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างรู้สึกหวั่นไหวในใจเมื่อได้เห็นภาพนี้ แล้ว ในขณะนี้หลายคนที่มีประสบการณ์ต่างรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง

“ออกจะแข็งแรงแรงเกินไปแล้วละ ถึงกับนำเอาพิพากษาดำมืด มากลั่นเป็นหลักกฎเกณฑ์ของตนเอง นำเอาพลังของเขตต้องห้าม มาเป็นของตนเอง” ระดับปราชญ์ถึงกับเสียวสันหลังวาบ และ กล่าวด้วยความตระหนกเมื่อได้เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า

ทุกคนต่างรู้ว่า พลังของเขตต้องห้ามนั้นแทบจะหลบเลี่ยงไม่ ทนเสียด้วยซ้ำ แม้ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นระดับจักรพรรดิเทพที่ แข็งแรงแรงมากเท่าใดก็ตาม ก็ไม่สามารถรับได้กับพลังจากเขต ต้องห้าม ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะนำเอาพลังของเขตต้องห้ามมา เป็นของตน นำเอาพิพากษาดำมืดมากลั่นเป็นหลักกฎเกณฑ์ของตน

การกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ฝืนลิขิตสวรรค์ กระทั่งกล่าว ได้ว่ามีเพียงผู้ที่มีความมั่นใจเต็มเปี่ยมจึงกล้าที่จะทำเช่นนี้ เพราะ หากไม่ทันระวังจะถูกพิพากษามืดมืดแว้งกัดเข้าให้ พลังกลายเป็น เถ้าธุลีไป

“ไม่เสียทีที่เป็นผู้มีโอกาสเป็นราชันเซียนได้มากที่สุด ด้วย ระดับเช่นนี้เรียกได้ว่าเป็นแบบของแท้ ความแน่นอนหนาของพื้นฐาน เกินกว่าที่ผู้คนจินตนาการไปแล้ว ไม่มีการเล่นกลแม้แต่บ่อย” ผู้ที่ อยู่ในยุคเดียวกันกับเม็งเจิ้นเทียนถึงกับพูดทอดถอนใจออกมา

เมิ่งเจิ้นเทียนนั้นมีความแข็งแกร่งตลอดมา แม้จะต้องอยู่ในยุคเดียวกันกับราชันเซียนท่าคง เขาก็มีความแข็งแกร่ง ราชันเซียนท่าคงเคยพ่ายแพ้ต่อเขามาก่อน ในยุคนั้นเคยมีผู้กล่าวว่าเขาเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรทั่วหล้า

ในยุคนั้น แม้แต่ราชันเซียนท่าคงก็นับถือเขาเป็นพี่ใหญ่ เคยมีผู้กล่าวว่า กระทบราชันเซียนท่าคงหลังจากได้เป็นราชันเซียนแล้วยังคงยกย่องเขาเป็นพี่ใหญ่

เมิ่งเจิ้นเทียนเคยเป็นความภาคภูมิใจของแดนวิญญานสวรรค์ แต่ว่า ต่อมาภายหลังไม่ทราบด้วยสาเหตุใด เขาก็ถอนตัวออกจากการชิงชะตาฟ้า ยกตำแหน่งราชันเซียนประเคนให้กับราชันเซียนท่าคง

ภายหลัง ได้มีคำเล่าลือในแดนวิญญานสวรรค์ตลอดมาว่า ถ้าหากครั้งนั้นเมิ่งเจิ้นเทียนไม่ถอนตัวออกจากการชิงชะตาฟ้า เกรงว่าเขาต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน โดยที่ราชันเซียนท่าคงคงไม่มีสิทธิ์

“นี่แหละกำลังความสามารถที่ว่าที่ราชันเซียนควรจะต้องมี” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าวิญญานเทพเมื่อเห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “ระดับเช่นนี้เรียกว่าเป็นของจริงแท้แน่นอน ไม่มีการเล่นเล่ห์เหลี่ยมลูกไม้แม้แต่บ่อย ไม่อาศัยวิชามารใดๆ ”

คำพูดของผู้บำเพ็ญตนเผ่าวิญญานเทพมีเป้าหมาย จากคำพูดของเขาก็คือพุ่งเป้าไปที่หลี่ชีย่นนั่นเอง

ชื่อเสียงของหลี่ซีเยในเวลานี้เรียกได้ว่าแซงหน้ากลบทุกคนที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ บารมีของเขาแซงหน้าราชินีเทพเจ็ดสมุทร ไอรสสวรรค์ปกสมุทร กระทั่งไล่จับเมิ่งเจิ้งเทียน

เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา จะมากหรือน้อยก็ทำให้เผ่าวิญญาณสวรรค์รู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง กล่าวสำหรับแดนวิญญาณสวรรค์แล้ว เผ่าวิญญาณเทพถือเป็นลูกรักของสวรรค์ พวกเขาคือผู้ที่โชคดีเป็นพิเศษ มีความรู้ความสามารถ เป็นบุตรอันเป็นที่รักของสวรรค์ แม้ว่าปากของพวกเขาจะพูดถ่อมตนอย่างไรก็ตาม พวกเขาก็มีความเยอหยิ่งอยู่ในใจ

แต่ทว่า เวลาที่ความโหดของหลี่ซีเยรุนแรง ไม่เพียงกดดันจนปีศาจทะเลหายใจไม่สะดวก กับเผ่าวิญญาณเทพแล้ว ยิ่งกดดันจนพวกเขาต้องสลดอับแสงไปไม่น้อย

จะอย่างไรเสีย เผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดนวิญญาณสวรรค์ก็เป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น แต่ทว่า มาวันนี้เผ่าพันธมิตรมนุษย์อย่างหลี่ซีเยกลับทำให้เผ่าวิญญาณเทพ ปีศาจทะเล และเผ่าพฤษภษาในแดนวิญญาณสวรรค์ต้องสลดและอับแสงลง

สภาพการณ์เช่นนี้ย่อมทำให้ภายในใจของเผ่าวิญญาณเทพดูไม่เป็นสับประรดเอาเสียเลย โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนเผ่าวิญญาณเทพที่สนับสนุนเมิ่งเจิ้งเทียน และมองว่าเมิ่งเจิ้งเทียนจะต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน เมื่อเห็นท่าที่ที่แข็งแรงแและพาลเกรของหลี่ซีเยแล้ว พลันทำให้หลายคนรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา

มาถึงวันนี้แล้ว ทุกคนรับรู้ได้ว่าหนทางในอนาคตของเมิ่งเจิ้งเทียนดูจะเต็มไปด้วยอันตรายยิ่ง เกรงว่าการปรากฏตัวของหลี่ซีเย

จะต้องทำทนายฐานะของเม็งเจ็งเทียน กระทั่งกลายเป็นศัตรูผู้
แข็งแกร่งที่จะมาแย่งชิงชะตาฟ้าของเม็งเจ็งเทียน

“ตุ้ม.....” ในเวลาตัวเอง บริเวณยอดเขาที่เม็งเจ็งเทียนอยู่นั้น
ถึงกับปรากฏเป็นประกายเชียนรุนแรงพุ่งขึ้นมาเป็นสาย ทุกๆ
ประกายล้วนแล้วแต่เจิดสร้อยยิ่งนัก ยามที่ประกายแต่ละสายแผ่
กระจายออกมา เสมือนหนึ่งนกยูงรำแพนอย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง บนยอดเขาลูกนี้ปรากฏพลังที่ไม่ทราบที่มาสาย
หนึ่งกระจายออกมา จากนั้น ได้ยินเสียง “ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม” เบาๆ ทำให้
เกิดอาการโคลงเคลงขึ้นทั่วทะเลกระดูก

จังหวะการโคลงเคลงสั้นไหวแผ่วเบามาก คล้ายดังเป็นเปลที่มี
การแกว่งไกวอย่างเบาๆ อย่างนั้น ไม่เพียงแต่ไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกไม่
สบาย ตรงกันข้ามกลับทำให้ผู้คนรู้สึกผ่อนคลาย นาทีนี้ ทุกคน
พลันรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในดินแดนอันตราย แต่อยู่ในเปลของ
เด็กทารกอย่างนั้น ช่างสบายและปลอดภัยอะไรอย่างนั้น

ที่น่ากลัวมากกว่านี้ก็คือ ในเวลานี้ สถานที่หลายแห่งในทะเล
กระดูกเหมือนว่ามีอะไรบางอย่างที่สอดรับกับประกายเชียนที่เม็ง
เจ็งเทียนแผ่กระจายออกมา และท่วงทำนองจังหวะที่ดังออกมาจาก
สัจธรรมของเม็งเจ็งเทียน

นาทีนี้ ท่วงทำนองสัจธรรมของเม็งเจ็งเทียนคล้ายดังเป็น
จังหวะเดียวกันกับของทะเลกระดูกอย่างนั้น นาทีนี้ได้ทำให้ผู้คน
รู้สึกเห็นเป็นมโนภาพขึ้นมา เหมือนว่าเม็งเจ็งเทียนได้กลายเป็นผู้
บงการของทะเลกระดูกไปแล้ว เหมือนว่าเขาเป็นผู้กุมพลังของ
ทะเลกระดูกเอาไว้

แต่ว่า ความรู้สึกเช่นนี้เป็นอยู่แค่แวบเดียวเท่านั้น ดูเหมือน
ท่วงทำนองจังหวะสัจธรรมของเมืองเงินเทียนกับท่วงทำนองจังหวะ
ของทะเลกระดูกเข้ากันได้ในช่วงบางตอนแวบเดียวเท่านั้น

ทว่า แม้จะเป็นเพียงแวบเดียวก็สามารถสร้างความน่ากลัว
ให้กับผู้คนได้ ผู้บำเพ็ญตนที่มีความแข็งแกร่งรับรู้ได้ว่านี่มัน
หมายถึงสิ่งใด พวกเขาเข้าใจในความแข็งแกร่งและความน่ากลัว
ของเมืองเงินเทียนได้

“นี่คือการควบคุมสัจธรรมฟ้าดินได้แล้วอย่างนั้นหรือ?” บาง
คนที่รับรู้ได้ถึงการผสานเข้ากันของท่วงทำนองจังหวะชั่วคราวนั้น
ถึงกับพึมพำออกมา

ระหว่างที่ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังตระหนกตกใจอยู่นั้น
ประกายเขียนที่อยู่บนยอดเขาลูกนั้นได้จางหายไป และกลับคืนสู่
ความสงบตามเดิม แต่ทว่า ภูเขาลูกนี้กลับให้ความรู้สึกที่ไม่
เหมือนเดิม เนื่องจากมีไอหมอกเล็ดลอดออกมาจางๆ เหมือนเป็น
กลิ่นไอเขียน การได้ยืนอยู่ท่ามกลางกลิ่นอายเขียนเช่นนี้แล้ว คง
ให้ความรู้สึกเหมือนตัวเบาหวิวอย่างนั้น

น่าเสียดาย ภูเขาลูกนี้ถูกกองทหารของเมืองเงินเทียนล้อม
เอาไว้ บุคคลภายนอกไม่สามารถขึ้นไปได้ ยิ่งไม่สามารถไปพิสูจน์
กลิ่นอายเขียนเช่นนี้

เนื่องเพราะยอดเขาลูกนี้เหมือนมีกลิ่นอายเขียนออกมาจางๆ
ทำให้ผู้คนบังเกิดเป็นมโนภาพว่า ยอดเขาลูกนี้มีเขียนที่กำลัง
เข้ามานและบรรลूसัจธรรมอยู่ และด้วยการที่มีเขียนกำลังเข้ามาน

และบรรลุลัทธิธรรมอยู่ จึงเนรมิตให้ยอดเขาแห่งนี้กลายเป็นแดนสวรรค์อย่างนั้น

“นี่เป็นเพราะลัทธิธรรมของเขากำลังจะบรรลุขั้นสมบูรณ์อย่างนั้นหรือ?” ผู้ยิ่งใหญ่รุ่นอาวุโสเมื่อได้เห็นกลิ่นอายเขียนกลางๆ บนยอดเขาแล้ว ถึงกับกล่าวว่า “หากเป็นจริงดังว่า เกรงว่ายามเมื่อชะตาฟ้าปรากฎขึ้นมา เม็งเจิ้นเทียนจะบรรลุเป็นราชันเขียนได้ทันที จะอย่างไรเสียเขาก็เป็นผู้ที่เคยได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้ามาก่อน”

“ดูท่าเม็งเจิ้นเทียนยังคงอยู่ระหว่างบรรลุลัทธิธรรมอยู่ เร็วๆ นี้คงไม่ออกจากการกักตุนแล้วละ” คนที่มองเห็นภาพนี้แล้วต้องทอดถอนใจออกมา และรู้สึกนับถือในใจยิ่งนัก กล่าวว่า “จิตของเม็งเจิ้นเทียนนั้นแข็งแกร่งมาก หากใช้รุ่นพวกเราสามารถเทียบเทียมได้อีกแล้ว”

เงาก้าวเจี้ยนถูกหลี่ซียะฆ่าตาย ขณะเดียวกัน หลี่ซียะยังได้ดึงเอาพลังจากเขตต้องห้ามมาสยบเม็งเจิ้นเทียนเอาไว้ ทว่า เม็งเจิ้นเทียนกลับไม่ได้แสดงอาการคลั่งและไม่ได้โกรธ ยังคงสามารถรักษาลิตที่สงบเอาไว้ ยังคงบรรลุลัทธิธรรมต่อไปเรื่อยๆ โดยที่ลิตไม่ได้ถูกสั่นคลอนแต่อย่างใด กระทั่งไม่ได้ก่อเกิดระลอกคลื่นขึ้นมา แม้แต่น้อย ด้วยลิตที่แข็งแกร่งและปกติเช่นนี้ คิดจะไม่เป็นราชันเขียนก็คงยาก

“หากเม็งเจิ้นเทียนออกจากการกักตุนแล้วสู้กับหลี่ซียะ ไม่รู้ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะใครจะพ่ายแพ้” ยอดฝีมือมองดูภูเขาสูงนั้นแล้วกล่าวด้วยความรู้สึกตื่นเต้นออกมา

เวลานี้ชื่อเสียงของหลี่ชีย่ดังมาก ขณะที่เมิ่งเจิ้นเทียนเป็นผู้ที่ทุกคนมองว่าเป็นผู้มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุด ก่อนหน้านั้น เกรงว่าคงมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่คิดว่าหลี่ชีย่ต้องไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเมิ่งเจิ้นเทียนอย่างแน่นอน แต่ เวลานี้ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว

เมื่อนึกถึงการต่อสู้เพื่อชิงขาดระหว่างคนสองคนที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุด ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ทำให้ผู้คนรู้สึกตื่นเต้นดีใจ กระทั่งอยากจะให้มีการทดลองสักครั้ง

“ฮิ ราชันเซียนต้องอาศัยกำลังความสามารถที่แท้จริง อาศัยพื้นฐานที่แน่นหนาจริงและพื้นฐานความชำนาญ ไม่อาศัยเล่ห์กลแม้แต่น้อย” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าวิญญูณเทพส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา และพูดด้วยน้ำเสียงที่ประหลาด

เวลานี้ชื่อของหลี่ชีย่โด่งดังมาก อีกทั้งยังมีชื่อเป็นคนโหดที่โด่งดังมาก ไม่ทันใดก็เช่นฆ่าล้างทำลายสำนัก ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่กล้าดูแคลนหรือหัวเราะเยาะหลี่ชีย่โดยง่ายตาย

แต่ เมื่อถูกหลี่ชีย่กดทับเอาไว้ ทำให้เผ่าวิญญูณเทพจำนวนมากรู้สึกอึดอัดในใจ ดังนั้นจึงพูดไม่เต็มเสียง กลายเป็นเสียงประหลาดออกมา

“การต่อสู้เพื่อชะตาฟ้า นับว่าเป็นอะไรที่โหดตั้งตาคอยจริงๆ! ” แม้แต่อ่องเทพลมบาดาล ที่ล้องมองยอดเขาลูกนั้น ก็ยังปรากฏประกายตาที่เด่นกระตึก กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “การต่อสู้ชิงขาดระหว่างเมิ่งเจิ้นเทียน กับหลี่ชีย่ยังไม่รู้ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ! ”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว อ่องเทพลมบาดาลถึงกับมองไปที่ฉุนหยาง ลือทือหนึ่ง กล่าวว่า “เสียดาย ศิษย์พีหากเลือกเดินสวรรค์วิถี การต่อสู้เพื่อชะตาฟ้า ศิษย์พีต้องได้สิทธิ์นั้นแน่!”

แม้อ่องเทพลมบาดาลจะมีความทะนงตน แต่ บ่อยครั้งที่เขาเอง ก็รู้ตัวดี การมีฉุนหยางลืออยู่เขาเลยเลือกที่จะเดินไปทางโลกาวีถี แม้แต่ศิษย์พีเขายังเอาชนะไม่ได้ ไม่ต้องพูดถึงแย่งชิงชะตาฟ้า

กล่าวสำหรับอ่องเทพลมบาดาลแล้ว เขารู้สึกเสียดายเสมอมา เขารู้สึกไม่เข้าใจมาโดยตลอด เหตุใดศิษย์พีของเขาจึงได้เลือกที่จะก้าวเดินไปบนเส้นทางของโลกาวีถี แทนที่จะเลือกสวรรค์วิถี

ในสายตาของอ่องเทพลมบาดาลมองว่า ขอเพียงฉุนหยางลือ ศิษย์พีของเขาเลือกเดินไปบนเส้นทางสวรรค์วิถี ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับยุคสมัยเช่นใด ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับดาวรุ่งเช่นใด ไม่ว่าจะต้องพบกับศัตรูที่แข็งแกร่งเพียงใด อ่องเทพลมบาดาลเชื่อว่า ฉุนหยางลือ ศิษย์พีของเขาต้องมีโอกาสได้ต่อสู้แน่นอน มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะแย่งชิงชะตาฟ้าแน่นอน!

“ไม่มีอะไรต้องเสียดาย” ฉุนหยางลือสงบนิ่งมาก สายหน้ายิ้ม กล่าวว่า “ชาตินี้ต่อให้ข้าเลือกเดินสวรรค์วิถีก็ไม่สามารถแก้ไข ฉากจบของเรื่องได้ ยุคนี้ต้องเป็นของหลี่ชียเอ่ ไม่ว่าใครไปแย่งชิงชะตาฟ้ากับเขาก็ต้องถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าเป็นละครเศร้า”

“ศิษย์พี ท่านเอาแต่ชื่นชมในความสามารถของหลี่ชียเอ่ ทำลายปณิธานของตนเอง” อ่องเทพลมบาดาลไม่คิดเช่นนั้น กล่าวว่า “เป็นความจริงที่หลี่ชียเอ่มีความแข็งแกร่ง มีความ

ัจญโรอย่างแท้จริง แต่ ศิษย์พียังคงมีคุณสมบัติที่จะช่วงชิง ข้าไม่
คิดว่าบนโลกนี้ยังมีคนที่มีพรสวรรค์มากกว่าศิษย์พี”

“เจ้าไม่เข้าใจ” ฉุนหยางลือสายหน้า กล่าวว่า “ความน่ากลัว
ของหลี่ชียะนั้นอยู่เหนือจินตนาการของเจ้ามาก สรุปก็คือ ชาตินี้
ไม่ว่าใครที่ไปแย่งชิงชะตาฟ้ากับเขาก็ตาม มันถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่า
จะต้องเป็นละครเศร้า

ตอนที่ 1382 สัจธรรมแรกเริ่ม

“แว้งค์.....” หลีชีเย่ที่อยู่ด้านหน้ากระจกยักษ์ได้เข้ามาและวิญญาณล่องลอยออกจากร่าง โดยจมอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่า

ท่ามกลางความว่างเปล่านี้ดูเหมือนไม่มีทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีวันเวลา ไม่มีช่องว่าง ไม่มีฟ้าดินและสรรพสิ่ง..... แต่ทว่าท่ามกลางความว่างเปล่าก็กลับมีทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมา มีฟ้าดินสัจธรรม มีสรรพสิ่งและสัมผัสทั้งห้าที่ลึกซึ้งพิสดาร มีสัจธรรมที่ค่าต่างเล็กน้อยมาก.....

ในเวลานี้เอง รอบๆ กายของหลีชีเย่ปรากฏเป็นแสงสว่างขึ้นมาทันที ลัคนาของหลีชีเย่เปิดกว้าง ทั้งสิบสามลัคนาได้ล่องลอยอยู่เหนือศีรษะของหลีชีเย่

ทั้งสิบสามลัคนาเคลื่อนที่หมุนไปไม่หยุดนิ่ง เหมือนว่าพวกมันได้กลับกลายเป็นดวงดาวสิบสามดวง พวกมันกำลังทำการวิวัฒนาการขั้นสูงสุดกับโลกมนุษย์ที่กว้างใหญ่ไพศาล ท่ามกลางโลกมนุษย์ที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ มีฟ้าดินแลสรรพสิ่ง มีสรรพชีวิตเป็นล้านล้าน มีสุริยันจันทรธาที่สับเปลี่ยนหมุนวน.....

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานมากน้อยเท่าไร สิบสามลัคนาได้หายไป และตัวหลีชีเย่ก็ได้หายไปเช่นกัน คงเหลือไว้ซึ่งความเลื่อนลางสุดลูกหูลูกตา ท่ามกลางความเลื่อนรางเห็นความ

ขมุกขมัวที่พลุ่งพล่าน หมอกควันแห่งความขมุกขมัวอบอวลอยู่
เป็นเวลานานมิอาจหาย

ท่ามกลางความขมุกขมัวนี้แหละ เสมือนมีชีวิตใหม่ถอดด้าม
กำลังถือกำเนิดขึ้น ท่ามกลางความขมุกขมัวนี้แหละเหมือนมีโลกๆ
หนึ่งกำลังเริ่มต้นขึ้นจากที่ตรงนี้ ท่ามกลางความขมุกขมัวนี้แหละ
เหมือนว่ามีสัจธรรมที่ไม่เคยมีมาก่อนกำลังจะถูกเปิดออกอย่างนั้น
.....

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไร ท่ามกลางความขมุกขมัวนี้
แหละ เหมือนว่าที่ตรงนี้จะไม่มีกาลเวลา ไม่มีช่องว่าง ทุกอย่าง
กำลังอยู่ระหว่างเจริญเติบโต ทุกอย่างเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น

ท่ามกลางไร้ซึ่งวันเวลา ไม่รู้ว่าวันเวลาได้ผ่านไปเนิ่นนาน
เท่าไรแล้ว สุดท้าย ท่ามกลางความขมุกขมัวปรากฏมีสายฟ้าที่แวบ
วับ เสียงฟ้าร้องดังออกมา ภายใต้อเสียงฟ้าร้องเหมือนหนึ่งได้เขย่า
โลกนับล้านล้านใบ เสมือนต้องการบุกเบิกสร้างโลกใหม่ขึ้นมาใบ
หนึ่งอย่างนั้น

ในที่สุด บังเกิดเสียงดัง "ตึง" เป็นเสียงที่ไม่ดังอะไรมากเป็น
พิเศษ แต่ทว่า เสียงเช่นนี้แหละกลับเป็นเสียงที่ดังมาจากยุคสมัยดึก
ดำบรรพ์ส่งต่อไปถึงยุคสมัยที่ยาวไกลในอนาคต เหมือนว่าเสียง
เช่นนี้สามารถก้าวข้ามศักราชแล้วศักราชเล่า ก้าวข้ามยุคแล้วยุค
เล่า

เสียงดัง "ตึง" เสียงนี้ ทำให้ความขมุกขมัวถูกฝ่าออก นาทีนี้
หากมีใครอยู่ในเหตุการณ์ละก็ ต้องบังเกิดเป็นภาพลวงตาขึ้นมา

อย่างแน่นอน ต้องคิดว่าตัวเองกำลังอยู่บนฟ้าดินที่เพิ่งจะบุกเบิก
ขึ้นมาใหม่อย่างนั้น

การที่ความขมุกขมัวถูกผ่าออกมา สิ่งที่ใช้ในการผ่าความ
ขมุกขมัวนั้นหาใช่ขวานยักษ์ที่อยู่ในตำนาน แต่เป็นสิ่วธรรมดา
หนึ่ง ด้วยสิ่วธรรมดาเช่นนี้แหละที่ดูโบราณเรียบง่าย ไม่มีการตกแต่ง
ทุกอย่างเป็นแบบดั้งเดิม ทุกอย่างดูเป็นงานหยาบ ทุกอย่างดูช่าง
เป็นจริงอะไรอย่างนั้น!

จังหวะที่ความขมุกขมัวถูกผ่าออกนั้น ให้ความรู้สึกผู้คน
เหมือนเป็นครั้งแรกที่มีการเปิดฟ้าเบิกดินอย่างนั้น นาที่ที่ความ
ขมุกขมัวถูกผ่าออก ส่วนที่เบากว่าลอยขึ้นกลายเป็นท้องฟ้า ส่วน
ที่หนักและสกปรกจมลงกลายเป็นพื้นดิน!

ยามที่ฟ้าดินเพิ่งจะก่อกำเนิดขึ้นมาใหม่ ประกายที่ระยิบระยับ
อยู่ท่ามกลางความขมุกขมัวแต่เดิมนั้น ได้กลับกลายเป็นดวงดาว
กลืนอายุที่เคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางความขมุกขมัวแต่เดิม ได้กลับ
กลายเป็นแม่น้ำและทะเล ท่วงทำนองจังหวะการเต้นที่อยู่ท่ามกลาง
ความขมุกขมัวกลายเป็นเสียงแห่งฟ้าดิน.....

ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ สิ่วธรรมดาเรียงราย คล้ายดั่งนอนหลับอยู่
ท่ามกลางฟ้าดินอย่างนั้น เหมือนหนึ่งว่ามันดำรงอยู่ตั้งแต่แรกเริ่ม
กำเนิดความขมุกขมัวแล้ว

หากมีผู้ที่สังเกตการณ์อยู่ นาที่นี้สามารถมองเห็นการ
วิวัฒนาการของโลก มองเห็นสภาพของฟ้าดินที่แรกเริ่มบุกเบิก
ขึ้นมา จากวันเวลาที่เคลื่อนผ่านไป ดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้าดูจะมี
ความสว่างสดใสมากขึ้น สุริยันจันทรารเริ่มมีการขึ้นลงสลับ

สับเปลี่ยน จากนั้นเป็นต้นมา บนโลกมีกาลเวลาและมีรอบปฐุทิน
เกิดขึ้น

บนผืนแผ่นดินได้ก่อเกิดสิ่งมีชีวิต มีสัตว์ที่วิ่งอยู่บนผืนแผ่นดิน
มีหมู่สกุณาที่บินร่อนอยู่บนท้องนภา..... จากนั้น มีสิ่งมีชีวิต
บำเพ็ญตนอยู่กับฟ้าดินแห่งนี้

ท่ามกลางโลกใบนี้ จากวันเวลาที่เคลื่อนผ่านไป ดวงดาวบน
ท้องฟ้าันวันยิ่งส่งประกายเจิดจรัสมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เป็นการนำพา
ให้โลกทั้งโลกก้าวเข้าสู่ศักราชใหม่ทั้งหมด เป็นศักราชที่เจิดจรัส
และเจริญรุ่งเรือง

ท่ามกลางยุคนี้ สิ่งมีชีวิตได้กลับกลายเป็นแข็งแกร่งไร้ผู้
เทียบเทียมมากยิ่งขึ้น สามารถคว้าสุริยันจันทรธา จับดวงดาว
เปลี่ยนแปลงฟ้าดิน เบื้องบนสามารถท่องไปทั่วจักรวาล เบื้องล่าง
ท่องไปได้ทั่วทุกแห่งหน.....

แต่ทว่า ท่ามกลางศักราชที่เจิดจรัสนี้ไม่รู้ว่าจะผ่านมานาน
เท่าไรแล้ว และไม่รู้ว่าจะสามารถดำรงคงอยู่ได้อีกนานเท่าไร
สุดท้าย ภัยพิบัติก็มาถึง ดวงดาวบนท้องฟ้าเริ่มร่วงหล่นลงมา
สุริยันจันทรธาเริ่มอัปเดตแสงลง สิ่งมีชีวิตบนโลกใช้ชีวิตอย่างหรรุหระ
พุ่มเฟือย.....

ท่ามกลางภัยพิบัติอันใหญ่หลวง มารได้ก่อเกิดขึ้น และเริ่ม
อาละวาดต่อผืนแผ่นดิน สิ่งมีชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนถูกสังหาร ใน
เวลานี้สิ่งมีชีวิตล้มตายเป็นเบือ

สุดท้าย สรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดได้ก้าวเดินไปสู่ความล่มสลาย มารร้ายได้อาละวาดไปทั่วฟ้าดิน ปกครองโลกใบนี้

แต่ทว่า สंहารหนึ่งร้อยคนได้เป็นโหว สंहารหนึ่งพันคนได้เป็นอ่อง สंहารหนึ่งหมื่นได้เป็นราชา สंहารหนึ่งล้านได้เป็นจักรพรรดิ สंहารหนึ่งล้านล้านได้เป็นจอมมารอันดับหนึ่งนิรันดร์กาล!

ท่ามกลางยุคที่มารอาละวาดนี้ Һ้ายสุด ได้ก่อเกิดเป็นที่สุดแห่งมารยั๓ษั๓ขึ้นมา มารยั๓ษั๓ได้ก่๓นกินเหล่ามารทั้งหมดที่มีอยู่บนโลกใบนี้ ทำลายฟ้าดิน หวังบงการหยินและหยาง ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง!

สุดท้าย ภายใต้การทำลายล้างของมารยั๓ษั๓ "ตุม" ฟ้าดินถูกทำลายที่๓สุดแห่งมารยั๓ษั๓เดินไปสู่ความตายท่ามกลางเสียงร้องที่นำเวทนา

นาที่นี้ ฟ้าดินกลับกลายเป็นสุ๓จ๓ดเต็ม ทุกสิ่งได้กลับสู่ความว่างเปล่าอีกครั้ง ไม่มีโลกอีกแล้ว ไม่มีสรรพสิ่งและฟ้าดินอีก ไม่มีสิ่งมีชีวิตนับล้านลาน ไม่มีวันเวลา.....

ไม่รู้ว๓เวลาได้เคลื่อนผ่านไปนานเท่าไร ท่ามกลางความว่างเปล่า ป๓รากฎ๓ประกาย๓จ๓ดเล็ก๓ๆ ขึ้นมาท่ามกลางประกาย๓จ๓ดเล็ก๓ๆ จ๓ดนี้ ก่อเกิดความขมุกขม๓ว้ขึ้น ท่ามกลางความขมุกขม๓ว้เริ่มต้นบ๓มพักกาลเวลา บ๓มพักชีวิต บ๓มพักสั๓ธรรม.....

วิ๓ฎ๓จักรก๓ำลังจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ยุคใหม่ทั้งหมดก๓ำลังจะเริ่มขึ้น ท่ามกลางยุคใหม่นี้ ป๓รากฎ๓เขียนก๓้าวขึ้น๓จ๓ดสูงสุด สรรสร้าง

ความสุขหมื่นยุค เหมินลอยขึ้นไปเป็นเซียนบนสวรรค์กลางวันแสดกๆ
.....

แต่ทว่า ท่ามกลางยุคสมัยเช่นนี้ จากการเสื่อมโทรมทั้งห้าของ
เซียน ฟาดินได้ล่มหลายอีกครั้ง เป็นการกลับสู่วัฏจักรครั้งต่อไปอีก
ครั้ง.....

แต่ละยุคสมัยที่กลับสู่วัฏจักร แต่ละยุคสมัยที่หมุนเวียน
สับเปลี่ยน แต่ สิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงก็คือสัจธรรมสายนี้
.....

พลังสัจธรรมสายนี้ได้ทะลุผ่านแต่ละยุคสมัย มันได้ทะลุผ่านวัฏ
จักรแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะแปรเปลี่ยนเป็นเทพ หรือมาร หรือจะเป็น
เซียน..... ไม่ว่าจะมันจะกำเนิดขึ้นในลักษณะเช่นใด โดยสัจธรรม
นี้ยังคงตลอดไป

ถ้าหากมีใครเห็นภาพนี้กับตาของตนเองจะต้องห้วนไหวจน
พูดอะไรไม่ออก เนื่องจากมันคือสัจธรรมที่สามารถเปิดฟ้าเบิกดิน
ได้ เป็นสัจธรรมที่สามารถเป็นวัฏจักรที่หมุนเวียนได้หมื่นยุค เป็น
สัจธรรมที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์

ไม่ว่าจะเป็นยุคเช่นใดก็ตาม ไม่ว่าจะวัฏจักรเวียนว้ายอย่างไร
สัจธรรมนี้จะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ มากก็ดี เซียนก็ช่าง มันก็จะ
ดำรงคงอยู่เช่นนี้ เพียงแต่วิธีการแสดงออกจะแตกต่างกันไปเท่านั้น

นี่แหละคือสัจธรรมของหลี่ซีเย นับจากสร้างโลก จนถึงการ
วิวัฒนาการ กระทั่งถึงนิจนิรันดร์ไม่มีเสื่อมสลาย ภายใต้สัจธรรม

เช่นนี้ ทุกอย่างสามารถกำจัดและสลายไป แต่ทว่า มีเพียงสัจธรรม
ที่คงอยู่ตลอดไป

ลักษณะของสัจธรรมสายนี้ มันได้บงการทุกสิ่งทุกอย่างกระทั่ง
บงการสวรรค์ บงการวิฆัลจักร บงการการสร้างโลก บงการการ
ทำลายล้าง.....

ถ้าหากมีผู้ที่มีประสบการณ์ได้มาอยู่ที่ตรงนี้ละก็ จะต้องรู้สึก
หวั่นไหวหวาดกลัวยิ่ง ผู้บำเพ็ญตน สามารถสรรสร้างสัจธรรม
ขึ้นมาได้ แต่ทว่า สัจธรรมของผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่แล้วจะอิงอยู่
กับสรรพสัจธรรมฟ้าดิน สร้างสัจธรรมโดยอาศัยหลักกฎเกณฑ์
ของฟ้าดิน

ด้วยเหตุนี้เองจึงได้มีคำกล่าวเกี่ยวกับสวรรค์วิถิ เนื่องจากผู้ที่
ก้าวเดินไปทางสวรรค์วิถิ เมื่อสร้างสัจธรรมของตนเองขึ้นมาแล้ว
หากสามารถได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้า ในอนาคตก็จะมี
คุณสมบัติแย่งชิงชะตาฟ้า มีคุณสมบัติได้เป็นราชันเซียน

ตั้งเช่นลำดับชั้นของสวรรค์วิถิอย่างนั้น แบ่งออกเป็นชั้นจาก
สูงไปหาต่ำดังต่อไปนี้ ปฐมมรรค ครุฑมรรค มหามรรค มนุษยเทพ
ขุนพลสวรรค์ เทพสวรรค์ พระยา รัชทายาท

ในระหว่างลำดับชั้นแต่ละชั้น ว่ากันด้วยลำดับชั้นมนุษย์เทพ
หากสามารถบุกเบิกสร้างสัจธรรมขึ้นมา ก็จะเกิดพลังที่จะไป
เกิดปฏิกิริยากับชะตาฟ้าขึ้น

ขณะที่ในชั้นของพระยา สัจธรรมที่สร้างขึ้นมาแล้วจะได้รับการ
ปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการเตรียมตัวเพื่อการสืบทอด

ชะตาฟ้า ซึ่งสัจธรรมลักษณะเช่นนี้สามารถรองรับกับพลังชะตาฟ้า
เอาไว้ได้ ถ้าหากไม่สามารถรองรับพลังของชะตาฟ้า ก็จะไม่ได้รับการ
การยอมรับจากชะตาฟ้า ยิ่งไม่สามารถเข้าสู่กระบวนการแย่งชิง
ชะตาฟ้าได้

มีเพียงได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้าจึงมีสิทธิ์เข้าชิงชะตาฟ้า
ได้ และมีโอกาสสืบทอดชะตาฟ้ากลายเป็นราชันเซียน

แต่ทว่า สัจธรรมของหลี่ชียเอ่ในเวลานี้ก็กลับไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อ
ชะตาฟ้า มันได้ทำการเปิดฟ้าเบิกดินโดยตรง สร้างยุคขึ้นมา
โดยตรง ณ ที่ตรงนี้ สัจธรรมของหลี่ชียเอ่กลายเป็นหนึ่งเดียว
เท่านั้น ที่กลับกลายเป็นว่าเขาคือผู้บงการทุกสิ่ง

ในเวลานี้ สัจธรรมของหลี่ชียเอ่เป็นผู้บงการทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้า
หากหลี่ชียเอ่สามารถแย่งชิงชะตาฟ้ามาครอบครอง เกรงว่าสัจธรรม
ของหลี่ชียเอ่จะไม่ได้กำเนิดขึ้นเพื่อสืบทอดชะตาฟ้า แต่เป็นการ
ควบคุมชะตาฟ้า ภายใต้สัจธรรมของเขา ชะตาฟ้าเป็นเพียงพลัง
สายหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่เป็นสัจธรรมทั้งหมด

สัจธรรมของหลี่ชียเอ่ ไม่รู้ว่าวิวัฒนาการมาก็ครั้ง เปิดศักราช
สร้างยุคมาก็ยุคด้วยประการเช่นนี้ ท้ายสุด ทุกอย่างก็หายไปอีก
ครั้ง หลี่ชียเอ่ได้ปรากฏต่อสายตาอีกครั้ง ปรากฏตัวต่อหน้าบาน
กระจกยักษ์อีกครั้ง

นาทีนี้ หลี่ชียเอ่ได้ลืมตาสองข้างขึ้นมา เวลานี้ ดวงตาทั้งสอง
ของเขาช่างใสและชื่อบริสุทธิ์อะไรอย่างนั้น ไม่มีประกายตาที่ข่ม
เหงผู้คน ไม่มีความฉลาดเฉียบแหลมที่ลึกซึ้ง มีเพียงสายตาที่ชื่อบริสุทธิ์
จริงใจที่สุด

“สัจธรรมดังแรกเริ่ม.....” ในที่สุด หลี่ซิเย่ได้เผยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมา สัจธรรมของเขาไม่เพียงถูกสร้างขึ้นมา ทั้งยังได้รับการปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แม้ว่าจะห่างจากชั้นสมบูรณ์อีกมาก เขายังคงต้องก้าวเดินอีกยาวไกล แต่ การก้าวเดินก้าวนี้ออกมา ทำให้หลี่ซิเย่มีความชัดเจนต่อสัจธรรมของตนมากยิ่งขึ้น เขารู้แล้วว่าสัจธรรมของตนจะก้าวไปทิศทางใด เขารู้ว่าตนเองต้องการสิ่งใด

ในอีกมิติหนึ่ง สิ่งที่เขาต้องการหาใช่ชะตาฟ้า กระทั่งกล่าวสำหรับเขาแล้ว ชะตาฟ้าจะมีหรือไม่มีก็ได้ แต่ เขาจะต้องได้เป็นราชันเซียน เขาจะต้องเปิดศักราชใหม่ของความเป็นราชันเซียน

หลักสัจธรรมปราศจากชื่อสมควรตั้งชื่อให้กับมันแล้ว” หลี่ซิเย่หัวเราะที่หนึ่ง กล่าวตามอารมณ์ไปว่า “ในเมื่อข้าเป็นคนสร้างขึ้นมา งั้นก็ให้ชื่อว่าสัจธรรมหลี่ซิเย่ก็แล้วกัน”

จากคำกล่าวตามอารมณ์ว่าสัจธรรมหลี่ซิเย่ ก็ได้ทำการยืนยันชื่อสัจธรรมที่ตนเองสร้างขึ้นมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

สุดท้าย หลี่ซิเย่ได้ลุกขึ้นยืน หันหลังกลับไปมองดูบานกระจกขนาดยักษ์ ในขณะนี้ บานกระจกขนาดยักษ์ได้กลับไปเป็นรูปลักษณะเดิมอีกครั้ง ภายในกระจกไม่มีความว่างเปล่า เวลานี้มันแลดูเหมือนเป็นดวงจันทร์ราตรีที่แขวนอยู่ตรงนั้น พื้นผิวของกระจกดูหยาบไม่มีการเลียรระไนตกแต่ง

“วิหคัมัจฉา.....” หลี่ซิเย่ที่ล้องมองดูกระจกบานนี้ได้เผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่ “บางทีสักวันหนึ่งข้าสมควรจะได้เลี้ยงสัตว์

เทพที่ปราศจากผู้ต่อกรสักตัวหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็
นอะไรก็ตามแต่อะไรนั้นก็แค่เมฆที่ลอยล่องเท่านั้นเอง”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1383 อําลา

บริเวณด้านนอก ผู้คนจำนวนมากต่างล้องมองไปที่เจดีย์แปดเหลี่ยมที่ตั้งอยู่บนประรำพิธี ทุกคนต่างรอคอยอยู่ แม้ว่าทุกคนล้าวนแล้วแต่ไม่รู้จักวิธีที่จะเข้าไปยังเจดีย์แปดเหลี่ยม

แต่ทว่า ไม่มีใครยอมละทิ้ง โดยเฉพาะผู้ที่มีกำลังความสามารถ พวกเขาต่างต้องการเข้าไปดูสักครั้ง คาดหวังว่าจะได้รับโชคก้อนใหญ่ที่สุดยอดในหล้าจากด้านใน

ในที่สุด ประตูใหญ่ของเจดีย์แปดเหลี่ยมได้เปิดออก หลีชีเยก้าวเดินออกมาจากด้านใน

มองดูแล้ว ตัวของหลีชีเยดูจะไม่ได้แตกต่างอะไรมากนักกับช่วงก่อนเข้าไปสักเท่าไร แต่ทว่า พวกเขาของหลิวหยูเยียนมีตาที่แหลมคม แค่มองเห็นท่าทีของหลีชีเยพวกเขาก็รู้ได้ทันทีว่า อาการบาดเจ็บของหลีชีเยได้กลับคืนสู่ปกติแล้ว

ฉุนหยางลือมีความยอดเยี่ยมมากไปกว่านี้อีก เมื่อเทียบกับพวกเขาหลิวหยูเยียน อ่องเทพลมบาดาล และเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม เมื่อฉุนหยางลือได้มองเห็นหลีชีเยก้าวเดินออกมาจากเจดีย์แปดเหลี่ยมลั้งหวนั้น สายตาของเขาเด่นกระทึกทีหนึ่ง

หากจะกล่าวว่า ก่อนหน้านั้น ฉุนหยางลือรู้สึกว้าหลีชีเยนั้นลึกล้ำยากจะหยั่งถึง เหมือนสัตว์ดุร้ายยุคไร้ซึ่งอารยะธรรมที่กำลังหลับไหลอยู่ พร้อมที่จะกัดและกลืนกินศัตรูที่กล้าแข็งทั้งหมด

เช่นนั้นแล้ว ขณะที่ฉุนหยางจื่อมองหลี่ชียู่ในเวลา นี้ เขารู้สึก ได้ว่าหลี่ชียู่ออกจากเรียบง่ายและสัจย์ซื่อเกินไป เรียบง่ายสัจย์ซื่อ จนไม่สามารถมองเห็นอะไรได้เลย สุดท้าย ฉุนหยางจื่อเหมือนได้ ค้นพบอะไรอยู่เสี้ยวหนึ่งบนตัวของหลี่ชียู่ นั่นก็คือ ฟาตินคือหลี่ชียู่ หลี่ชียู่ก็คือฟาติน หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ทั่วทั้งโลก ล้วนแล้วแต่คือหลี่ชียู่ หลี่ชียู่ก็คือโลกทั้งโลก

ท่ามกลางเศษเสี้ยวของสิ่งที่ว่า ทันใดนั้น ฉุนหยางจื่อเหมือน จับอะไรได้บางอย่าง เหมือนมองเห็นสวรรค์สายหนึ่งที่ไร้ผู้ เทียบเทียมเป็นนิรันดร์ สวรรค์ที่สามารถบุกเบิกและสร้างเป็นยุค ใหม่ที่เป็นศักราชใหม่ทั้งหมดอย่างนั้น

“ที่กำเนิดลิขิตแห่งสวรรค์.....” ฉุนหยางจื่อทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ รู้แล้วว่าทุกอย่างได้ถูกกำหนดเสร็จสิ้นไปแล้ว

ก่อนหน้านี้เขายังคงมีความสงสัยอยู่บ้าง แต่ จังหวะที่หลี่ชียู่ ก้าวเดินออกมาจากเจดีย์แปดเหลี่ยม ฉุนหยางจื่อเข้าใจว่า ชาตินี้ ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงอีกแล้ว หลี่ชียู่ต้องได้เป็นราชันเซียน

ใช่ว่าใครก็มีสายตาเฉกเช่นฉุนหยางจื่อเช่นนี้ได้ คนอื่นๆ ต่าง จ้องมองดูหลี่ชียู่ด้วยความสงสัย หลี่ชียู่ไปได้อะไรมาจากเจดีย์ แปดเหลี่ยมกันแน่ นะ หรือจะกล่าวได้ว่าไปได้โชคชะตาชิ้นใหญ่อะไร มาจากเจดีย์แปดเหลี่ยมกันแน่

ทว่า เมื่อหลี่ชียู่ไม่พูด คนอื่นก็ไม่กล้าไปสอบถาม

“ขอแสดงความยินดีกับพีห์ลี” หลังจากทีหลีชีเยกลับมายังเรือกระดุกแล้ว ฉุนหยางจื่อถึงกับโค้งคำนับและกล่าวด้วยความจริงใจว่า “ชาตินี้ไม่มีสิ่งใดที่จะมาขัดขวางจังหวะการย่างก้าวของพีห์ลีได้อีกแล้ว”

หลีชีเยถึงกับหัวเราะออกมา มองดูฉุนหยางจื่อแล้วยิ้มกล่าวว่า “คนอย่างเจ้าไม่เลือกเดินไปทางสวรรค์วิถึ นับว่าน่าเสียดายยิ่ง”

ความจริงแล้ว หลีชีเยชื่นชมต่อฉุนหยางจื่อเป็นอันมาก ถ้าหากชาตินี้เขาไม่ปรากฏตัวออกมาล่ะก็ ไม่นั่นกเขาอาจจะบ่มพืคฉุนหยางจื่อขึ้นมา

“มีพีห์ลืออยู่ ข้าสามารถอยู่อย่างสุขสบายในถิ่นของตนข้าก็พึงพอใจยิ่งแล้วละ” ฉุนหยางจื่อเองก็ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีที่สง่าผ่าเผย ฉุนหยางจื่อเป็นคนที่ไม่เก็บเรื่องไม่สบายใจมาใส่ใจ ชาตินี้ไม่ว่าใครก็ตามที่เกิดยุคเดียวกันกับหลีชีเย ล้วนถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าเป็นเรื่องเศร้า แต่ว่า ในมุมมองของเขาแล้วยังไงก็ได้ เขาไม่มีความหะเยอหะยานในการแย่งชิงความเป็นหนึ่งในหล้าอยู่แล้ว

“เจ้าสามารถผิตยุคได้” หลีชีเยยิ้มกล่าว

ฉุนหยางจื่อสายหน้า กล่าวว่า “ช่างเถอะ ชาตินี้ข้าไม่ได้เรียกร้องอะไรมากมาย สามารถอยู่อย่างสงบสบายในชาตินี้ได้ข้าก็พึงพอใจแล้ว ในอนาคต หากสามารถมองเห็นความรุ่งเรืองของพีห์ลีได้ล่ะก็ ข้าก็ไม่เสียดายที่ได้เกิดมาในชาตินี้แล้วละ”

“นับแต่อดีตกาลมา ผู้ที่สามารถทำได้อย่างสง่าผ่าเผยเช่นนี้มีอยู่ไม่มาก” หลี่ชียเอ่อดทอดถอนใจออกมาไม่ได้ ยิ้มกล่าวว่า “สหายเช่นเจ้าข้าคบหาอย่างแน่นนอน”

ผู้ที่สามารถได้รับคำกล่าวเช่นนี้จากหลี่ชียเอ่ได้นับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง สามารถทำให้หลี่ชียเอ่ต้องมองและให้ความสำคัญได้มีอยู่ไม่มากจริงๆ

ฉุนหยางจื่อไม่ได้กล่าวมากความ โคว้งค่านับให้อย่างงามที่หนึ่ง

มิน่าเล่าหลี่ชียเอ่ถึงได้ให้ความสำคัญต่อฉุนหยางจื่อ เพราะถ้าหากฉุนหยางจื่อต้องการทำจริงๆ ในอนาคตเขายังคงมีโอกาสอยู่ เขาสามารถละทิ้งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า รื้อทิ้งแล้วเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่

อาศัยพรสวรรค์ของฉุนหยางจื่อ หากเขาเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ผิดยุคสักหลายยุคเขายังคงมีโอกาสสูงมากที่จะได้เป็นราชันเซียน

“พวกเราไปกันเถอะ” หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง เตรียมตัวออกเดินทาง

“ศิษย์น้องคิดการอย่างไร?” ฉุนหยางจื่อยิ้มกล่าวกับอ๋องเทพลมบาดาลที่ยืนอยู่ข้างกาย

อ๋องเทพลมบาดาลมีบุญคุณความแค้นกับหลี่ชียเอ่ แม้ว่าเขาจะไม่สู้ตายกับหลี่ชียเอ่ แต่ทว่าเขาเห็นหลี่ชียเอ่แล้วรู้สึกขัดหูขัดตา จึงไม่สนใจต่อหลี่ชียเอ่

อ่องเทพลมบาดาลเป็นคนที่หยิ่งยโสเช่นนี้แหละ ต่อให้เขารู้ว่าตัวเองสู้หฺลึชีย่ไม่ได้ ต่อให้อนาคตหฺลึชีย่ได้เป็นราชันเซียนจริงๆ เขาก็จะไม่ไปประจบสอพลอต่อหฺลึชีย่ เห็นแล้วรู้สึกขัดลุกตาก็คือขัดลุกตา จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเพราะความแข็งแแรงของหฺลึชีย่”

“ข้าได้พบสถานที่แห่งหนึ่ง” อ่องเทพลมบาดาลทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่่า “ข้าตั้งใจจะบุกโจมตีสักหนอย ดูว่่าจะสามารถเข้าไปได้หรือไม่”

“ข้าจะช่วยศิษย์น้องอีกแรงหนึ่งดีหรือไม่?” ฉุนหยางลื่อ เห็นท่าทีของศิษย์น้องตนแล้วก็รู้ได้ทันทีว่่าศิษย์น้องของตนไม่มีความมั่นใจ

พวกเขาศิษย์พี่ศิษย์น้องสองคนมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง ฉุนหยางลื่อ ถือเอาอ่องเทพลมบาดาลเป็นน้องชายแท้ๆ ของตนตลอดมา ขณะที่อ่องเทพลมบาดาลก็ให้ความเคารพต่อเขาดุจพี่ชายแท้ๆ กล่าวสำหรับฉุนหยางลื่อแล้ว ขอเพียงมีทางใดที่จะช่วยเหลืออ่องเทพลมบาดาลได้ เขาจะต้องทุ่มเทช่วยเหลืออย่างเต็มที่

กล่าวสำหรับอ่องเทพลมบาดาลแล้ว หากศิษย์พี่ของเขาประสงค์สิ่งใด เขาจะไม่ขัดข้องเด็ดขาด

“ดี ได้ศิษย์พี่ลงมือช่วยเหลือ จะต้องบรรลุผลสำเร็จอย่างแน่นอน” อ่องเทพลมบาดาลก็ไซ้จะไร้เหตุผล ตอบตกลงในทันที

อ่องเทพลมบาดาลเป็นผู้ที่ยิ่งยโสคนหนึ่ง ปกติแล้วเขาจะไม่
ออกปากขอความช่วยเหลือจากใครง่าย ๆ แต่ว่า เมื่อศิษย์พี่ของเขา
ออกปากให้การช่วยเหลือ เขาจะไม่ปฏิเสธแบบไร้เหตุผล

“พี่หลี ภูเขาไม่แปรเปลี่ยน สายน้ำยังคงไหลตลอดไป จากกัน
วันนี้ วันหน้าต้องได้พบกันอีก” ฉุนหยางจื่อ ยิ้มกล่าวอำลาพร้อม
กับแสดงคารวะแบบจีนต่อหลีซีเย

“หวังว่าคงมีวันได้พบกันอีก” หลีซีเยยิ้มกล่าว

ท้ายสุด ฉุนหยางจื่อได้กล่าวคำอำลากับหลิวหยูเยียน และจ้าว
เจี้ยนซือ อ่องเทพลมบาดาลก็กล่าวคำอำลากับหลิวหยูเยียน และ
จ้าวเจี้ยนซือ คนที่ยิ่งยโสอย่างเขาไม่ให้ความสนใจต่อหลีซีเย เขาก็
คือผู้ที่ยิ่งยโสเช่นนี้แหละ เขามองหลีซีเยแล้วรู้สึกขัดลุกตา จึงไม่
สนใจต่อหลีซีเย

หลีซีเยก็ไม่ได้ใส่ใจกับท่าทีที่ยิ่งยโสของอ่องเทพลมบาดาล
เพียงยิ้มนิดหนึ่งเท่านั้น

สุดท้าย เรือกระดุกได้เคลื่อนตัวออกไปจากทะเลสาบแห่งนี้ไป
ช้า ๆ แล่นเข้าไปในผืนแผ่นดินใหญ่ ลอยล่องอยู่กลางอากาศ

ทุกคนต่างรู้สึกโล่งอกเมื่อเห็นหลีซีเยจากไป แต่ก็มีบางคนรู้สึก
เสียใจ กล่าวหาว่า “เสียดาย ไม่ได้ต่อสู้กับเมิ่งเจิ้นเทียน นับว่าน่า
เสียดายเหลือเกิน”

“ต้องได้ต่อสู้กันอยู่แล้ว เมิ่งเจิ้นเทียนออกจากการกักตุนแล้ว
เกรงว่าต้องตามล้างแค้นต่อหลีซีเยอยู่แล้ว ขอเพียงทุกคนยังคงอยู่

ที่ทะเลกระดูก การศึกครั้งนี้ต้องไม่พลาดแน่” บางคนถึงกับมองไปยังภูเขาที่หลิชิเยอยู่

ภูเขาลูกนั้นยังคงเห็นกลิ่นอายเซียนอยู่กลางๆ ย่อมไม่ต้องสงสัยว่า เม็งเจิ่นเทียนยังคงอยู่ที่นั่นและยังไม่ได้ออกจากการกักตุน

หลังจากเรือกระดูกของหลิชิเยจากไปแล้ว ทุกคนจึงได้สติคืนกลับมา ในเวลานี้ สายตาทั้งหมดตกไปอยู่ที่เจดีย์แปดเหลี่ยมนั้น เวลานี้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างอยากจะไปทดลองดูเหลือเกิน

แต่ทว่า เวลานี้ทุกคนที่อยู่ ณ ที่ตรงนั้นยังไม่กล้ากระทำการบุ่มบ่าม หลายคนจึงมองไปที่เทพสวรรค์เรืองสัจธรรม

ผู้ที่ยึดครองทางเข้าได้เป็นคนแรกคือเทพสวรรค์เรืองสัจธรรม แม้ว่าภายหลังเขาได้หลีกทางให้กับหลิชิเย แต่ว่าเวลานี้หลิชิเยได้ไปจากแล้ว ตามหลักแล้ว คนที่จะได้เข้าไปเป็นคนแรกก็ควรจะเป็นเทพสวรรค์เรืองสัจธรรม

แน่นอน ในแควดวงผู้บำเพ็ญตนที่เป็นโลกของปลาใหญ่กินปลาเล็ก ไม่เคยว่ากันด้วยเหตุผลอยู่แล้ว เวลานี้เกิดจะมีเหตุผลขึ้นมากะทันหัน นั่นเป็นเพราะเทพสวรรค์เรืองสัจธรรมมีความแข็งแกร่งมากมายเหลือเกิน คงไม่มีผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์คนใดกล้าเป็นศัตรูกับเทพสวรรค์เรืองสัจธรรม ดังนั้น เมื่อเทพสวรรค์เรืองสัจธรรมยังไม่ได้ไปจาก จึงไม่มีใครกล้าแย่งชิงกับเขา

เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมองดูเจดีย์แปดเหลี่ยมนั้น แล้วทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ เขาไม่เลือกที่จะเข้าไป แต่หันหลังจากไปและ
ล่องลอยหายไปใต้อริบตาเดียว

คนอย่างเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมหาใช้คนที่มองว่าตัวเองเป็นคน
ไร้ค่าอย่างแน่นอน เขาเป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมากคนหนึ่ง แม้ว่า
อนาคตอาจจะต้องตัดสินใจขาดกับเมืองเจิ้นเทียน เทพสวรรค์เร่งสั่ง
จรรคมยังคงมีความมั่นใจในตนเอง ขอเพียงให้เวลาเขาอีกสักหลาย
ปี เขาต้องไล่ตามทันเมืองเจิ้นเทียนได้เป็นแน่แท้

แต่ทว่า เวลานี้เขาเข้าใจแล้วว่าตนเองนั้นมีช่วงห่างจากเมือง
เจิ้นเทียนอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว คนที่ทำให้เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคม
ต้องรู้สึกอึดอัดจนแทบจะหายใจไม่ออกยิ่งกว่าไม่ใช่เมืองเจิ้นเทียน
แต่เป็นหลี่ชียเอ

กล่าวสำหรับเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมแล้ว เขาเข้าใจเองว่า ช่วง
ห่างระหว่างเขากับเมืองเจิ้นเทียนนั้นมองเห็นได้จับต้องได้ แต่ กับหลี่
ชียเอนั้นเขามองไม่ออกโดยสิ้นเชิง เขาไม่สามารถรู้ได้เลยว่ากำลัง
ความสามารถที่แท้จริงของหลี่ชียเอเป็นเช่นใด เขาไม่สามารถมอง
ทะลุหลี่ชียเอไปได้

ขณะเดียวกัน เมื่อได้พบเห็นฉุนหยางจื่อแล้ว ทำให้เขาต้อง
ทอดถอนใจออกมายิ่งนัก เขาที่มองว่าตัวเองสูงเด่นเหนือใครมา
โดยตลอดไม่อาจไม่ยอมรับว่า ในแดนวิญญานสวรรค์เป็นที่ที่
พยัคฆ์หมอบมังกรเรนกายโดยแท้จริง ถ้าหากฉุนหยางจื่อเลือก
เดินบนเส้นทางสวรรค์วิถีสัก ในอนาคตจะต้องเป็นศัตรูที่แข็งแกร่ง
สำหรับเขาอย่างแน่นอน

มาครั้งนี้ เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมได้פקพาเอาความเศร้าหมอง
จากไป เขารู้แล้วว่าตนเองนั้นหนทางยังอีกยาวไกล เขาจะต้อง
พยายามมากกว่านี้

หลังจากที่เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมจากไปแล้ว ทุกคนต่าง
อยากจะทำทดลอง ต่างแย่งกันขึ้นไปยังประรัมพิธิ เพื่อลองดูสักครั้งว่า
สามารถเข้าไปในเจดีย์แปดเหลี่ยมได้หรือไม่!

ระหว่างที่เรือกระตุกลอยล่องอยู่บนอากาศ เวลานี้ทั้งหลิวหยู
เยียน และจ้าวเจี้ยนซือ ทั้งสองต่างจ้องมองดูหลิชิเย่ด้วยความ
กระหายใคร่อยากจะทำ พวกนางต่างก็เป็นสุดยอดโฉมตรูทั้งสิ้น ยาม
ที่พวกนางเผยสายตาเช่นนี้ออกมา ย่อมต้องเปี่ยมไปด้วยความ
ยั่วยวน และดึงเร้าวิญญาณผู้คนได้แน่นอน

“เออละ ไม่ต้องจ้องมองข้าแบบนี้” หลิชิเย่ถึงกับหัวเราะออกมา
ถือโอกาสนำแผ่นกระตุกขาวโยนไปให้พวกนางทั้งสอง กล่าวว่
“นี่ก็คือ ‘เคล็ดโฉมตีไ้่วาย’ ของไตรนิกายพิสุทธิพวกเจ้า พวกเจ้า
เก็บรักษาเอาไว้ให้ดีละ ครั้งหน้าหากสูญหายอีกครั้งแล้วคิดจะทำ
หากลับมาคงไม่ง่ายตายเช่นนี้แล้ว”

หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือรับแผ่นกระตุกขาวมาแล้ว
พิจารณาดูอย่างละเอียด ถึงกับร้องกล่าวด้วยความตระหนกและ
ระคนด้วยความดีใจว่า “เป็นของจริง ในที่สุดก็ได้คืนมาแล้ว! ”

เวลานี้ พวกนางต่างตื่นเต้นหัวน้ไหวจนควบคุมตัวเองไม่ได้ ก็
ปีมาแล้วที่ไตรนิกายพิสุทธิของพวกนางต้องการติดตาม “เคล็ด
โฉมตีไ้่วาย” คืนมา แต่หาว่าไม่สามารถทำให้เป็นความจริงได้สักที

มาวันนี้ เรื่องดังกล่าวได้กลายเป็นความจริงแล้ว นับว่าสามารถ
ปลดปล่อยวิญญาณของบรรพชนที่อยู่บนสวรรค์ได้แล้ว

“เคล็ดโถมตีไต่วายุ.....” หิ้งจั่วเขียนชื่อและหลิวหยูเขียน
ต่างลูปแผ่นกระดูกขาวแผ่วเบา พวกนางไม่นึกไม่ฝันเลยว่า “เคล็ด
โถมตีไต่วายุ” จะติดตามกลับคืนมาได้ด้วยมือของพวกนางสองพี่น้อง

“ขอบคุณคุณชาย!” หลิวหยูเขียนเป็นคนที่แสดงออกโดยไม่มี
มีปิดบังอยู่แล้ว ภายใต้ความดีอกดีใจ นางถึงกับจูบหลิวชียะอย่าง
ดูดีเต็ม

เมื่อถูกหลิวหยูเขียนจูบเข้าให้ หลิวชียะถึงกับหัวเราะและกล่าวว่า
ว่า “นี่เป็นการเอาเปรียบซ้ำไ้ซ้ำมัยเนี่ย?”

หลิวหยูเขียนยิ้มกล่าวว่า “ต่อให้ซ้ำเอาเปรียบ คุณชายก็
สมควรให้ซ้ำได้เอาเปรียบสักหน่อยสิ”

ตอนที่ 1384 ออกเดินทางอีกครั้ง

จ้าวเจี้ยนชื่อนั้นได้ซ่อนแฝงความรู้สึกเอาไว้มากมาย เมื่อเทียบกับหลิวหยูเยียนที่ไม่ปิดบังความรู้สึกเลย ไม่ถนัดนัก กว่าที่จ้าวเจี้ยนชื่อนี้จะเก็บงำอารมณ์ความรู้สึกที่ปิติยินดีเอาไว้ แล้วทำความเคารพกล่าวว่า “บุญคุณอันใหญ่หลวงที่คุณชายมีให้กับไตรนิกายพิสุทธิ์ของเรา พวกเราจะไม่มีวันลืมเลย ไตรนิกายพิสุทธิ์พวกเรา จะจดจำบุญคุณนี้เอาไว้ตลอดไป หวังว่าวันข้างหน้าจะมีโอกาสตอบแทนคุณชาย”

หลิวชียेमองดูจ้าวเจี้ยนชื่อนี้ซึ่งดูงามมีความเป็นเลิศและสูงส่ง แฝงไว้ซึ่งกลิ่นอายของหญิงที่เพิ่งแต่งงานใหม่ๆ แล้วถึงกับหัวเราะออกมา และกล่าวหยอกล้อว่า “ทดแทนบุญคุณก็ให้มันแล้วกันไปเถอะ อนาคตช่างยาวไกลนัก เรื่องราวในอนาคตใครจะคาดเดาได้ถูกต้อง ถ้าหากเจ้ามีความจริงใจที่จะแทนคุณล่ะก็ เอาแบบศิษย์น้องของเจ้าจูบสักฟอดหนึ่งก็แล้วกัน ข้าไม่ถือสาที่จะให้เจ้าเอาเปรียบข้าหรอกนะ”

เดิมทีคำพูดของหลิวชีย่ตั้งใจจะล้อนางเล่น แต่ พลันทำให้จ้าวเจี้ยนชื่อนี้หน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุก ถึงกับทำอะไรไม่ถูก

“ว้าว คุณชาย ดูไม่ออกเลยนะว่าบุคคลระดับสุดยอดอย่างท่านกลับมีรสนิยมเช่นนี้ คิดไม่ซื่อกับภรรยาของคนอื่นเขา” หลิวหยูเยียนกล่าวขำขันและหัวเราะออกมา จากนั้น จ้องมองหลิวชีย่ และจ้าวเจี้ยนชื่อนี้ด้วยท่าทีเจ้าเล่ห์

“การที่คนเรามีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ย่อมต้องมีเรื่องบางเรื่องที่น่าสนุก” หลี่ซีเย่ไม่ถือสาว่าหลิวหยูเยียนจะพูดว่าอย่างไร กลับหัวเราะออกมา

“ศิษย์พี่ จะไปกลัวอะไร ไหนๆ ก็หุ่่มสุดตัวไปแล้ว กระทบคิดจะแต่งงานกับเขาก็คงมีในใจ ยังจะต้องกลัวแค่เรื่องจูบรี? ” หลิวหยูเยียนเม้มปากหัวเราะเบาๆ กล่าวว่า “หากสักวันเขาได้กลายเป็นราชันเซียนจริงๆ นั้นเท่ากับเจ้าได้เปรียบเขาจริงๆ นะเนี่ย ในโลกนี้ใช้ว่าใครก็มีสิทธิ์ได้จูบราชันเซียนได้นะ”

หลี่ซีเย่ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดีกับความใจกล้าของหลิวหยูเยียน เจ้านางมารผู้นี้กล้าพูดได้ทุกอย่าง แต่ทว่า นางก็เป็นผู้ที่กล้าพูดกล้าทำ กล้ารักกล้าชัง

ครั้นถูกหลิวหยูเยียนพูดจายั่วเย้าเช่นนี้ ทำให้สีหน้าของจ้าวเจี้ยนชือยิ่งแดงกำ่มากขึ้นไปอีก คล้ายดั่งเมฆยามอาทิตย์อัสดง แม้ว่าปรกตินางจะเป็นผู้มีความสง่างามเปิดเผยตรงไปตรงมา งดงามและมีความเป็นเลิศสงบเสถียรและสุภาพอ่อนโยน ยังคงต้องก้มหน้าลง

แต่ทว่า จ้าวเจี้ยนชือไม่รู้ไปงัดเอาความกล้ามาจากไหน พลันเหมือนต้องมนต์สะกดอย่างนั้น ช่างกล้าพร้อมกับใบหน้าสีแดงกำริมฝีปากที่สวยหยาดเยิ้มแทบละลาย พลันหอมที่แก้มของหลี่ซีเย่ฟอดหนึ่งอย่างรวดเร็ว

แม้ว่าจูบอันแสนจะหอมหวานของนางจะไม่ได้นานนัก และเป็นเพียงฉับพลันเท่านั้นเอง นางก็เหมือนดั่งถูกไฟฟ้ารช็อตเข้าให้ อย่างนั้น หัวใจเต้นตุ่่มตามขึ้นมา

ความจริงแล้วหลี่ชีย่ก็พูดเล่นไปอย่างนั้นเอง ไม่คิดว่าคนที่มี
ท่วงทำนองชอบธรรมและสวยเพียบพร้อมถึงกับกล้าจูบจริง ๆ
เหมือนกัน

หลี่ชีย่เพียงหัวเราะที่หนึ่งและไม่ได้คิดอะไรมาก สิ่งนี้สำหรับ
เขาแล้วถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา เหมือนดั่งน้ำที่ไหลผ่านหินที่ลื่น
ไม่ได้สร้างแรงกระเพื่อมขึ้นภายในจิตใจของเขาแต่อย่างใด

“ดูสิ ทุกอย่างยากตอนเริ่มต้น เมื่อมีการเริ่มต้นที่ดี ก็จะมี
ขั้นตอนที่ดีๆ ตามมา ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นบุพเพสันนิวาสที่ดีก็
เป็นได้” หลี่ชีย่เยียนหัวเราะคิกๆ กล่าวว่า “ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว
ศิษย์พี่ถือโอกาสล่อลวงคุณชายสักหน่อย เพื่อได้สายเลือดราชัน
เชียนเอาไว้”

คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่เยียนยิ่งทำให้จ้าวเจี้ยนซืออาย
จนแทบแทรกแผ่นดินหนี รู้สึกถึงใบหน้าที่แสบร้อน

“เสียมให้มันน้อยๆ หน่อย” หลี่ชีย่ดีดจมูกโด่งของหลี่ชีย่
เยียนที่หนึ่งยิ้มกล่าวพร้อมกับสายหัว

จะอย่างไรเสียจ้าวเจี้ยนซือก็เป็นถึงเจ้านิกาย แม้ว่าเวลานั้นจะ
รู้สึกอายยิ่งนัก แต่ทว่า นางสามารถปรับอารมณ์ให้กลับมาเป็น
ปกติอย่างรวดเร็วและสงบสติลงได้ ยังคงงดงามและมีความเป็นเลิศ
สงบเสถียรและสุภาพอ่อนโยนมีความสง่างามเปิดเผยตรงไปตรงมา

หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวกับพวกนางสองคนว่า “เอาละ ข้าจะมอบเรือ
กระดุกให้กับพวกเจ้า พวกเจ้าสามารถท่องเที่ยวไปทั่ว”

“คุณชายจะไปที่ใดรี? ” จั่วเขียนชื่อรู้สึกเหนือความคาดหมาย
เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่

สายตาของหลี่ชีย่มองออกไปยังที่ที่ห่างไกล กล่าวว่า “ข้าจะ
ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งของเขตต้องห้าม ที่ตรงนั้นมีสิ่งของที่ข้า
ต้องการ! ”

สิ่งนี้จึงจะเป็นวัตถุประสงคที่แท้จริงในการมาที่ทะเลกระดูกใน
ครั้งนี้ การมายังทะเลกระดูกของเขาไม่ได้เพื่อของวิเศษ เขามาเพื่อ
ของสิ่งหนึ่งเท่านั้น หลังจากผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน เขาจึง
ได้เข้าใจถึงความลึกซึ้งพิสดารของๆ สิ่งนี้ และเข้าใจถึงประโยชน์ที่
แท้จริงของๆ สิ่งนี้

“เขตต้องห้าม! ” หั่งหลิวหยูเขียน และจั่วเขียนชื่อต่างรู้สึก
หวั่นไหวภายในใจเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ คำว่าเขตต้องห้ามก็
เป็นเช่นชื่อของมันอย่างนั้น เป็นสถานที่ที่ไม่ว่าใครก็ต้องหยุด
ยกวเว้นราชันเซียน!

นับแต่อดีตที่ผ่านมา ได้เคยมีดาวรุ่งผู้มีความปราดเปรื่องน่าทึ่ง
จำนวนไม่น้อยที่เข้าไปในเขตต้องห้าม และก็มีผู้ที่คิดว่าตัวเองเป็น
จักรพรรดิเทพปราศจากผู้ต่อกร แต่ทว่า ห้ายที่สุดแล้วมีเพียงไม่กี่
คนเท่านั้นที่มีชีวิตกลับออกมาได้ ต่อให้มีชีวิตกลับออกมาได้
สุดท้ายก็จะคงไว้ซึ่งบาดแผลที่ไม่อาจลบเลือนได้ตลอดไป

“คุณชายจะไปที่เขตต้องห้ามจริงๆ หรือ? ” จั่วเขียนชื่ออดเป็น
ห่วงไม่ได้ กล่าวว่า “ลือกันว่า บาดแผลที่เกิดจากเขตต้องห้ามนั้น
ไม่สามารถลบเลือนให้จางหายไปได้เลยนะ! ”

ด้วยความน่ากลัวของเขตต้องห้ามนี้เอง ต่อให้ผู้ที่ได้ชื่อว่า แข็งแกร่งมากอย่างเม็งเจ็ญเทียนก็จะไม่เหยียบเข้าไปยังเขต ต้องห้ามของทะเลกระดูก จะอย่างไรเสีย เม็งเจ็ญเทียนได้ตั้ง ปณิธานเอาไว้ว่าจะต้องเป็นราชันเซียนให้ได้ แม้ว่าเขามีความ มั่นใจว่าสามารถมีชีวิตกลับออกมาจากเขตต้องห้ามได้ แต่เขาก็ยัง กังวลว่าเขตต้องห้ามจะสร้างรอยบาดแผลที่ไม่สามารถลบเลือนบน ตัวเขา กระทั่งสิ้นคลอนต่อจิตใจของเขา

สิ่งนี้สำหรับยอดฝีมือแล้ว หากจิตของเขาถูกสิ้นคลอนถือเป็น เรื่องที่น่าหวาดกลัวที่สุด เพราะเมื่อไหร่ที่จิตแห่งเต้าเกิดหวั่นไหว ขึ้นมาก็คงส่งผลต่อเขาไปชั่วชีวิต กระทั่งการบำเพ็ญเพียรชั่วชีวิต จะลบล้างเพียงเท่านั้น

พวกของหลิวหยูเยียนมีความมั่นใจในกำลังความสามารถ ของหลี่ชีย่ก็จริง แต่ จะอย่างไรเสียมันก็คือเขตต้องห้าม นอกจาก ราชันเซียนแล้ว มีอยู่ไม่กี่คนที่กล้าพูดว่าตนนั้นไม่ได้รับผลกระทบ

“ไม่มีปัญหา แค่เขตต้องห้ามเท่านั้น” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าว ว่า “ท่ามกลางทะเลกระดูกนี้ ที่สาหัสที่สุดหาใช่เขตต้องห้าม สถานที่เองช่วยแห่งนี้ยังมีสถานที่ที่น่ากลัวยิ่งกว่านี้อีก”

ครั้นหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซื่อเห็นว่าหลี่ชีย่ได้ตัดสินใจ เด็ดขาดแล้ว จึงไม่กล่าวเตือนอีกต่อไป

“ที่คุณชายเข้าไปยังเขตต้องห้ามคราวนี้เพื่อของวิเศษเซียนรี? ” หลิวหยูเยียนกล่าวพร้อมกับหัวเราะและกระพริบตาที่หนึ่ง

หลี่ซีเยเหลือบมองนางที่หนึ่ง หัวเราะกล่าวว่า “คนสวย ข้ารู้แน่
ว่าเจ้าคิดอะไรอยู่ ความคิดที่คิดแต่จะได้นั้นให้เก็บเอาไว้เถอะ”

“ข้ายังไม่ทันพูดอะไรเลยสักคำ คุณชายก็รีบร้อนกันข้าเอาไว้
แล้ว เห็นข้าเป็นคนนอกนะสิ”

“การไปเขตต้องห้ามของคุณชายในครั้งนี่ แล้วจะทำอย่างไร
กับเทพธิดา?” เมื่อเปรียบเทียบกับหลิวหยูเยียนแล้ว จั่วเจี้ยนซือมี
ความหนักแน่นมากกว่า นางอดมองดูเทพธิดาที่นอนหลับไหลอยู่ใน
โถงไม้และเอ่ยถามขึ้นมา

หลิวหยูเยียนรู้สึกตกใจเช่นกัน กล่าวว่า “นั่นสิ เกิดนางตื่นขึ้น
มาแล้วอาละวาดขึ้นมาอีก ท่านก็ไม่อยู่ แล้วจะให้ทำอย่างไรดีล่ะ?
หากนางอาละวาดขึ้นมา พวกเราศิษย์พีศิษย์น้องนางไม่อยู่นะ!”

ความกังวลของหลิวหยูเยียนไซ้จะไม่มีเหตุผล เพราะถ้าหาก
เทพธิดาอาละวาดขึ้นมา อย่างว่าแต่พวกนางสองพี่น้องเลย เกรงว่า
นอกจากหลี่ซีเยแล้วคนอื่นไม่มีใครสามารถปลอบโยนนางได้

พวกนางต่างเคยประสบกับการอาละวาดและควบคุมตนเอง
ไม่ได้ของเทพธิดามาแล้ว หากไม่มีใครสามารถปลอบโยนนางได้
และนางไม่สามารถควบคุมตนเองได้ เกรงว่าฟ้าดินคงต้องถูก
ทำลายถล่มทลาย!

หลี่ซีเยมองดูเทพธิดาที่นอนอยู่ในโถงไม้ นิ่งเงียบอยู่พักใหญ่
หลังจากนั้นได้ละสายตากลับมา ยิ้มกล่าวว่าเฉยเมยว่า “วางใจเถอะ
เวลานี้สติสัมปชัญญะของนางดีมาก อารมณ์ของนางก็มั่นคงมาก
ทะเลกระดูกไม่สามารถส่งผลกระทบต่อนางอีก เวลานี้นางเพียงแค่

พักผ่อนเท่านั้นเอง ต่อให้นางตื่นขึ้นมาก็คงจะไม่เกิดเหตุการณ์
ควบคุมตนเองไม่ได้อีกต่อไป”

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ จึงทำให้หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยน
นซื่อสองศิษย์พี่ศิษย์น้องรู้สึกโล่งอกขึ้นมา

“เออละ พวกเจ้าไปเดินเล่นตามที่ต่างๆ ได้แล้ว แม้ว่าของที่อยู่ใน
ในพื้นแผ่นดินใหญ่แห่งนี้จะสูญหายไปแล้วมากมาย แต่ทว่า หาก
โชคดีละก็ไม่แน่ว่าอาจสามารถพบเจอของดีบางอย่างก็เป็นได้”
สุดท้าย หลี่ชีย่ได้ยิ้มกล่าวกับหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซื่อ

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ คุณชายน่าจะแนะนำทางสว่างให้กับพวกเรา
เป็นต้นว่าพวกเราควรจะไปไหน ควรสังเกตอะไรบ้าง” หลิวหยูเยียน
กล่าวพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“โลกมหากลาหกหาย” หลี่ชีย่มองหน้าหลิวหยูเยียนพร้อมกับพูด
แตกดันไป “สถานที่แห่งนี้ไม่เหมือนกับน่านน้ำของวิเศษถูกทอดทิ้ง
ซึ่งสามารถนำเขาของเหล่านั้นไปได้ แต่ ที่นี้ไม่ได้เน้นเรื่องของของ
วิเศษ เน้นเรื่องโอกาสและวาสนา ของเช่นนี้มักจะพบเจอได้แต่ไม่
อาจครอบครองได้”

“แต่ ที่นี้ก็ควรจะมีของล้ำค่านะ” หลิวหยูเยียนกล่าวว่า “เหมือน
ดังที่คุณชายเคยกล่าวเอาไว้ว่า ที่ตรงนี้มันคือซากศพของวิหค
มัจฉานะ ลองคิดดู วิหคมัจฉาคืออะไร? ในร่างกายของมันควรมี
สุดยอดของวิเศษเหลือทิ้งเอาไว้กระมัง”

เมื่อหลิวหยูเยียนพูดออกมาเช่นนี้ จ้าวเจี้ยนซื่ออดมองไปที่หลี่
ชีย่ไม่ได้ เป็นความจริงที่ว่านี่มันคือซากศพของวิหคมัจฉานะเนี่ย

ถ้าหากพวกนางไม่รู้ว่านี่คือซากศพของวิหคัมัจฉาก็ว่าอย่าง คงไม่คิดอะไรมาก แต่ว่า พวกนางกลับรู้เสียนี้

“เป็นความจริง นี่มันซากศพของวิหคัมัจฉานะเนี่ย” หลี่ซีเยรู้สึกหดหวนใจอยู่บ้าง ยิ้มกล่าวว่า “ของวิเศษหลงเหลือของสัตว์เทพ พุดไปแล้วก็ทำให้หัวใจของผู้คนต้องเต้นตุบตาม”

“พวกเราสองพี่น้องต้องขุดลึกลงไปสามหมื่นฟุต ขุดจนกระทั่งถึงส่วนที่ลึกที่สุดของผืนแผ่นดินใหญ่นี้ ไม่แน่ว่าจะสามารถได้ของวิเศษที่วิหคัมัจฉาเหลือทิ้งเอาไว้” หลิวหยูเขียนกระพริบดวงตาทึ่งดงามของนาง พุดแบบที่เล่นที่จริง

“อย่าว่าแต่ขุดลึกลงไปสามหมื่นฟุตเลย ต่อให้เจ้าขุดผืนแผ่นดินใหญ่ออกให้หมดก็ไร้ประโยชน์” หลี่ซีเยสายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ไม่เพียงแต่คือวิหคัมัจฉาเท่านั้น มันยังเคยได้รับการปกป้องรักษามาก่อน ไซ้ว่าเจ้าขุดลึกไปให้ถึงที่สุดก็จะได้ขุมทรัพย์! หากไม่มีจุดหักเห ไม่มีกุญแจ เจ้าจะไม่มีวันได้รับของวิเศษที่เหลือทิ้งเอาไว้”

“กุญแจ?” หลิวหยูเขียนหัวเราะคิกๆ กล่าวว่า “คุณชายพอจะรู้หรือไม่ว่ากุญแจอยู่ที่ไหน? บอกข้าหน่อยได้หรือไม่”

“ข้ายอมรู้ดีว่ากุญแจอยู่ที่ไหน” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่าหากเจ้าคิดอยากจะได้สมบัติที่เหลือทิ้งเอาไว้สักก็ เจ้าเลิกล้มความตั้งใจเสียเถอะ เพราะว่าต่อให้บอกเจ้า เจ้าก็เอากุญแจมาไม่ได้”

กุญแจที่ทำให้สามารถได้ของวิเศษที่วิหคัมัจฉาเหลือทิ้งเอาไว้ก็คือ ระฆังเหลืองที่อยู่บ้านตระกูลกุนั่นเอง!

“คุณชาย นี่ท่านลงใจชั่วช้านะสิ!” หลิวหยูเยียนถลึงตามองหลี่ชียเออย่างเคื่องๆ กล่าวว่่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านก็ไม่ต้องบอกต่อข้า ทำให้ข้าต้องหัวใจคันยิกๆ ชั่วหน้าลายข้า!”

“เออละ คนสวย โลกมากลาภหายนะ!” หลี่ชียเอสายหัวแล้ว กล่าวว่่า “สามารถตาม ‘เคล็ดโถมตีไ้ไวๆ’ กลับคืนมาก็นับเป็น เรื่องที่ไม่เลวเลยทีเดียว เรื่องอื่นๆ ก็ไม่ต้องไปฝืนมันแล้ว พวกเจ้า เดินห้องไปเรื่อยเปื่อยเถอะ หากมีวาสนาก็เป็นเรื่องดี หากไร้วาสนาก็ไม่ต้องไปฝืน”

“รู้แล้วนะ” หลิวหยูเยียนเพียงอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น ความจริงแล้ว ของวิเศษจำนวนมากไม่ส่งผลชั่วยาวนานใ้ต่อนางมากนัก จะอย่างไรเสีย ไ้ตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกนางมีของวิเศษจำนวนมากมหาศาล

“หากเทพธิดาตื่นขึ้น พวกเราควรบอกกับนางว่าอย่างไร?” ขณะที่หลี่ชียเอกำลังจะจากไป จั่วเจี้ยนซือเอ่ยถามขึ้น

หลี่ชียเอตะลึงนิดหนึ่ง กล่าวว่่า “ถ้าหากนางตื่นขึ้นมา ใ้บอกกับนางว่่า “มีวาสนาย่อมจะได้พบกันอีก หากจะมีวันนั้นจริงๆ ข้าหวังว่าจะได้พบกันอีกครั้ง”

“นางจะไปจากกรี?” แม้แต่หลิวหยูเยียนยังรู้สึกเหนือความคาดคิด

“คงมีสักวัน” หลี่ชียเอพยักหน้ากล่าวว่่า “นางมีภารกิจของนาง มีความรับผิดชอบของนาง ขณะที่ข้าก็มีวิถีทางของข้า”

ตอนที่ 1385 เขตต้องห้ามของทะเลกระดูก

ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้ไปจากผืนแผ่นดินใหญ่ เดินทางล่าพังคนเดียวมุ่งหน้าสู่เขตต้องห้าม พวกหลิวหยูเยียนยืนส่งหลี่ชียเอ่ จนกว่าเงาหลังของหลี่ชียเอ่ได้หายไปท่ามกลางทะเลที่สุดลูกหลูกตา พวกนางจึงได้ละสายตากลับมา

หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือไม่ได้ติดตามหลี่ชียเอ่ไปด้วย พวกนางต่างเข้าใจเป็นอย่างดีว่า หากพวกนางตามไปด้วยก็รังแต่จะสร้างภาระยุ่งยากเท่านั้นเอง แม้พวกนางจะมีความแข็งแกร่งยิ่ง แต่ทว่า ยังไม่ถึงขั้นที่จะเข้าไปในเขตต้องห้าม

หลี่ชียเอ่นั่งเรือกระดูกไปยังเขตต้องห้ามเพียงล่าพังคนเดียว ภายใต้การขับเคลื่อนของหลี่ชียเอ่ เรือกระดูกแล่นไปได้รวดเร็วมาก แล่นไปข้างหน้าเหมือนตั้งตั้งพายุกว้างท่ามกลางทะเลกระดูกที่กว้างไกล สุดลูกหลูกตา

จากการที่หลี่ชียเอ่ขับเคลื่อนเรือกระดูกวิ่งฮ้อไปตลอดทาง ในที่สุดก็มาถึงบริเวณริมเขตแดนของเขตต้องห้ามแล้ว หลี่ชียเอ่ได้หยุดเรือกระดูกลงอย่างช้าๆ

ณ บริเวณริมเส้นแบ่งเขตของเขตต้องห้าม ไม่ปรากฏเงาคนใดๆ ไม่มีผู้บำเพ็ญตนอยู่บริเวณนี้แม้แต่คนเดียว ในขณะที่หลี่ชียเอ่ฮ้อมาอย่างรวดเร็วมาตลอดทางนั้น ระหว่างทางได้พบเจอผู้บำเพ็ญ

คนที่มาตามล่าสมบัติอยู่ประปราย แต่ บริเวณริบเส้นขอบเขต ต้องห้ามไม่สามารถเห็นผู้บำเพ็ญตนแม้แต่คนเดียว

ที่ตรงนี้ ไม่เพียงแต่ไม่เห็นแม้แต่เงาของผู้บำเพ็ญตนสักคน กระทั่งไม่เห็นแม้แต่โครงกระดูกสักโครง เหมือนว่าต่อให้โครงกระดูกลอยมาถึงบริเวณนี้แล้วก็ต้องอันตรธานหายไปอย่างไร ร่องรอย

ทอดสายตามองออกไปยังเขตต้องห้าม เห็นเพียงความมืดมิด ที่อยู่ตรงหน้า ไม่เพียงห้องฟ้าที่มืดมิด แม้แต่น้ำทะเลก็เป็นสีดำ กล่าวได้ว่า ทิวทัศน์ทะเลกระดูกนับว่าน้ำทะเลบริเวณนี้ดำมืดที่สุด

ทอดสายตามองเข้าไปยังเขตต้องห้ามจากระยะห่างไกล จะมองไม่เห็นจุดสิ้นสุดของมัน สิ่งที่สายตามองเห็นนั้น นอกเหนือจากความมืดแล้วก็ยังคงเป็นความมืด เหมือนหนึ่งว่าที่ตรงนี้ไม่มีสิ่งใดอยู่เลย! มีเพียงความมืดเท่านั้น

ไม่ว่าใครก็ตาม หากได้มาเห็นความมืดมิดที่อยู่ตรงหน้าก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพอง รู้สึกว่าที่ตรงนี้คือสถานที่ที่มืดมิดที่สุดในโลก ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันตลอดกาล เหมือนว่าใครก็ตามหากจะต้องตายอย่างอนาถ ณ ที่ตรงนี้ จะไม่ได้พูดได้เกิดตลอดไป และไม่มีวิญญาณเป็นนิรันดร์!

ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากที่มองเห็นเขตต้องห้ามแล้ว ล้วนแล้วแต่บังเกิดความคิดที่จะถอยกลับ และรู้สึกหวาดกลัว ภายในจิตใจ นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ได้เคยมีระดับจักรพรรดิ เทพจำนวนมากไม่น้อยเข้าใจว่าตัวเองนั้นปราศจากผู้ต่อกร จึงลึกลับ

ไปภายในเขตต้องห้าม แต่ทว่า ห้ายที่สุดแล้วสามารถมีชีวิตรอดกลับมาเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

แม้ว่าผู้บำเพ็ญตนโดยทั่วไปจะไม่กล้าเสี่ยงภัยเข้าไปภายในเขตต้องห้าม แต่ ตลอดเวลาที่ผ่านไป ผู้คนจำนวนมากต่างเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นในเขตต้องห้าม ทุกคนอยากจะทำด้านในเขตต้องห้ามของทะเลกระดูกมันมีอะไรอยู่กันแน่

จะไปโทษผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากเช่นนี้ที่รู้สึกอยากรู้อยากเห็นต่อเขตต้องห้ามของทะเลกระดูกก็ไม่ถูก เนื่องจากมีคำเล่าลือว่า เคยมีราชันเขียนจำนวนไม่น้อยที่ได้เข้าไปภายในเขตต้องห้าม และมีปรมาจารย์พฤษภษาจำนวนมากที่เคยเข้าไปในเขตต้องห้ามเช่นกัน

สิ่งที่สร้างความประหลาดใจให้กับผู้คนมากที่สุดก็คือ ลือกันว่า เทพเจ้าแห่งทะเลของปีศาจทะเลทุกรุ่นต้องมาที่เขตต้องห้าม ไม่เคยมียกเว้นแม้แต่คนเดียว

ซึ่งสิ่งนี้ได้สร้างความอยากรู้อยากเห็นให้กับผู้คนจำนวนมากว่า เพราะเหตุใดเทพเจ้าแห่งทะเลทุกรุ่นต้องไปที่เขตต้องห้ามของทะเลกระดูก ภายในเขตต้องห้ามของทะเลกระดูกมันได้ซ่อนอะไรเอาไว้กันแน่ มันคือสิ่งใดกันแน่ที่มีเสน่ห์ขนาดนี้ สามารถดึงดูดเทพเจ้าแห่งทะเลทุกรุ่นให้มาที่นี่ได้

สำหรับเรื่องนี้ ในบรรดาปีศาจทะเลตลอดจนทั่วแดนวิญญานสวรรค์ก็มีตำนานเล่าลือกันอยู่ เล่าลือกันว่าสุดยอดอาวุธเทพทวนสามง่ามของปีศาจทะเลมีแหล่งกำเนิดมาจากเขตต้องห้ามของทะเลกระดูก

ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้เทพเจ้าแห่งทะเลแต่ละรุ่นของปีศาจ ทะเลล้วนแล้วแต่ต้องมาที่เขตต้องห้ามของทะเลกระดูก เพื่อตามหา แหล่งต้นกำเนิดของทวนสามง่าม

แน่นอนที่สุด นี่เป็นเพียงตำนานเท่านั้น ไม่มีใครได้รับการ ยืนยัน ความจริงกล่าวสำหรับเรื่องนี้แล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลแต่ละรุ่น ล้วนแล้วแต่ไม่ยอมแยมพรายความลับออกมาแม้แต่คำเดียว พวกเขาต่างไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องนี้มากนัก

ไม่ว่าจะต่อลูกหลานของตน หรือศิษย์ของตน เทพเจ้าแห่ง ทะเลแต่ละรุ่นไม่ยอมให้มีการเอ่ยถึงเรื่องนี้ กระทั่งพวกเขาไม่ยอม จดบันทึกเรื่องราวเช่นนี้เอาไว้เลย

ด้วยลักษณะท่าทีของเทพเจ้าแห่งทะเลเช่นนี้เอง ทำให้ ทายาทรุ่นหลังของเทพเจ้าแห่งทะเลจำนวนไม่น้อยบที่เต็มไปด้วย ความอยากรู้อยากเห็นต่อเขตต้องห้ามของทะเลกระดูกยิ่งนัก และ ส่งผลให้ทายาทรุ่นหลังจำนวนไม่น้อยของเทพเจ้าแห่งทะเลต้องมา เสียชีวิตที่ตรงนี้

เคยมีผู้คิดคำนวณดูว่า ในบรรดาทายาทรุ่นหลังของเทพเจ้า แห่งทะเลจำนวนสิบคน อย่างน้อยครึ่งหนึ่งที่ด้วยความอยากรู้อยาก เห็นในเรื่องนี้ สุดท้ายแล้วต้องเสียชีวิตที่เขตต้องห้ามของทะเล กระดูกแห่งนี้!

“เขตต้องห้ามทะเลกระดูก” หลี่ซีเย่ที่มองดูความมืดมิด ตรงหน้า กล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า “แทนที่จะเรียกว่าเขตต้องห้าม เรียกว่าเป็นทางเข้าจะเหมาะสมกว่า เพราะมันคือสถานที่เชื่อมต่อ ตรงที่สุด”

เขตต้องห้ามตรงหน้าดำมืดไปทั่ว หลี่ชียเอเองต้องทอดถอนใจ ออกมาบ้างเหมือนกัน กล่าวว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา ได้เคยมีราชัน เขียนจำนวนเท่าไรที่บุก โจมตีที่ตรงนี้มา เสียตาย สุดท้ายไม่มีใคร ทำได้สำเร็จอย่างแท้จริง!”

ราชันเขียนที่รู้ถึงความลึกลับพิสดารของทะเลกระดูกล้วน แล้วแต่หนไม่ได้ต้องมาที่ทะเลกระดูกสักครั้ง โดยเฉพาะราชันเขียน ของเผ่าวิญญาณเทพแล้ว ยิ่งต้องมีความรับผิดชอบที่แตกต่าง กระทั่งกล่าวได้ว่า ราชันเขียนของเผ่าวิญญาณเทพ โดยเฉพาะ ราชันเขียนของเผ่าวิญญาณเทพที่มีชาติกำเนิดจากเผ่าวิญญาณ เทพในแดนวิญญาณสวรรค์ ล้วนแล้วแต่ต้องการโจมตีที่ตรงนี้ให้ แตะ น่าเสียตายสุดท้ายทำไม่สำเร็จ!

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าราชันเขียนมีความแข็งแกร่งไม่พอ แต่ เป็นเพราะการที่จะบุกโจมตีตรงนี้ให้แตะ ต้องจ่ายด้วยค่าตอบแทน ที่สุดจะจินตนาการ อีกทั้งค่าตอบแทนที่ว่านั้นใช่เพียงตัวของราชัน เขียนเองเท่านั้น ค่าตอบแทนที่ต้องเสียไปมันเกี่ยวพันกับสิ่งต่างๆ มากมายเหลือเกิน!

“สิ่งที่ต้องมา อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องมาจนได้” หลี่ชียเอทอดถอนใจ ออกมาเมื่อมองดูเขตต้องห้าม กล่าวว่า “หากถึงวันนั้นจริงๆ แดน วิญญาณสวรรค์ต้องประสบกับภัยพิบัติใหญ่หลวงเป็นแน่แท้ แต่ว่า ข้ามีความเชื่อมั่นในเผ่าวิญญาณเทพ ยุคแห่งความมืดมิดสุดท้าย ก็ต้องผ่านไป!”

หลังจากผ่านพ้นเขตต้องห้ามที่ดำมืดไปครู่ใหญ่ ในที่สุดหลี่ชีย่ได้ควบคุมเรือกระตุกแล่นเข้าไปท่ามกลางเขตต้องห้ามที่ดำมืดตรงหน้า

ท่ามกลางเขตต้องห้ามที่ดำมืดตรงหน้าที่ดำมืด น้ำทะเลสีดั่งน้ำหมึก กระทั่งกล่าวได้ว่า แทบจะไม่กล้ายืนยันว่ามันคือน้ำทะเลหรือน้ำหมึกกันแน่

น้ำทะเลดั่งน้ำหมึกหาใช่เป็นเรื่องที่น่ากลัว เรื่องที่น่ากลัวที่สุดก็คือ เมื่อเรือกระตุกแล่นเข้าไปยังเขตต้องห้ามกลับแตกร้าว และแยกออกเป็นชิ้นๆ

“คร้าก.....” เวลานี้ เรือกระตุกลำเล็กที่หลี่ชีย่นั่งมานั้นได้ปรากฏเสียงแตกร้าวดังขึ้น เห็นเรือกระตุกเริ่มปริแตกเป็นริ้วๆ เหมือนว่าเรือกระตุกทั้งลำกำลังจะเริ่มจะแยกออกเป็นชิ้นๆ

เป็นที่ทราบกันดีว่า เรือกระตุกสามารถแล่นไปทุกที่ในทะเลกระตุกได้อย่างอิสระ แต่ทว่า เมื่อมาถึงเขตต้องห้ามแล้วกลับใช้การไม่ได้ มันถึงกับแตกร้าวและแยกออกเป็นชิ้นๆ

ในบริเวณเขตต้องห้ามน่ากลัวยิ่งกว่าสถานที่อื่นใดในทะเลกระตุก หากตกลงไปในทะเลกระตุกก็อย่างหวังจะรอดอีกเลย อีกทั้งการมาอยู่ในเขตต้องห้ามนี้จะไม่สามารถกระโดดหรือบินได้ หากกระโดดหรือบินก็จะถูกสยบจนต้องตกลงไปในทะเลกระตุกทันที!

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นรับรองว่าจะต้องตกใจจนทำอะไรไม่ถูกเมื่อเห็นเรือกระตุกลำเล็กปรากฏเป็นรอยร้าวขึ้นเป็นริ้วๆ แต่หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ เท่านั้นเอง

สุดท้าย "คร้าก" เรือกระดุกลำเล็กทั้งลำได้แยกตัวออก ในเวลานี้เอง หลี่ซียเอ่ไม่ลังเลที่จะกัว่มือที่หนึ่ง เรือกระดุกลำเล็กอีกลำปรากฏขึ้นมา หลี่ซียเอ่จึงเปลี่ยนเรือทันที

ขณะที่หลี่ซียเอ่เปลี่ยนไปอยู่บนเรือกระดุกลำเล็กอีกลำนั้น เรือกระดุกลำเล็กที่แยกตัวออกพลันจมลงสู่ใต้ทะเลในพริบตา

แต่ทว่า เรือกระดุกลำนี้ยังแล่นไปได้ไม่นานเท่าไร "คร้าก" เสียงแตกร้าวดังขึ้น เรือกระดุกลำเล็กเริ่มมีการแตกร้าวขึ้นอีกแล้ว หลังจากแล่นไปได้ไม่นาน เรือกระดุกลำเล็กลำนี้ก็แยกตัวออกเป็นชิ้นๆ อีก หลี่ซียเอ่ต้องเปลี่ยนเรืออีกครั้งหนึ่ง

หลี่ซียเอ่ได้นำเอาเรือกระดุกลำเล็กหลายลำมาจากเรือกระดุก แต่ทว่า จากการศึกษาที่ลึกเข้าไปในเขตต้องห้ามมากขึ้นทุกที การแตกร้าวของเรือกระดุกลำเล็กก็จะเร็วขึ้นทุกที

แต่ทว่า หลี่ซียเอ่ไม่รู้สักตระหนก ต่อให้ใช้เรือกระดุกลำเล็กจนหมดเขายังคงมีท่าไม้ตาย นั่นก็คือเรือขนาดเล็กที่หยิบยืมมาจากเจ้าเกาะกระดุกขาว

เรือขนาดเล็กลำนี้ของเจ้าเกาะกระดุกขาวนับเป็นสุดยอดของวิเศษที่ไร้ผู้เทียบเทียม ตัวของเรื่อน้อยลำนี้เองก็ถือกำเนิดมาจากเขตต้องห้าม มันมีประวัติความเป็นมาที่สะท้อนฟ้า

เรื่อน้อยลำนี้สามารถแล่นอยู่ในทุกที่ของทะเลกระดุก รวมทั้งเขตต้องห้าม! แน่นอน เรื่อน้อยลำนี้ก็ใช้ว่าจะสารพัดนึก เพราะถ้าหากมันต้องแล่นอยู่ในเขตต้องห้ามนานเกินไปล่ะก็ ความเสียหาย

จะสูงมาก ซึ่งจะทำให้มันสูญเสียงพลังเทพ ต้องได้รับการบ่มพักเป็นเวลายาวนานมากจึงจะได้พลังเทพกลับคืนมา

จากการที่เรือกระดุกแต่ละลำทยอยกันแตกร้างและกระจายตัวในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้ใช้เรือกระดุกที่มีอยู่ทั้งหมดจนสิ้น ในเวลานี้เอง หลี่ชียเอ่กำลังจะนำเรือน้อยลำนั้นของเจ้าเกาะกระดุกขาวมาใช้

ในเวลานี้เอง กลับมีเสียงฝีเท้าของม้าดั่งขึ้น นาทีนี้ในเขตต้องห้ามถึงกับมีม้าตัวหนึ่งวิ่งฝ่าคลื่นเข้ามา

ถ้าหากมีผู้ที่สามารถมองเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า รับรองว่าไม่กล้าเชื่อในสายตาของตนเองอย่างแน่นอน ท่ามกลางเขตต้องห้ามของทะเลกระดุกกลับจะมีม้าที่สามารถวิ่งฮ้อเหยียบอยู่บนผิวน้ำเหมือนดั่งวิ่งอยู่บนพื้นราบ โดยไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

ม้าตัวที่เหยียบฝ่าคลื่นมาก็คือม้าโครงกระดุกนั่นเอง โดยม้าโครงกระดุกตัวนี้ลากเป็นหมอกควันสีดำยาวมากทางด้านหลัง ขณะที่มันวิ่งฮ้อมานั้นท่าทางของมันดูเป็นอาชาชั้นเลิศเลยทีเดียว

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ม้าโครงกระดุกก็วิ่งมาถึงด้านหน้าของหลี่ชียเอ่ “ฮี้” มันร้องเสียงยาวออกมา และหยุดลงในทันใด ข้าคู้หน้าทั้งสองข้างยกตั้งขึ้นสูง

หลี่ชียเอ่เมื่อเห็นม้าโครงกระดุกแล้วจึงเผยรอยยิ้มออกมา พลันกระโดดขึ้นนั่งบนหลังม้า ทันที

“ฮี้.....” ม้าโครงกระดุกร้องเสียงดัง หันหลังกลับ วิ่งแนบไปยังบริเวณที่ลึกที่สุดของเขตต้องห้าม ปรางค์เป็นหมอกควันสีดำลากยาวจากด้านหลังของมัน

“ม้าชั้นเยี่ยม” หลีซีเย ถึงกับใช้มือลูบม้าโครงกระดุกที่นั่งอยู่ และทอดถอนใจออกมา กล่าวว่า “มิน่าละ เจ้าหนูไม่มีวันตายใน ครั้งนั้นถึงได้จับเจ้าแซ่แข็งซ่อนเอาไว้ เป็นความจริง ม้าที่ยอดเยี่ยม เช่นนี้ทำให้ผู้คนอยากได้เป็นอันมาก ถ้าหากครั้งนั้นเจ้าหนูไม่มีวัน ตายไม่จับเจ้าแซ่แข็งซ่อนเอาไว้ล่ะก็ ไม่แน่มันจะแย่งเอาเจ้า มากก็เป็นได้”

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดุกร้องเสียงยาวออกมา แสดงออกว่าไม่ พอใจในคำพูดของหลีซีเยอย่างชัดเจน

หลีซีเยเพียงหัวเราะออกมากับการประท้วงของม้าโครงกระดุก กล่าวว่า “เจ้าไม่ต้องไม่พอใจ พุดกันด้วยใจที่เป็นธรรม เจ้าเองก็ ไม่ได้เป็นของเจ้าหนูไม่มีวันตายนั้น สมบัติในครั้งนั้นเจ้าเกาะ กระดุกขาวก็มีส่วน เพียงแต่ขาคูกเจ้าหนูไม่มีวันตายหลอกเข้าให้ เท่านั้นเอง ถ้าหากครึ่งหนึ่งของสมบัติจะต้องเป็นของเจ้าเกาะ กระดุกขาวล่ะก็ ไม่แน่มันทุกอย่างอาจไม่เหมือนเดิม”

เจ้าม้าโครงกระดุกไม่สนใจในคำพูดของหลีซีเย อาศัย ความเร็วที่เร็วมากวิ่งฮ้อกันไป ความเร็วดุจสายฟ้าที่แลบผ่านไป

ม้าโครงกระดุกตัวหนึ่งที่สามารถวิ่งฮ้ออยู่ในเขตต้องห้ามของ ทะเลกระดุก ม้าที่มีลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครก็ต้องอยากได้มัน มาครอบครอง ละโทษว่าเจ้าเกาะกระดุกขาวที่ยังคงเคื่องอยู่ หาก ครานั้นราชันเซียนไม่มีวันตายไม่หลอกเขาล่ะก็ ไม่แน่มันตัวนี้ อาจเป็นของเขาก็เป็นได้!

ในที่สุด ม้าโครงกระดุกได้หยุดลง เนื่องจากทางข้างหน้าไม่ สามารถไปต่อได้อีกแล้ว นานน้ำที่เป็นเขตต้องห้ามดำมืดเต็มมี

ขนาดที่กว้างขวางใหญ่โตมาก แต่ทว่า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสาเหตุอันใด ข้างหน้าพลันไม่เห็นมีอะไรอีกแล้ว เป็นเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น

มิน่าละ เจ้าม้าโครงกระดูกถึงได้ย้อนกลับมารับหลี่ชียเอ่ เนื่องจากข้างหน้าไม่มีทางที่จะไปต่ออีกแล้ว มันไม่สามารถข้ามไปได้ ดังนั้น มันจึงย้อนกลับมารับหลี่ชียเอ่

“อาณาจักรราชันเซียนนะเนี่ย” เมื่อหลี่ชียเอ่มองเห็นด้านหน้ามีแต่ความว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย ถึงกับทอดถอนใจออกมาว่า “แม้ว่าไม่มีใครสามารถทำสำเร็จได้อย่างแท้จริง แต่ทว่า การทำให้ขาดช่วงยังคงสามารถกระทำได้สำหรับราชันเซียน อย่างน้อย ราชันเซียนก็ได้ยืดเวลาให้ยาวนานอย่างเพียงพอสำหรับแดนวิญญานสวรรค์แล้ว!”

ตอนที่ 1386 ภายในเขตต้องห้าม

เขตต้องห้ามดำมืดสุดเขตเพียงเท่านี้ ข้างหน้าเป็นเพียงความว่างเปล่ามองเห็นไม่ชัดเจน ไม่รู้ว่าสามารถเชื่อมต่อไปที่ใดได้บ้าง

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดุกร้องเสียงยาวออกมา ถึงกับยกเท้าหน้าทั้งสองข้างขึ้น ท่าที่ร้อนรนยิ่งนัก

หลี่ชีย่ตบเบาๆ บนตัวของม้าโครงกระดุกยิ้มกล่าวว่า “สงบสติอารมณ์หน่อย เจ้าหนูไม่มีวันตายก็ตายมาหลายยุคสมัยแล้ว เขาคงไม่สนหรือกนะหากจะต้องรออีกสักหน่อย”

แม้หลี่ชีย่จะพูดเช่นนี้ก็ตาม เจ้าม้าโครงกระดุกยังคงกระเทิบเท้าอยู่กับที่อย่างไม่เป็นสุข เหมือนว่าต้องการข้ามไปเดี๋ยวนี้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไปอย่างนั้น

“วันเวลาผ่านไปนานเกินไปแล้ว และไซ้จะมีราชันเซียนเพียงองค์เดียวที่เคยต่อสู้อยู่ตรงนี้ การที่เจ้าหาเส้นทางเดิมไม่เจอก็นับเป็นเรื่องปกติ” หลี่ชีย่รู้ว่าสาเหตุที่ม้าโครงกระดุกไม่อาจสงบนิ่งได้เพราะอะไร กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “ฟ้าดินแห่งนี้กลายเป็นสมรภูมิสู้รบมาครั้งแล้วครั้งเล่า ทำเอากลายเป็นซากปรักหักพังไปทุกที”

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดุกร้องเสียงยาวออกมา เหมือนว่าเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำพูดของหลี่ชีย่

“เอาเถอะ ข้าส่งเจ้าสักช่วงหนึ่งก็แล้วกัน” หลี่ชียเยียมกล่าวว่า “แต่ว่า ข้ายังมีเรื่องอื่นที่ต้องทำ ไม่สามารถไปกับเจ้าได้ตลอด เมื่อถึงเวลานั้นแล้วเจ้าสามารถค้นพบเส้นทางเดิมได้หรือไม่ นั่น ต้องอาศัยตัวเจ้าเองแล้วละ”

คราวนี้ม้าโครงกระดูกกลับไม่ได้ร้อง มันล้องมองไปยังความว่างเปล่าที่มองเห็นไม่ชัดเจนข้างหน้า เหมือนกำลังไต่รตรอง บางอย่างอยู่ เหมือนกำลังสืบเสาะค้นหา เหมือนกำลังหวนนึกถึงเส้นทางในอดีต

เวลานี้ หลี่ชียเยได้หยิบเรือลำน้อยของเจ้าเกาะกระดูกขาวลำนั้นออกมา กระโดดลงไป เมื่อม้าโครงกระดูกเห็นหลี่ชียเยกระโดดลงไป ในเรือลำน้อยที่เหมือนดังกระสวยบินลำนั้น จึงไม่ลังเลที่จะกระโดดตามไป

“ออกเดินทางแล้ว” หลี่ชียเยหัวเราะทีหนึ่ง เรือลำน้อยที่เหมือนกระสวยบินพลันสว่างไสวขึ้น เดิมทีตัวเรือก็คล้ายตั้งสร้างขึ้นมาจากคริสตัลอยู่แล้ว นาที่นี้ยิ่งดูสว่างเจิดจรัสยิ่งขึ้นไปกว่าเดิมอีก

“แว้งค์” เรือลำน้อยพลันกระโดดขึ้นมา และกระโดดเข้าไปยังความว่างเปล่า จากนั้นเรือลำน้อยก็คล้ายตั้งเป็นมังกรขนาดเล็กที่กระโจนลงไปในน้ำอย่างนั้น จิกหัวพุ่งลงไป พลันบุกเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุดของความว่างเปล่านั้น ประหนึ่งไม่ใช่ความว่างเปล่า แต่เป็นร่องน้ำทะเลลึกที่ยากจะหยั่งถึงของมหาสมุทรอย่างนั้น

ความจริงแล้ว ความว่างเปล่าที่เห็นอยู่ตรงหน้าหาใช่เป็นความว่างเปล่าที่แท้จริง แต่เป็นการอาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งของราชันเขียนทำการตัดขาดกับเขตต้องห้าม เนื่องจากเคยมีราชัน

เขียนบุกมาถึงที่นี่ แม้ว่าท้ายที่สุดแล้วจะกระทำการไม่สำเร็จ แต่
ทวาราชันเขียนก็ได้สร้างความเสียหายให้กับฟ้าดินแห่งนี้ไม่น้อย
ทีเดียว

แม้ว่าเขตต้องห้ามจะถูกตัดขาด แต่ทว่ามันยังคงอยู่ เพียงแต่
หากคิดจะก้าวข้ามแนวที่ถูกตัดขาดไปนั้นก็ไม่ใช่่ง่ายเลย ถ้าหาก
ไม่รู้ถึงเส้นทางที่ถูกตัดขาดนี้ หรือแข็งแรงแรงจนสามารถก้าวข้าม
แนวเขตที่ถูกตัดขาดละก็ จะไม่สามารถเข้าไปได้อีก

ที่ม้าโครงกระดุกเป็นอยู่ก็คือเช่นนี้ เนื่องจากมันไม่ได้มาที่นี่
เป็นเวลานานมากแล้ว ไม่สามารถรู้ได้ว่าเส้นทางที่ตัดขาดเป็น
อย่างไร ดังนั้น มันจึงไม่สามารถเข้าไปได้

ยามที่กระสวยบินบุกทะลวงเข้าไปในความว่างเปล่านั้น
ฉับพลันนั่นเอง เขตต้องห้ามที่ดำมืดนั้นได้ปรากฏต่อสายตาทีก
ครั้งหนึ่ง จากนั้น เขตต้องห้ามที่ดำมืดได้หายไปอีก ที่ปรากฏอยู่
ตรงหน้าคือความว่างเปล่าที่มองไม่ชัดเจน แต่ เพียงครู่เดียวเท่านั้น
เขตต้องห้ามที่ดำมืดได้ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง จากนั้นก็หายไปอีก
หลังจากนั้นสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาตรงหน้ากลับเป็นห้องฟ้าสีคราม
น้ำทะเลสีเขียวคราม.....

จากการที่เรือกระสวยน้อยบินข้ามไปครั้งแล้วครั้งเล่า ภาพตรง
หน้าที่มองเห็นก็แปรเปลี่ยนไปครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นกัน ถึงแม้วิธีการ
ที่ราชันเขียนใช้ในการตัดขาดนั้นฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก คิดจะ
ค้นหาเส้นทางไซ้จะเป็นเรื่องง่ายตาย แต่ทว่า ท่ามกลางการหลง
ทางครั้งแล้วครั้งเล่า เรือกระสวยน้อยยังคงค้นหาจนสามารถกลับสู่
เส้นทางได้ทุกครั้ง

นี่แหละคือความล้ำค่าของเรือน้อยลำนี้ของเจ้าเกาะกระดุกขาว มันไม่เพียงสามารถท่องเที่ยวในทะเลกระดุกได้อย่างอิสระเสรี มันยังสามารถค้นห้เขตต้องห้ามของทะเลกระดุกจนพบ ต่อให้ภูกราชั้นเขียนลงมือตัดขาดมันก็ยังคงค้นหาเส้นทางจนพบ

นี่ก็คือเหตุผลหนึ่งว่า เหตุใดเจ้าเกาะกระดุกขาวสามารถกลับมาที่ทะเลกระดุกได้ทุกครั้ง ขณะเดียวกันก็สามารถกลับออกไปอย่างปลอดภัยทุกครั้งเช่นกัน และด้วยเหตุนี้เอง เจ้าเกาะกระดุกขาวจึงถือว่าเรือน้อยลำนี้เป็นเสมือนดังชีวิต กล่าวสำหรับเขาแล้ว เรือน้อยลำนี้มีค่ากว่าทุกสิ่ง

สุดท้าย หลังจากผ่านการบินข้ามไปครั้งแล้วครั้งเล่าของเรือกระสวยน้อย ในที่สุดก็สามารถก้าวข้ามเส้นเขตที่เกิดจากการทำลายของราชันเขียนไปได้แล้ว ความว่างเปล่าที่ไม่ชัดเจนนั้นหายไป ปรางค์เป็นฟ้าดินขึ้นมาแก่สายตาอีกครั้ง

ไม่ว่าใครก็ตาม หากได้มาเห็นภาพเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าแล้ว รับรองว่าจะต้องรู้สึกหวั่นไหว และเกรงว่าคงไม่อาจลืมเลือนได้ตลอดชีวิต

ห้องฟ้าได้พังทลายลงมาแล้ว บนห้องฟ้าสามารถเห็นเป็นหลุมขนาดใหญ่แต่ละหลุมปรางค์อยู่ ไม่ว่าจะเป็นที่ใดก็ตาม การปรางค์เป็นหลุมแต่ละหลุมบนห้องฟ้านั้น เป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการได้อยู่แล้ว

เสมือนดังมีใครสักคนลงมือชกจนห้องฟ้ากลายเป็นหลุมอย่างนั้น แต่ทว่าผู้คนจำนวนมากยอมรู้ดีว่า ต่อให้มีใครลงมือจนทำให้ห้องฟ้าฉีกขาด ทิ้งร่องรอยที่ยากจะทำลายล้างออกไป แต่ว่า

จากวันเวลาที่เคลื่อนผ่านไป รอยแผลบนท้องฟ้าก็ต้องหายไป และกลับคืนสู่สภาพปกติ

แต่ทว่า ท้องฟ้าแต่ละหลุมที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า เหมือนว่าไม่สามารถทำให้จางหายไปได้ คล้ายดังมีใครที่ลงมือนำเอาอะไรสักอย่างมาตอกตรึงเอาไว้บนท้องฟ้าอย่างนั้น ทำให้กลายเป็นหลุมแต่ละหลุมที่ไม่สามารถจางหายไปได้ตลอดกาล

ครั้นเห็นหลุมแต่ละหลุมที่ปรากฏอยู่บนท้องฟ้าแล้ว สามารถนึกภาพออกว่าผู้ลงมือในครั้งครานั้นมีความแข็งแกร่งพลังยิ่งเพียงใด เป็นการฝืนลิขิตสวรรค์เช่นใด มีเพียงผู้ดำรงอยู่ในระดับราชันเซียนเท่านั้นที่สามารถส่งผลเสียหายได้ขนาดนี้

ในบรรดาหลุมแต่ละหลุมที่อยู่บนท้องฟ้า นั้น หลุมบางหลุมถึงกับส่งเสียงดังตумตามขึ้นมา ขณะที่บางหลุมกลับมีน้ำทะเลสีดำที่พุ่งตกลงมาเบื้องล่างอย่างรุนแรง เหมือนว่าบนท้องฟ้ายังคงมีมหาสมุทรที่ดำมืดอยู่ตรงนั้น เสมือนว่า ณ จุดสิ้นสุดของท้องฟ้าจึงเป็นต้นกำเนิดของมหาสมุทรที่ดำมืดอย่างนั้น

เหมือนดังที่หลี่ซีเย่ได้กล่าวเอาไว้เมื่อครู่ ว่า ฟาดินที่อยู่ตรงหน้าแห่งนี้ถูกทำลายจนยับเยิน ณ ที่ตรงนี้ ดูเหมือนทุกอย่างล้วนแล้วแต่พังทลายเสียหายไปจนสิ้นแล้ว

ฟาดินที่อยู่ตรงหน้าเรียกได้ว่าเสียหายยับเยินไปทั่วทุกที่ กลายเป็นผืนดินร้างไปแล้ว

ที่ตรงนี้เคยมีภูเขาที่สูงตระหง่านค้ำยันฟาดิน แต่ทว่า มันถูกตัดผ่ากลางเสียแล้ว เศษหินจากภูเขาระบายลอยอยู่บนท้องฟ้า

เศษหินจำนวนมากนับไม่ถ้วนเหมือนดั่งดวงดาวแต่ละดวงลอยอยู่รอบๆ
ภูเขาที่ถูกตัดขาด กลายเป็นบริเวณที่มีหินอุกกาบาตที่ใหญ่และ
ยาวมาก

ที่ตรงนี้ ดูเหมือนว่าเคยมีต้นไม้ขนาดใหญ่ที่มีความยอดเยี่ยม
เหนือปกติธรรมดาทั่วไป ต้นไม้ขนาดใหญ่เช่นนี้เหมือนว่าสามารถ
เชื่อมต่อไปถึงที่สุดของท้องฟ้า เหมือนหนึ่งสามารถเชื่อมฟ้าดิน
เข้าเป็นผืนเดียวกัน แต่ทว่า ต้นไม้ขนาดใหญ่เช่นนี้แหละที่ถูกคน
ถอนขึ้นมาทั้งต้นและล้มอยู่กับพื้น เผยให้เห็นถึงรากจำนวนมากนับไม่
ถ้วน

ที่ตรงนี้ ผืนแผ่นดินถูกฉีกขาด กลายเป็นเหมือนผืนแผ่นดิน
แต่ละผืนที่ลอยล่องอยู่บนท้องฟ้า สถานที่ลักษณะเช่นนี้มีน้ำทะเลสี
ดำมืดส่งเสียงดังตุ้มตามและไหลพุ่งไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของความ
ว่างเปล่า

ที่ตรงนี้ มีสิ่งที่ดูเหมือนเป็นสะพานยาวอย่างนั้น เชื่อมจาก
อาณาจักรด้านหนึ่งไปยังอาณาจักรอีกด้านหนึ่ง แต่แล้ว สะพานที่
ยาวเช่นนี้ก็กลับถูกเหยียบจนพัง หักเป็นท่อนๆ ลอยล่องอยู่กลาง
อากาศ

เหมือนว่า ฟ้าดินแห่งนี้ได้ถูกทำลายล้างไปแล้ว แต่ บางแห่งก็
ยังส่งเสียงดังตุ้มตามไม่ขาดสาย พวยพุ่งเป็นลาวาที่แดงฉานตั้งสี
เลือดออกมา สถานที่บางแห่งถูกทำลายจนทะเล เห็นเป็นของเหลว
สีเขียวผุดออกมดั่งน้ำหลาก เหมือนหนึ่งนี่เป็นการทำลายที่ทะเล
ไปถึงนรกอเวจี และน้ำที่อยู่ในนรกอเวจีได้ไหลออกมา.....

เมื่อมองเห็นสถานที่เช่นนี้ตรงหน้า สามารถจินตนาการได้ว่า ที่ตรงนี้เคยเกิดศึกสงครามที่ยิ่งใหญ่สะเทือนฟ้าขึ้นมา เหมือนว่า ต้องการทำลายล้างโลกอย่างนั้น ต้องการทำให้ฟ้าดินแห่งนี้ถล่ม ทลายลงมาอย่างนั้น

หลังจากที่ได้ผ่านพ้นศึกสงครามที่น่ากลัวไปแล้ว ฟ้าดินที่อยู่ ตรงหน้าผืนนี้กลับเหมือนว่าสามารถสมานได้เองอย่างนั้น ผืน แผ่นดินบางแห่งที่แตกกระแหงกลับประสานกลับเข้าไปดังเดิมได้เอง สะพานยาวที่แตกหักบางส่วนเหมือนกำลังจะถือกำเนิดขึ้นมาใหม่

โลกที่ผ่านการถูกทำลายล้างด้วยสงครามที่โหดเหี้ยมทารุณ สุดเปรียบเปรยแล้วนั้น มันสามารถซ่อมแซมตัวเองขึ้นมาอย่างช้าๆ เหมือนต้องการให้โลกนี้กลับมามีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้ง

หลี่ซีเยอดที่จะทอดถอนใจออกมาไม่ได้ เมื่อมองเห็นผืน แผ่นดินที่อยู่ตรงหน้าแห่งนี้ กล่าวว่า "ทำไมสำเร็จ ต่อให้ถูก ทำลายมากกว่านี้ก็เพียงแคื่อยืดเวลาออกไปเท่านั้น สิ่งที่ควรจะมา ยังคงต้องมา เว้นเสียแต่จะยอมทุ่มเททุกอย่างโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด จริงๆ จัดการทำลายให้มันพินาศย่อยยับอย่างแท้จริงจึงจะลบได้ หากเป็นเช่นนี้จริงละก็ เกรงว่าแดนวิญญูณสวรรค์ก็คงถูกทำลาย จนเกือบหมดสิ้นแล้วเช่นกัน

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยได้ทอดถอนใจออกมา กล่าว สำหรับแดนวิญญูณสวรรค์แล้ว การก่อเกิดศึกสงครามเป็นภัย พิบัติ ไม่ก่อเกิดศึกสงครามขึ้นมาก็เป็นภัยพิบัติ เพียงแต่ภัยพิบัติ

ครั้งนี้จะถึงช้าเร็วเพียงใดเท่านั้น ส่วนภัยพิบัติครั้งนี้จะลบลงในลักษณะเช่นใดนั้น ไม่อาจรู้ได้

ความจริงแล้ว ราชันเซียนที่เคยโจมตีสถานที่แห่งนี้ยอมเข้าใจต่อให้ราชันเซียนยินดีทุ่มสุดตัวเพื่อสู้รบกับมันให้ถึงที่สุด ต่อให้ท้ายสุดสามารถทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในนี้สิ้นสุดลง หากเป็นเช่นนั้น แตนวิญญานสวรรค์ก็ต้องล่มมนับแต่นั้นเป็นต้นไปท่ามกลางการศึกสงครามในครั้งนี้ ต่อให้ไม่ถูกทำลายจนย่อยยับ ก็ต้องเสียหายอย่างยับเยิน

ราชันเซียนที่เคยโจมตีสถานที่แห่งนี้ยอมเข้าใจถึงเหตุผลข้อนี้ ดังนั้น ราชันเซียนที่เคยโจมตีสถานที่แห่งนี้ต่างได้สร้างความเสียหายให้กับสถานที่แห่งนี้อย่างรุนแรง การกระทำของพวกเขาเพียงเพื่อต้องการยึดเวลาออกไปเท่านั้น สำหรับในอนาคตจะเป็นเช่นใดนั้น ให้เป็นหน้าที่ของรุ่นหลัง มันเป็นเรื่องของคนรุ่นหลังแล้วล่ะ

อานุภาพการทำลายล้างของราชันเซียนยอมยากจะจินตนาการได้ แต่ ฟาดินแห่งนี้มีความอัศจรรย์ยิ่งนัก ภายใต้การโจมตีครั้งแล้วครั้งเล่าของราชันเซียน ภายใต้การทำลายล้างครั้งแล้วครั้งเล่า มันกลับสามารถค่อยๆ ซ่อมแซมตัวเองกลับมาอย่างช้าๆ

หลี่ซีเยละสายตาตนเองกลับมา บอกกับม้าโครงกระดุกว่า “เออละ หนทางต่อไปข้างหน้าเจ้าต้องไปเองแล้ว สำหรับเจ้าหนูไม่มีวันตายสามารถไปถึงตรงไหนอย่างไรก็ขึ้นกับตัวเขาเองแล้ว”

“ฮึ.....” ม้าโครงกระดุกร้องเสียงยาวออกมา จากนั้น กระโดดออกไปจากเรือน้อยกระสวยบิน

ม้าโครงกระดุกยืนอยู่บนผืนแผ่นดินที่แตกร้าวแห่งหนึ่ง ทำท่ามองไปรอบๆ จากนั้นทำท่าดม เหมือนว่าต้องการดมกลิ่นอะไรบางอย่างจากอากาศอย่างนั้น

สุดท้าย ม้าโครงกระดุกร้องเสียงยาว “ฮึ” ออกมา แล้ววิ่งฮ้อไปอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าไปยังอีกทิศทางหนึ่ง ห้ายสุดท้าย มันวิ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วพุ่งตรงเข้าไปในหลุมขนาดยักษ์ที่อยู่บนอากาศ และหายเข้าไปในนั้นเพียงพริบตาเดียว

“ดีมากเลยเจ้าหนู พาเจ้าเข้ามาจะขอบคุณสักคำก็ไม่มี” มองดูม้าโครงกระดุกที่พุ่งเข้าไปภายในหลุมขนาดยักษ์นั้น หลีชีเย่ต้องพูดแตกตันออกมา

หลีชีเย่ไม่ได้ร้องอยู่ที่นี้นานมากนัก เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยการสังหารที่น่ากลัวยิ่ง การมาอยู่ที่ตรงนี้เรียกได้ว่าเต็มไปด้วยอันตรายทุกอย่างก้าว หากแม้ก้าวผิดเพียงก้าวเดียวก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป

แต่ว่า หลีชีเย่ นั่งอยู่บนเรือน้อย ทำให้อันตรายจากการสังหารของฟ้าดินแห่งนี้ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเขาเท่าไรนัก เพราะเรือน้อยกระสวยบินสามารถวิ่งหลบหลีกวิกฤติการสังหารได้ด้วยตนเอง

เรือน้อยที่บรรทุกหลีชีเย่ได้บินอยู่ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ มันเหมือนดั่งปลาน้อยที่แหวกว่ายอยู่ในทะเลอย่างอิสระเสรี การวิ่งอยู่ท่ามกลางความอันตรายของมันเรียกได้ว่าไม่มีปัญหาใดๆ

ถ้าหากจะกล่าวว่าเรือน้อยลำนี้คือปลาน้อยที่อยู่ในทะเล เช่นนี้แล้ว ฟาดินแห่งนี้ก็เปรียบเสมือนเป็นทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลสำหรับเจ้าเรือน้อยลำนี้ สถานที่ที่เปี่ยมด้วยอันตรายยิ่งสำหรับมันแล้ว ก็เหมือนดังกลับไปบ้านของมันอย่างนั้น

เรือน้อยลำนี้ได้บรรทุกหลิขีเยบิโนอยู่ท่ามกลางฟาดินแห่งนี้มานานมาก ในที่สุดได้มาถึงสถานที่แห่งนี้ ที่ตรงนี้มีเสียงดังตุมตามไม่ขาดสาย

"ตุม.....ตุม.....ตุม....." ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม มองเห็นข้างหน้ามีสถานที่ที่คล้ายดังกรวยขนาดใหญ่ น้ำทะเลสีดำล้วนแล้วแต่ไหลรวมกลงไปที่ตรงนี้ น้ำทะเลสีดำที่เชี่ยวกรากทั้งหมดล้วนแล้วแต่ไหลเข้าไปอยู่ในนี้

กรวยขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าได้เก็บรวบรวมน้ำทะเลสีดำมืดจากทุกทิศทุกทาง เหมือนว่า น้ำทะเลดำมืดทั้งหมดไม่ว่าจากที่ใดล้วนแล้วแต่ไหลมารวมกันอยู่ตรงนี้

ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม หลิขีเยบิโนมองดูกรวยขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า มองดูน้ำทะเลสีดำปริมาณนับไม่ถ้วนที่ไหลลงมาอย่างเชี่ยวกราก สุดท้าย เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง

แม้ว่าอาณาภาพของกรวยขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าจะห่างชั้นเทียบไม่ได้กับวังน้ำวนขนาดใหญ่ที่ทะเลร่องน้ำลึกนั้น! แต่ทว่า มันยังคงน่ากลัวและอันตรายยิ่งนัก หากแม้บุกเข้าไปต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องถูกฉีกจณร่างและอย่างง่ายดาย

“ได้เวลาต้องเข้าไปแล้ว” หลีชีเย่สีแดง “กายผลึกชะตาฟ้า” ออกมา ทันใดนั้น ปรากฏเป็นประกายแวววาบทั่วร่าง ประกายที่แวววาวทำให้ร่างของหลีชีเย่เหมือนถูกหุ้มด้วยคริสตัลอย่างนั้น

ประกายแวววาบของกายผลึกชะตาฟ้าได้ปกป้องกายของหลีชีเย่เอาไว้ เมื่อได้รับการปกป้องจากมันแล้ว ไม่ว่าจะป็นอันตรายใดๆ หรือการฆ่าฟันใดๆ ก็ไม่สามารถทำอันตรายหลีชีเย่ได้

ตอนที่ 1387 หยินหยางไหล

ในที่สุด เสียงดัง “แว้งค์” เรือน้อยกระสวยบินได้ทุกหลี่ชีย่ลุยเข้าไปในกรวยขนาดใหญ่ ทันใดนั้น น้ำทะเลสีดำได้ท่วมเรือลำน้อยจนมิด

เมื่อถูกน้ำทะเลสีดำท่วมจนมิด หลี่ชีย่เองก็ไม่สามารถมองเห็นสภาพภายนอกได้ แต่ หลี่ชีย่สามารถรับรู้ได้ว่าความเร็วในการพุ่งไปข้างหน้าของเรือน้อยกระสวยบิน รู้สึกว่ามันได้เพิ่มความเร็วมากขึ้นเรื่อยๆ

ระหว่างนี้ ในบางครั้งหลี่ชีย่สามารถรู้สึกได้ว่าเรือน้อยกระสวยบินมีการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ซึ่งส่งผลให้เรือน้อยกระสวยบินบังเกิดเสียงดังกอกแก๊กออกมา ภายใต้การสั่นสะเทือนหวั่นไหวเช่นนี้ เหมือนว่าเรือน้อยกระสวยบินพร้อมจะแตกกระจายออกเป็นชิ้นๆ อย่างนั้น

“ถ้าหากว่าเจ้าเรือน้อยลำนี้เกิดแตกกระจายขึ้นมาล่ะก็ เจ้าหนูกระตุกขาวนั้นจะต้องโกรธจนเต้นแรงเต้นกายอย่างแน่นอน”

การที่หลี่ชีย่สำแดงวิชา “กายพลิกชะตาฟ้า” ก็เพราะเกรงว่าเรือน้อยลำนี้ไม่สามารถทนได้แล้วเกิดแยกแตกกระจายไป เขาก็จะมีกายพลิกชะตาฟ้าคอยค้ำเอาไว้ และทำให้เขาปลอดภัยจากอันตรายใดๆ ก็ได้

เรื่อน้อยกระสวยบินเล่นไปตามน้ำทะเลสีดำไป กระทั่งไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เรื่อน้อยกระสวยบินได้หยุดลงในที่สุด และทุกอย่างก็ค่อยๆ ซ้ำลง ไม่ได้ยินเสียงน้ำที่ดังตุ้มตามอีกแล้ว เวลานี้ฟ้าดินดูเงียบสงบยิ่งนัก

ขณะที่เรื่อน้อยกระสวยบินของเจ้าเกาะกระดุกขาวก็มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ก่อนหน้านั้น เรือลำน้อยลนี้มีลักษณะแวววาวโปร่งใส เหมือนสร้างขึ้นมาจากคริสตัลอย่างนั้น

เวลานี้ เรือลำนี้ไม่ได้แวววาวอีกต่อไปแล้ว ลำเรือบังเกิดเป็นสีเทาขาว ดูเหมือนเป็นหยกขาวที่ถูกเก็บไว้จนฝุ่นจับ สลดและอับแสง

ย่อมไม่ต้องสงสัย เรือลำนี้บุกลงมาจากกรวยขนาดใหญ่ทำให้สูญเสียวงเวียนไปมาก มันจำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูช่วงระยะเวลาที่ยาวนานมาก จึงสามารถทำให้พลังเทพฟื้นคืนเป็นปกติ

“ในใจของเจ้าหนูกระดุกขาวต้องเลือดตกในอย่างแน่นอน” หลี่ชียเอ่ ถึงกับหัวเราะออกมา

ความจริงแล้ว ตอนที่เจ้าเกาะกระดุกขาวเอาของวิเศษยืมให้กับหลี่ชียเอ่ในตอนนั้น เขาก็เลือดตกในไปเรียบร้อยแล้ว เจ้าเกาะกระดุกขาวมีหรือจะไม่รู้? ว่าผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นอิกาทมิพรุ่นนี้แล้ว จะเพียงแค่ว่าไปเดินเที่ยวอย่างนั้นล่ะก็ เขาจะไม่มายืมเรื่อน้อยจากเขาอย่างแน่นอน

การที่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะอย่างอิคาทมิพมาหิบบิมนีน้อยกับเขา เขาก็เข้าใจได้ทันทีว่าจะต้องไปทำเรื่องใหญ่แน่นอน ดังนั้นเขาจึงได้มีการเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้แล้ว และเข้าใจได้ว่าเรื่อน้อยของตนจะต้องได้รับความเสียหายอย่างหนัก

แต่ว่า แม้เจ้าเกาะกระดุกขาวจะรู้สึกเจ็บเข้าไปในทรงอย่างหนัก สุดท้ายแล้วยังคงให้ยิมเรื่อน้อยของตนไปในที่สุด

ในที่สุด หลี่ซีย่ได้กระโดดออกมาจากเรื่อน้อยกระสวยบิน เบื้องหน้าที่ปรากฏต่อสายตาของหลี่ซีย่กลับเป็นห้องฟ้าที่ว่างเปล่า

แต่ ท่ามกลางห้องฟ้าที่ว่างเปล่านี้ กลับมีหินหยางไท่จีขนาดยักษ์กำลังหมุนอยู่ และหินหยางไท่จีนี้ก็คล้ายตั้งเป็นโลกทั้งโลกอย่างนั้น แม้ว่ามันจะค่อยๆ หมุนไปอย่างช้าๆ แต่ เสมือนหนึ่งได้นำพาให้โลกทั้งโลกเคลื่อนที่ตามไปด้วย เหมือนว่าพลังของโลกทั้งโลกล้วนกำเนิดมาจากที่ตรงนี้ เหมือนว่ามันคือศูนย์กลางของโลกทั้งโลก

เมื่อมองดูหินหยางไท่จีนี้อย่างละเอียดแล้วจะต้องรู้สึกได้ว่า หินที่อยู่ในหินหยางไท่จีนั้นดูจะค้ำตามาก มองเห็นเพียงหินนั้นดำสนิทมาก เสมือนว่ามันสามารถดูดกลืนสิ้นประกายแสงทั้งหมดได้อย่างนั้น

“ตาเต๋าในครั้งนั้นนับว่าฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนักแถมอารมณ์ร้ายด้วย ภายใต้คามโกรธถึงกับรี้อเอาหินออกมา” หลี่ซีย่ที่มองดูหินหยางไท่จีที่ค่อยๆ หมุนอยู่ตรงหน้าแล้ว ถึงกับสายหน้าและยิมกล่าวออกมา

หยินที่อยู่ใต้อินหยางไท่จี่ตรงหน้าก็คือของเหลวสีดำที่ถูกตา
เต๋มาผู้นั้นจับขังเอาไว้ในเทือกเขามังกรยักษ์ หยินหยางไท่จี่ที่อยู่
ตรงหน้านี้มีความสำคัญมาก มันเกี่ยวพันถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่มาก

ในอดีตที่ไกลโพ้น ตาเต๋มาได้เคยมาที่นี่ กระทั่งกล่าวได้ว่าเขา
มาที่นี่ก่อนราชันเซียนองค์อื่นๆ ทุกองค์

ตาเต๋มาในครั้งนั้นไม่ได้เหมือนเช่นปัจจุบัน ครานั้นตัวเขานับ
ได้ว่าเป็นปีศาจมังกรที่มีอารมณ์ร้ายมาก และตัวเขาก็เคยโถมตีที่นี่
มาก่อน ห้ายสูด ด้วยความโมโหถึงกับจัดการรื้อเอาหยินออกมา
แล้วนำกลับไปผนึกขังเอาไว้ในบ้านของตน

แน่นอน การที่ตาเต๋มาทำเช่นนี้ก็เพราะคิดว่าสักวันอาจจะได้
ใช้มัน เขาคาดหวังว่าวันหนึ่งอาจจะเป็นตัวเขาเองหรือทายาทรุ่น
หลังที่แข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรจะได้กลับมาที่ตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง
เนื่องจากสถานที่แห่งนี้มีสิ่งพิเศษที่เผ่าปีศาจมังกรของเขาต้องการมาก
ที่สุด!

ด้วยเหตุผลนี้เอง ตาเต๋มาในครั้งนั้นจึงได้จัดการรื้อเอาหยิน
ของอินหยางไท่จี่ออกมา เนื่องจากเขาไม่ต้องการให้คนอื่นได้สิ่ง
ที่อยู่ด้านใน!

การที่ตาเต๋มายินยอมปล่อยให้หยินของอินหยางไท่จี่ออกมา
กล่าวได้ว่าเขาได้ให้เกียรติแก่หลี่ซีเย่อย่างมากเลยทีเดียว หากเป็น
คนอื่น รับรองว่าตาเต๋มาไม่ยอมตกลงอย่างเด็ดขาด

ความจริงแล้ว ก่อนหน้าหลี่ชีย่ก็เคยมีคนร้องขอต่อตาเต๋ามา ก่อน เช่น ราชันเซียนไม่มีวันตาย แต่ทว่า ตาเต๋ามาไม่ได้มอบหยินออกมา

หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ “แว้งค” นาทีนี้ หลี่ชีย่ได้เสกเอา ประตูปะณูจทวารกั้นฟ้า ลังทองแดง ตะเกียงเขี้ยวไฟสีดำ กระป๋องสี่ลธรรม.....

ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้เหิบเอาสุดยอดของวิเศษแต่ละชั้น ออกมา แต่ทว่า หลี่ชีย่ไม่ได้นำเอาของวิเศษแต่ละชั้นเหล่านี้มา ปกป้องตัวเขาเอง แต่นำมาสยบควบคุมฐานเต้าของตนเองเอาไว้

นี่เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ การที่หลี่ชีย่สยบฐานเต้าของตนเองเอาไว้ ทำเช่นนี้แล้วต่อให้หลี่ชีย่แข็งแกร่งปานใดก็ตาม ก็ไม่สามารถลงมือตอบโต้ได้ การนำเอาของวิเศษปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้มาสยบควบคุมฐานเต้าของตนเองจะทำให้หลี่ชีย่กลายเป็นบัณฑิตที่อ่อนแอที่ไม่มีกำลังแม้แต่มัดไก่อสักตัว ต่อเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา คนหนึ่งก็สามารถฆ่าเขาให้ตายได้

การที่หลี่ชีย่ทำเช่นนี้ก็มีเหตุผลของเขา ที่หลี่ชีย่ใช้สุดยอดของวิเศษแต่ละชั้นและพลังที่ฝืนลิขิตสวรรค์มาควบคุมฐานเต้าของตนเองนั้น แม้ว่าจะทำให้เขาไม่มีกำลังแม้แต่จะจับไก่อมัด แต่ข้อดีก็คือ สามารถทำให้ฐานเต้าของเขาจะไม่ได้รับความเสียหายใดๆ เลย.

แม้ว่าจะสยบควบคุมจนหลี่ชีย่กลายเป็นประเภทไม่คนามือเอาเสียเลย แต่ทว่า ภายใต้การสยบเช่นนี้ ก็ได้ทำให้ฐานเต้าของเขา ยังคงอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ภายใต้พลังทำลายที่ทรงพลังยิ่ง

ต่อให้หฺลึชเยต้องตายจริง ๆ ต่อให้กายเนื้อของหฺลึชเยกลายเป็นเถ้าธุลีไป แต่ว่า ฐานเต้าของหฺลึชเยยังคงอยู่ ลัคนา จิต และสัจธรรม.....สิ่งของเหล่านี้ของเขายังคงได้รับการเก็บรักษาเอาไว้ได้

ทุกคนจะต้องรู้สึกว่ามันเหลวไหลสิ้นดีกับการการทำเช่นนี้ ทุกคนต่างก็รู้ว่าคนตายเฉกเช่นตะเกียงดับ ชะตาแท้ตายไปแล้ว คนผู้นั้นก็ถือว่าตายไปแล้วอย่างแท้จริง ต่อให้คงไว้ซึ่งฐานเต้าที่สมบูรณ์ ก็ไม่สามารถใช้การอะไรได้!

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ฐานเต้าถูกทำลายสามารถเริ่มต้นใหม่ได้ กายเนื้อถูกทำลายสามารถล่อขึ้นมาใหม่ แต่หากชะตาแท้ตาย วิญญาณล่องลอยหายไป นั่นคือความตายอย่างแน่นอน ทุกอย่างกลายเป็นเถ้าธุลี! ไม่มีโอกาสได้เริ่มต้นใหม่อีกแล้ว

ดังนั้น กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว เมื่อต้องพอเจออันตรายที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พวกเขาสามารถสละกายเนื้อของตน กระทั่งสละสิ้นทุกอย่างยกเว้นชะตาแท้ ขอเพียงสามารถมีชีวิตต่อไปได้ ยังคงมีโอกาสเริ่มต้นใหม่

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ร่างกายก็ดี ลัคนาก็ช่าง หรือแม้กระทั่งฐานเต้า เมื่อถึงที่สุดแล้วล้วนแล้วแต่ทำเพื่อรักษาชะตาแท้ของตนเอาไว้ เพื่อชะตาแท้แล้วทุกอย่างสามารถสละหรือละทิ้งไปได้ทั้งหมด

แต่ทว่า การกระทำของหฺลึชเยกลับทำตรงกันข้ามทั้งหมด สิ่งที่เขาให้ความคุ้มครองกลับไม่ใช่ชะตาแท้ กลับเป็นฐานเต้า

ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องรู้สึกว่ามันสุดจะจินตนาการ และรู้สึกว่ามันน่าเป็นไปได้ มีเพียงคนเสียสติหรือคนปัญญาอ่อนเท่านั้นที่ทำเช่นนี้

สุดท้าย หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ค่อยๆ ก้าวไปยืนอยู่บริเวณกึ่งกลางของหยินหยางไท่จี และก็คือจุดตัดระหว่างหยินกับหยาง

หลี่ชีย่ค่อยๆ หลับตาลง รอคอยการมาถึงของโอกาส

เวลาเคลื่อนผ่านไปทุกวินาทีขณะที่หลี่ชีย่กำลังหลับตารอคอยโอกาสมาถึงอยู่นั้น ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้วสุดท้าย "ตูม" เสียงดังสนั่นหวั่นไหว หยินหยางไท่จีถึงกับพวยพุ่งเป็นประกายหยินและหยางออกมา ทันใดนั้น เสมือนหนึ่งเป็นโลกใบใหม่เอี่ยมได้เปิดออกมาตรงหน้าหลี่ชีย่อย่างนั้น

"ปัง" ภายใต้อ่างประกายหยินหยางที่พวยพุ่ง ร่างของหลี่ชีย่ถูกดันเข้าไปอยู่ภายในโลกใบใหม่เอี่ยมใบนั้น

หลี่ชีย่ลืมตาทั้งสองขึ้นมองดูโลกใบใหม่เอี่ยมใบนี้ ถึงกับเผยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมา

โลกที่อยู่ตรงหน้าแลดูสวยงามยิ่งนัก บนท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆสีแดงที่ขยายออกและหุบเข้าอยู่ทุกที เหมือนว่าพื้นแผ่นดินแห่งนี้กำลังพวยพุ่งออกมาเป็นเมฆเขียวนและหมอกเทาอยู่อย่างนั้น

ทุกแห่งหนตรงนี้ล้วนแล้วแต่นุ่มนวลอะไรอย่างนั้น ขณะที่เดินอยู่บนพื้นดินเรียกได้ว่ารู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูก คล้ายดังตัวเองกำลังเดินอยู่ในบุปผาอย่างนั้น

ท่ามกลางฟ้าดินที่กว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้กลับมีสิ่งที่คุณคล้าย เป็นเทือกเขา แต่ก็เหมือนเป็นสะพานแต่ละแห่งที่พาดผ่านอยู่บน ท้องฟ้า จากอาณาจักรที่หนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง

หากก้าวเดินอยู่บนสิ่งๆ เหมือนสะพาน และก็เหมือนเทือกเขานี้ แล้ว ให้ความรู้สึกเป็นภาพลวงตาเหมือนได้เดินขึ้นสวรรค์อย่างนั้น

ที่ทำให้รู้สึกสบายยิ่งกว่าก็คือ ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ ปรากฏ กลิ่นอายดีกดำบรรพ์ที่พวยพุ่งขึ้นมา กลิ่นอายนี้ดูดังลมปราณ แต่ก็คล้ายดังกลิ่นอายฟ้าดินสมัยดีกดำบรรพ์ ท่ามกลางกลิ่นอาย ดีกดำบรรพ์นี้ ได้นำพาพลังชีวิตที่เปี่ยมด้วยความน่าเกรงขามมา ด้วย

ท่ามกลางสถานที่ซึ่งเปี่ยมด้วยกลิ่นอายที่มีพลังชีวิตที่น่าเกรง ขามเช่นนี้ เหมือนว่าขอเพียงสอดเข้าไปเบาๆ บุคคลนั้นก็สามารถ กลายเป็นเซียนได้

ที่ตรงนี้ได้ซ่อนขุมทรัพย์ที่ผู้คนจำนวนเท่าไรใฝ่ฝันอยากจะได้ มั่นมาครอบครอง หากได้สถานที่แห่งนี้ต่อให้ไม่สามารถมีชีวิตเป็น อมตะ ยังคงเพียงพอให้สามารถมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวมากๆ " หลี่ชียเอ่ ถึงกับหัวเราะออกมา

แต่ว่า หลี่ชียเอ่ไม่ได้อาลัยอาวรณ์กับสถานที่แห่งนี้ เขาปล่อย ชะตาแท้ของตนออกมา อีกทั้งยังได้เก็บงำลมปราณทั้งหมดในเวลา นี้ โดยที่ลมปราณทั้งหมดถูกนำไปเก็บเอาไว้ในฐานเต้าที่ถูกลบ ควบคุมเอาไว้

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ปล่อยชะตาแห้อออกมาแล้ว กลายเป็นไม่มีการป้องกันเลยแม้แต่น้อย การกระทำลักษณะเช่นนี้เท่ากับเป็นการฆ่าตัวตาย

ความจริงแล้ว หลี่ชียเอ่กำลังจะฆ่าตัวตายนั่นเอง!

“ตึง!” หลังจากที่หลี่ชียเอ่ปล่อยชะตาแห้อออกไปได้ไม่นานทันใดนั้น ฟาดินแห่งนี้พลันปรากฏเสียงนำอืดอืดดังขึ้น เสียงนี้ดังเสียงเต้นของหัวใจ เหมือนเป็นเสียงหัวใจเต้นของฟาดินอย่างนั้น

ด้วยเสียงที่ชวนน่าอืดอืดเช่นนี้แหละ มันสามารถทำให้ผู้บำเพ็ญตนที่แข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไปในพริบตาเดียว

สำหรับหลี่ชียเอ่นั้นยังไม่ต้องพูดถึง ในเวลานี้ชะตาแห้อของเขาไม่มีการป้องกันใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อเสียง “ตึง” ดังขึ้น หลี่ชียเอ่ล้มตัวลงกับพื้น เสียชีวิตในทันที!

นี่หาใช่เป็นการแก่งตาย แต่เป็นการตายจริงๆ ! หลี่ชียเอ่ตายแล้วจริงๆ

แต่ทว่า หลังจากนั้นเพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น รอยประทับมรณะของหลี่ชียเอ่ได้ปรากฏขึ้นมา กลีบดอกทั้งสิบแปดกลีบลอยอยู่บนตัวของหลี่ชียเอ่ จากนั้น กลีบดอกที่สีในบรรดากลีบดอกทั้งสิบแปดกลีบได้สว่างขึ้น

“เฮ้อ นี่แหละคือความตาย เป็นการตายที่แท้จริง” หลังจากที่กลีบดอกกลีบนี้สว่างไสวขึ้นมาแล้ว หลี่ชียเอ่พลันลุกขึ้นมาถึงกับหัวเราะกล่าวออกมา

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1388 ตายหกครั้งได้หนึ่งสิ่ง

หลังจากที่หลีชีเยลุกขึ้นมาได้แล้วได้ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป เขาเดินไปอย่างเชื่องช้า เหมือนกำลังเดินชมสวนภายหลังบ้านของตนเองอย่างนั้น

ในขณะนี้ หลีชีเยยังคงปล่อยชะตาแท้ของตนออกมา เวลาที่ท่าทีของเขาคือรันทาที่ตายอย่างเดียว

เคล็ดวิชาที่หลีชีเยฝึกนั้นคือตำรามรณะ ด้วยลักษณะท่าทีของเขาในเวลานี้ จำนวนครั้งที่เขาได้ตายไปจริงๆ คือสี่ครั้งแล้ว เมื่อก้าวมาถึงขั้นนี้แล้ว ด้วยกลิ่นอายมาณะระดับนี้อะว่าแต่คิดจะตายเลย ต่อให้คิดฆ่าตัวตายก็เป็นเรื่องที่ยากเย็นมากเหลือเกิน

เวลานี้ หลีชีเยมีกลิ่นอายมรณะที่น่าเกรงขามปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ในครอบครอง เป็นต้นว่าเวลานี้หากเขาคิดจะฆ่าตัวตาย ต่อให้เขาสลายพลังวัตรในตัวทั้งหมดทิ้งไป ต่อให้กลายเป็นผู้ปราศจากเรี่ยวแรงใดๆ ภายใต้อลักษณะเช่นนี้ หากหลีชีเยคิดจะผูกคอตายละก็ รับรองได้ว่าทำไม่สำเร็จแน่นอน

ต่อให้ออนแอนไม่คนามือก็ตาม หากไม่มีพลังที่แข็งแกร่งก็ไม่สามารถฆ่าเขาให้ตายได้ เนื่องจากตราประทับมรณะที่อยู่ในตำรามรณะจะไม่ปล่อยให้หลีชีเยตายได้ง่ายดายอย่างนั้นเด็ดขาด

แต่ว่า สถานที่ที่และดูสวยงามยิ่งตรงหน้ากลับแตกต่างกัน ที่ตรงนี้มีพลังที่แข็งแกร่งแน่นอน ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพมาอยู่ ณ ที่ตรงนี้ ก็ต้องตายอนาถอย่างง่ายดาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนอื่น ๆ

หลี่ซีเยอมยิ้ม มองดูทิวทัศน์ที่สวยงามทุกอย่าง อย่างที่อยู่ตรงหน้า สถานที่เช่นนี้นับว่าน่าอัศจรรย์ยิ่ง ช่างสวยงามเหลือเกิน

โดยเฉพาะกลิ่นอายของที่นี่ กลิ่นอายที่คล้ายอบอวลด้วยลมปราณอย่างนั้น การได้อาบอยู่ท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้ ทำให้รู้สึกเหมือนนิพพานแล้วถือกำเนิดขึ้นใหม่ ทำให้รู้สึกตัวเบาหวิวเหมือนล่องลอยไปบนอากาศได้

สถานที่แห่งนี้ ต่อให้ผู้ที่ใกล้ตายและเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย ยังคงต้องมีพลังมีชีวิตชีวาขึ้นมา โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนประเภทที่อายุขัยกำลังจะสิ้น ขณะที่พลังชีวิตของเขากำลังจะเหือดแห้ง หากสามารถมาถึงสถานที่แห่งนี้ เกรงว่าคงอ่อนเยาว์ไปได้อีกหลายพันปีในพริบตาเดียว

ความจริงแล้วคำกล่าวที่ว่า ทะเลกระดูกมีสิ่งที่ทำให้เป็นอมตะ นับว่าหาใช่คำกล่าวที่เลื่อนลอยแน่นอน สิ่งที่อยู่ภายในหาใช่สิ่งที่เป็นอมตะ แต่ สิ่งที่อยู่ภายในนั้นมันเข้ายวนใจยิ่งกว่าสิ่งที่เป็นอมตะ

"ตึง....." "ไม่รู้ว่าหลี่ซีเยเดินไปนานเท่าไรแล้ว หันได้นั้น ได้บังเกิดเหมือนเสียงฟ้าผ่าที่น่าอึดอัดดังขึ้นอีกครั้ง เสียงเหมือนหัวใจเต้นอย่างนั้น

ด้วยเสียง "ตึง" ที่ไม่ได้ดังมากนัก แต่ ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไปในฉับพลันทันที

ฉากเช่นหลี่ชียเอ่ที่ไม่มีการป้องกันเลยแม้แต่น้อยยังไม่ต้องพูดถึง “ตึง” ดังขึ้นพร้อมๆ กับร่างของเขาล้มลงกับพื้นและเสียชีวิตในทันที เป็นการเสียชีวิตจริงๆ

แต่ทว่า หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ตายไปแล้ว กลีบดอกทั้งสิบแปดกลีบของรอยประทับมรณะก็ได้สว่างไสวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง โดยเป็นกลีบที่ห้าที่เหมือนถูกจุดติดให้สว่างขึ้นมา

นาที่นี้ หลี่ชียเอ่ได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เขาลุกขึ้นยืนทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยิ้มนิดหนึ่ง แล้วเดินหน้าต่อไป

คงมีเพียงหลี่ชียเอ่คนเดียวกระมังที่สามารถทำได้โดยถือเอาเรื่องความตายเป็นเรื่องปกติ กล่าวสำหรับคนอื่นแล้ว ความตายเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก แต่ทว่า สำหรับหลี่ชียเอ่แล้วถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ยังคงมีท่าทีอย่างไรก็ได้ ก้าวเดินอยู่บนสถานที่ที่สวยงามยิ่งนัก เขาทำการสยบฐานเต๋าเอาไว้ ควบคุมทุกอย่างจนสิ้น กล่าวสำหรับเขาแล้วต่อให้เขาต้องตายก็ไม่ได้เสียหายแต่อย่างใด เว้นเสียแต่เป็นผู้มีฐานะสูงสุดลงมือสังหารเขาด้วยตนเอง มิฉะนั้นล่ะก็ไม่มีอะไรเสียหายสำหรับหลี่ชียเอ่เลย

สถานที่เช่นนี้กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ความตายไม่เพียงไม่มีความเสียหาย กระทั่งได้รับประโยชน์ที่ยอดเยียมมากที่สุด

“ตึง.....” เสียงที่คล้ายเสียงหัวใจเต้นได้ดังขึ้นมาอีกครั้ง หลี่ชียเอ่ไม่ได้ระมัดระวังตัวอะไรเลย จึงต้องล้มลงกับพื้นและเสียชีวิตอีกครั้งทันที

จากนั้น รอยประทับมรณะได้สว่างขึ้นมาอีกครั้ง กลีบดอกกลีบ
ที่หักถูกจุดติด แต่ทว่า หลังจากที่ถูกกลีบที่หักถูกจุดติดแล้ว ทุกอย่าง
กลับไม่เหมือนเดิมอีก

“แว้งค์” ในเวลานี้เอง รอยประทับมรณะกลับเบ่งบานขึ้นมา
เหมือนดอกไม้ดอกหนึ่งที่เบ่งบานเต็มที่ขึ้นมาทันที แลดูสวยงามยิ่ง
นัก และส่งประกายเจิดจรัสยิ่ง

“ตึง ตึง ตึง” ทันใดนั้น รอยประทับมรณะได้ถึงหลัก
กฏเกณฑ์แต่ละข้อที่ใหญ่มากออกมา หลักกฏเกณฑ์แต่ละข้อได้
ทั้งตั้งกลืนอายุที่ขมุกขมัวลงมาตั้งน้ำตก หลักกฏเกณฑ์เช่นนี้
มีความดีกดำบรรพยิ่ง เหมือนว่าดีกดำบรรพมากกว่าฟ้าดินเสียอีก
ดุดั่งดำรงอยู่ตั้งแต่ก่อนกำเนิดฟ้าดินเสียอีก มันมีความดีกดำ
บรรพจนไม่สามารถไล่เรียงถึงประวัติความเป็นมาได้

“แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์.....” หลังจากหลักกฏเกณฑ์แต่ละ
ข้อที่ใหญ่มากถูกยิงออกมาแล้ว จากนั้น ได้ยินเสียงเหมือนเป็น
เสียงของโลหะ เหมือนว่าหลักกฏเกณฑ์แต่ละข้อนี้ได้ลือคอะไร
บางอย่างเอาไว้ได้

“ตูม.....” หลักกฏเกณฑ์ที่มีความดีกดำบรรพแต่ละข้อ
เหมือนลือคเข้ากับอะไรบางอย่าง หลักกฏเกณฑ์ทุกข้อถูดตั้งจน
ตั้ง เหมือนต้องการลากบางสิ่งบางอย่างเข้ามา แต่ทว่า เจ้าสิ่งนั้น
เหมือนถูกบางอย่างที่ทรงพลังสยบเอาไว้เช่นนั้น ไม่สามารถตั้งมา
ได้

มองดูหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อที่ถูกต้องจนถึง หลี่ชียเอถึงกับเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า "สิ่งที่สมควรให้ข้ายังคงต้องให้ข้า มิฉะนั้นล่ะก็พวกเราเลิกกัน! "

นี่แหละคือความยอดเยี่ยมของรอยประทับมรณะ! ตายสามครั้ง สะสมหนึ่งวาสนา ตายหกครั้งได้หนึ่งสิ่ง(ที่ปรารถนา ณ เวลานั้น) ตายเก้าครั้งแลกชีวิตได้อีกหนึ่งชาติ ตายสิบแปดครั้งครอบครองสวรรค์ (ปราศจากผู้ต่อกร)!

เวลานี้ หลี่ชียเอได้ตายจริงๆ มาแล้วหกครั้ง สมควรที่เขาจะต้องได้(สิ่งของ)หนึ่งสิ่งแล้ว ซึ่งก็เป็นจุดประสงค์ที่หลี่ชียเอต้องการมาตายที่นี่

หากเปลี่ยนเป็นสถานที่อื่น หลี่ชียเอคงไม่อยากตาย เพราะสถานที่อื่นสิ่งที่จะได้กล่าวสำหรับหลี่ชียเอแล้วมันไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง แต่ กับสถานที่แห่งนี้มันไม่เหมือนกัน หากสามารถแลกได้กับของสิ่งหนึ่งนับว่าฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก และน่ากลัวเหลือเกิน

"แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์....." นาทีนี่เอง หลักกฎเกณฑ์และละข้อที่ถึงจนถึงพลันแผ่กระจายเป็นประกายที่เจิดจ้ายิ่งออกมาท่ามกลางประกายที่เจิดจ้ากลับมีปณิธานสายหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่เป็นปณิธานที่แม้แต่สวรรค์ไม่สามารถขัดขึ้นได้ มันถือกำเนิดขึ้นตั้งแต่ยุคแรกเริ่มฟ้าดิน

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." เสียงดังตุ้มตาม นาทีนี่หลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อที่ถึงจนถึงสามารถถึงให้สิ่งของสิ่งนั้นเคลื่อนที่ได้แล้ว ดูเหมือนพลังที่มีอำนาจสูงสุดยังคงไม่ยอมสละสิ่งนี้ให้อาศัยพลังที่ปราศจากผู้ต่อกร สยบมันเอาไว้

แต่ทว่า ภายใต้การดึงของหลักกฎเกณฑ์ดีกดำบรรพ์แต่ละเส้น ไม่ว่าจะสยบอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ ยังคงถูกดึงเข้ามาอย่างช้าๆ

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ในเวลานี้เอง ทะเลกระดูกบังเกิดเสียงดังตุ้มตามขึ้นมา เกิดการสั่นไหวไปทั่วทะเลกระดูก น้ำทะเลดังคลื่นยักษ์ เหมือนดังทะเลกระดูกจะถูกทำลายจนพินาศย่อยยับอย่างนั้น

เสมือนหนึ่งน้ำทะเลที่ไม่สิ้นสุดสาดซัดเข้าหาห้องฟ้า ทัวทั้งทะเลกระดูกเหมือนวันสิ้นโลกได้มาถึงอย่างนั้น พลันสร้างความหวาดผวาให้กับผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนจนเหมือนเป็นอัมพาตไป!

"ตุ้ม....." นาที่นี้โลกที่หลีชีเยอยู่พลันปรากฏพลังสูงสุดปราศจากผู้ต่อกรของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินแผ่กระจายออกมา พลังเช่นนี้ต้องการสยบสิ่งที่ถูกลากเอาไป

"แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์" เสียงโลหะดังขึ้น ภายใต้การดึงของหลักกฎเกณฑ์แต่ละข้อ ทุกอย่างก็ไร้ผล ของชิ้นนี้ยังคงถูกลากให้เคลื่อนที่ต่อไปอย่างช้าๆ

"ไม่มีประโยชน์หรอกนะ ไม่ว่าจะต่อต้านอย่างไรก็ตามสามารถต้านพลังแรกเริ่มกำเนิดฟ้าดินได้อย่างนั้นหรือ? นี่คือจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง นี่คือจุดเริ่มต้นที่เป็นนิรันดร์ นี่คือจุดเริ่มต้นของยุคสมัยจำนวนนับไม่ถ้วน พลังเช่นนี้ใครเล่าสามารถขัดขึ้นได้?" หลีชีเยหัวเราะออกมาที่หนึ่ง

หลี่ซีเยมองดูหลักกฎเกณฑ์ที่ตึงจนตึง ยิ้มกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า "พลังสับสนวุ่นวายก่อนแยกออกเป็นฟ้าดินวิวัฒนาการเก้าอักษร เก้าอักษรให้กำเนิดเก้าสมบัติ เก้าสมบัติจารึกตำราเทพเก้า! ด้วยพลังเช่นนี้ จะมีใครสามารถสั่นคลอนมันได้? "

"แน่นอน ใ้จะไม่มีวิธี การสังหารข้าก็คือวิธีการที่ดีวิธีหนึ่ง" หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า "ท่ามกลางสถานที่เช่นนี้ ข้ายังอยากจะตายอีกสักหลายครั้ง ข้ากำลังรอการตายเก้าครั้งเพื่อแลกกับชีวิตอีกหนึ่งชาติอยู่! สามารถแลกชีวิตได้หนึ่งชาติกับสถานที่แห่งนี้ละก็ ถือว่า ข้าได้กำไรแล้วละ"

"ตุ้ม....." หลี่ซีเยเพียงจะกล่าวขาดคำ ส่วนที่ลึกที่สุดของฟ้าดินบริเวณนี้ ณ บริเวณที่อยู่ใกล้โถงไฟที่สุดของห้องฟ้าแห่งนี้ เหมือนว่าได้ปะทะปณิธานที่ปราศจากผู้ต่อกรที่สุดออกมา ปณิธานเช่นนี้สามารถทำลายสรรพสิ่งของฟ้าดินได้ ภายใต้ปณิธานเช่นนี้เกรงว่าต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องคุกเขาลง

ปณิธานที่สูงสุดปราศจากผู้ต่อกรที่สุดเสมือนหนึ่งดำรงไว้ซึ่งสวรรค์อย่างนั้น ภายใต้ปณิธานเช่นนี้ กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพยังรู้สึกงัวตัวตนเองนั้นช่างเล็กเหลือเกิน ปณิธานลักษณะเช่นนี้มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นที่สามารถต่อกรได้

แต่ทว่า หลี่ซีเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งเมื่อต้องเผชิญกับปณิธานลักษณะเช่นนี้ กางสองแขนออก หัวเราะกล่าวว่า "มาเลย ฆ่าข้าเสียสิ ถ้าไม่สามารถทำลายข้าจนสิ้น ข้าก็ขอแลกมีชีวิตหนึ่งชาติที่นี่! ข้าไม่เชื่อว่าในโลกนี้นอกจากสวรรค์โจรแล้วยังจะมีผู้ใดสามารถฆ่าข้าให้ตายได้! "

นาทีนี้ หัวหึ่งทะเลกระดูกเหมือนส่งเสียงคำรามขึ้นมา น้ำทะเลที่สูงเป็นล้านล้านล้างสาดซัดไปยังห้องฟ้า ทำให้ผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่ในทะเลกระดูกล้วนแล้วแต่ตัวสั่นงันงก กระทบระดับจักรพรรดิเทพยังตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง รู้สึกเหมือนวันสิ้นโลกได้มาถึงแล้ว ไม่มีใครสามารถรอดพ้นจากความตายไปได้

ณ โลกอีกโลกหนึ่ง หลีซีเยกางแขนออกทั้งสองข้างยิ้มรับกับทุกสิ่ง เขาแทบอยากจะทำเสียให้ได้เดี๋ยวนี้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเหมือนดังเช่นที่เขาบอกเอาไว้ไว้อย่างนั้น ภายใต้ลักษณะเช่นนี้ เขารอคอยความตายครั้งที่เก้า เพื่อจะได้ตายเก้าครั้งแลกได้กับหนึ่งชาติ!

ถ้าหากเขาสามารถแลกได้กับหนึ่งชาติที่นี้ละก็ นับว่าเขาได้กำไรมหาศาลเลยทีเดียว

ในที่สุด ปณิธานที่อยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของห้องฟ้าไม่ได้ประหารลงมา พลังที่มีเพียงราชันเซียนเท่านั้นจึงสามารถต้านทานได้ค่อยๆ ลางหายไป

“แกริงค์.....” ในที่สุด หลักรกฎเกณฑ์แต่ละข้อที่ดิ่งจนตึงก็ได้ลากเอาสิ่งของสิ่งหนึ่งมาจนได้

ขณะที่ของสิ่งนี้ถูกดึงเข้ามาปรากฏฟ้าดินสลด สุริยันจันทราอัปแสง สรรพสิ่งสลด มันคืออาวุธชิ้นหนึ่ง อาวุธชิ้นนี้ได้ปะทุพลังที่สามารถสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินออกมา ภายใต้อาวุธเช่นนี้เหล่าชั้นฟ้าเทพมารล้วนแล้วแต่ต้องสิ้นทหา!

เวลานี้ อาวุธเล่มนี้ได้ตกอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่! ยามที่หลี่ชียเอ่กุม อาวุธเล่มนี้ในมือนั้น "ตูม" อาวุธเล่มนี้ได้พวยพุ่งประกายศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีสิ้นสุดออกมา ปราณอักขระยันต์ดีกดำบรรพ์แต่ละตัวที่พวย พุ่งขึ้นไป อักขระยันต์ดีกดำบรรพ์นี้เปี่ยมด้วยสุดยอดปณิธาน สูงสุดเอาไว้ เหมือนว่ามันสามารถบดขยี้ทุกสิ่งอย่างที่อยู่มากกลาง ฟาดินให้ละเอียดได้อย่างนั้น

อาวุธเช่นนี้อยู่ในมือ ไม่ว่าจะก้าวไปยังที่ใดไม่มีใครสามารถขวาง เอาไว้ได้ เหมือนหนึ่งปราศจากผู้ต่อกร ทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินมี เพียงข้าเป็นใหญ่อยู่ผู้เดียว

"ทวนสามง่าม....." เมื่อหลี่ชียเอ่เกาะกุมอาวุธเล่มนี้ในมือ ยึดออกมาอย่างช้าๆ รับรู้ถึงพลังของอาวุธชิ้นนี้ ช่างคุ้นเคย เหลือเกิน ช่างทำให้นาดีใจเหลือเกิน

ตอนที่ 1389 ทวนสามง่าม

ทวนสามง่าม! ถ้าหากเวลานี้มีปีศาจทะเลมาเห็นอาวุธที่อยู่ในมือของหลี่ชียะสะก็ รับประกันได้ว่าจะต้องวิญญานแหบออกจากร่างเลยทีเดียวนะ

ทวนสามง่าม ถูกต้อง อาวุธที่อยู่ในมือหลี่ชียะสะในขณะนี้ก็คือ ทวนสามง่าม สุดยอดอาวุธศักดิ์สิทธิ์ของปีศาจทะเล สัญลักษณ์ด้านจิตวิญญาณของปีศาจทะเล

กล่าวสำหรับปีศาจทะเลแล้ว มีทวนสามง่าม ปีศาจทะเลทั้งหมดจึงมีความหวัง และการดำรงคงอยู่ของปีศาจทะเล! พวกเขาจึงมีที่พึ่งพิง ถ้าหากปราศจากทวนสามง่ามแล้วละก็ ผลนั้นสุดจะคาดเดา

ทวนสามง่ามมีความโบราณและเรียบง่าย ปราณอักขระยันต์ที่ดึกดำบรรพ์ยิ่งแต่ละตัวล่องลอย ทวนสามง่ามเล่มนี้ที่อยู่ตรงหน้า ก็คือทวนสามง่ามที่เทพเจ้าแห่งทะเลแต่ละรุ่นของปีศาจทะเลได้ครอบครอง

ทวนสามง่ามเล่มนั้นที่อยู่กับทะเลสาบตั้งถึงเมื่อเทียบกับทวนสามง่ามเล่มที่อยู่ตรงหน้า จะให้ความรู้สึกกับผู้คนเหมือนว่าขาดอะไรไปสักอย่าง

ของเลียนแบบจะอย่างไรเสียก็คือของเลียนแบบ ต่อให้ทำได้เหมือนแค่ไหนก็เทียบไม่ได้กับของจริง! ทวนสามง่ามที่อยู่ตรงหน้า

ไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์ของเทพเจ้าแห่งทะเล ยังเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวของเทพเจ้าแห่งทะเล มีมันอยู่ในมือ เทพเจ้าแห่งทะเลจึงมีคุณสมบัติพอที่จะยันกับราชันเซียนได้ มีมันอยู่ในมือ เทพเจ้าแห่งทะเลจึงมีคุณสมบัติเคียงคู่กับราชันเซียนได้

ถ้าหากปราศจากทวนสามง่ามแล้ว ต่อให้เทพเจ้าแห่งทะเลแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ก็ทำได้เพียงปะทะซึ่งหน้ากับราชันเซียนเท่านั้น คิดจะทำตัวต่างฝ่ายต่างมีฐานะเท่าเทียมกันและตั้งป้อมประจัญหน้ากัน หรือสามารถเคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยกันเกรงว่าคงจะทำได้ยากมาก

“ทวนสามง่ามนะเนี่ย ช่างเป็นอาวุธที่ดึกดำบรรพ์เช่นใดแล้ว” หลี่ชีย่ปัดทวนสามง่ามที่อยู่ในมือเบาๆ เพยรอยยิ้มเฉยเมยออกมา กล่าวว่า “ถ้าหากข้านำทวนสามง่ามไปด้วยในเวลานี้เลย นับจากนี้เป็นต้นไป มันก็จะเป็นของของข้าแล้ว จากนั้นไป ทะเลปีศาจมังกรก็จะมีไม่มีเทพเจ้าแห่งทะเลอีกต่อไป!”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้ฟ้าดินต้องเงิบสงัด เหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกล้วนเงิบถึงขีดสุด

ถ้าหากปีศาจทะเลมาได้ยินคำพูดเช่นนี้เข้าล่ะก็ เกรงว่าคงต้องวิญญานออกจากร่าง และถ้าหากปีศาจทะเลในแดนวิญญานสวรรค์ได้ช่าวนี้ พวกเขาจะคิดเช่นใด? เกรงว่าทั่วทั้งทะเลปีศาจมังกรต้องตกอยู่ในอารมณ์ของความสิ้นหวัง!

สำหรับปีศาจทะเลแล้ว หากปราศจากทวนสามง่าม ปราศจากเทพเจ้าแห่งทะเล พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้ และพวกเขาไม่กล้าจะไปจินตนาการถึง!

“จริง ๆ นะ ข้ารู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ข้ายังเข้าใจว่าจะต้องเล่นกันจนฟ้าถล่มทลาย นี่ก็ว่าจะต้องถูกบดขยี้เวลานี้ดูไปแล้วการได้มาซึ่งทวนสามง่ามเล่มนี้ รู้สึกจะง่ายไปนิดหนึ่ง”

ไม่มีผู้ใดตอบโต้คำพูดของหลี่ซีเย ฟ้าดินมีแต่ความเงียบสงบ เหมือนว่าฟ้าดินแห่งนี้นอกจากหลี่ซีเยแล้ว ปราศจากสิ่งมีชีวิตอื่นใดอีกเลย

“ข้าเข้าใจแล้ว” หลี่ซีเยเอ่ยขึ้นมาซ่า ๆ ว่า “สิ่งที่สมควรมากำลังจะมาแล้ว ยุคแห่งภัยพิบัติกำลังจะมาถึงแล้ว ดังนั้นสมควรแก่เวลาที่ต้องบำรุงและสะสมกำลังให้กล้าแข็งเกรียงไกร นับว่ามีความหมาย ทะเลกระดูก เทือกเขาดันไม้ศักดิ์สิทธิ์ วังน้ำวนขนาดใหญ่ในที่สุดก็มาแล้ว! ใครบ้างล่ะที่สามารถหัวเราะจนถึงสุดท้ายเล่า!”

หลี่ซีเยพูดเองเออเอง ยังคงไม่มีใครสักคน หรือเสียงสักเสียงหนึ่งโต้ตอบกับหลี่ซีเย มีเพียงหลี่ซีเยเท่านั้นที่พูดเองคนเดียว

“เห็นที เวลาสุดท้ายยังมาไม่ถึง ทุกคนยังสามารถอดกลั้นเอาไว้ได้ น่าสนใจ แต่จะว่าไปแล้ว ข้าก็ได้เตรียมของขวัญเล็กๆ น้อยๆ มาให้ หวังความแปลกใจเอาไว้สักนิด” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมากกล่าวว่า “คนอย่างข้าไม่ชอบแดนวิญญานสวรรค์มาโดยตลอด ส่วนวิญญานเทพก็ดี เผ่าพฤษาก็ช่าง สำหรับปีศาจทะเลนั้นให้พวกเขาไปตายเสีย!”

“หากเป็นยุคสมัยก่อน บอกตามตรงเลยนะ ข้ายินดีเห็นปีศาจทะเลไปตาย แต่ สำหรับความเป็นความตายของเผ่าวิญญานเทพ

มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับข้า!” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า เวลาในยุคสมัยมันต่างกัน ข้าได้พิจารณาแล้ว ข้าเตรียมยื่นอยู่ข้างวิญญานเทพ! ข้าได้เตรียมของขวัญใหญ่ให้กับเผ่าวิญญานเทพ! ข้าเตรียมวางเดิมพันข้างเผ่าวิญญานเทพ!”

ยังคงไม่มีใครโต้ตอบคพูดของหลี่ชีย่ ฟาดินยังคงเงียบสงบเหมือนเดิม ยังคงเป็นหลี่ชีย่ที่พูดอยู่คนเดียว

“เฮ้อ เรื่องพวกนี้ล้นแล้วแต่เป็นเรื่องภายหลัง ข้าไม่อยากพูดถึงเรื่องที่ไม่ไกลเกินไป เมื่อครู้เพียงแต่คนเราแก่แล้วนี่ ย่อมซึ่บงู้จึ่มากนิดหนึ่ง” หลี่ชีย่หัวเราะ และกล่าวว่า “แต่ว่า คนอย่างข้าออกจะแปลกนิดหนึ่ง ยิ่งเป็นของที่ได้มาง่ายข้ายังไม่สนใจ ทวนสามง่ามข้าไม่เอาก็ได้!”

กล่าวพลาง หลี่ชีย่จัดการปักทวนสามง่ามเอาไว้กับพื้นอย่างนั้นแหละ ดูง่ายตายมาก เหมือนโยนขยะทิ้งอย่างนั้น ไม่มีค่าคู่ควร จะกล่าวถึง!

ถ้าหากมีใครสักคนมาเห็นภาพนี้เข้า ต้องไม่อยากจะเชื่อเด็ดขาด นี่มันทวนสามง่ามเลยนะ เป็นทวนสามง่ามที่แท้จริง ไม่ใช่ของเลียนแบบ!

ไม่ว่าจะเป็นใครย่อมเข้าใจถึงความหมายของทวนสามง่าม การได้ครอบครองทวนสามง่ามก็คือปราศจากผู้ต่อกร นั้นย่อมหมายถึงการจะได้ครอบครองทุกสิ่ง!

“ที่ข้ามาวันนี้ไม่ได้มาเพราะเรื่องของทวนสามง่าม” หลี่ชียเอไม่ได้มองดูทวนสามง่ามมากไปกว่านี้ กระทั่งเรียกได้ว่าสำหรับเขาแล้ว ทวนสามง่ามมีหรือไม่มีก็ได้

“ที่ข้ามาวันนี้ เพียงต้องการนำทวนสามง่ามนี้แลกกับของสิ่งหนึ่ง!” หลี่ชียเอกล่าวเรียบเฉยว่า “เป็นสิ่งของชิ้นหนึ่งที่สูญหายไปตั้งแต่ยุคสมัยที่เนิ่นนานมาแล้ว! ของชิ้นนี้สูญหายที่ตรงนี้แหละ! อีกทั้งของชิ้นนั้นทิ้งเอาไว้ที่นี่ก็ไม่มีประโยชน์! วันนี้ ข้าจะเอาทวนสามง่ามเล่มนี้มาแลกกับของชิ้นนั้น!”

ไม่มีใครโต้ตอบคำพูดของหลี่ชียเอ ยังคงเป็นหลี่ชียเอที่พูดอยู่คนเดียว

“ที่ข้ามาวันนี้ ข้าไม่สนว่าจะเห็นด้วยก็ดี ไม่เห็นด้วยก็ช่าง ข้าก็ต้องให้ของสิ่งนั้นไปจากที่นี่ให้ได้!” ท่าทีของหลี่ชียเอกลับกลายเป็นหนักแน่นจริงจัง และเย็นชาขึ้นมา กล่าววว่า “ถ้าหากเห็นด้วย ทุกคนก็จะแยกจากกันด้วยดี ข้าทิ้งทวนสามง่ามเอาไว้ที่นี่ มันจะเป็นของที่อยู่คู่กับที่นี่ตลอดไป เป็นของปีศาจทะเลตลอดไป! ถ้าหากไม่เห็นด้วย ข้าไม่เพียงต้องการให้ของสิ่งนั้นไปจากที่นี่ อีกทั้งข้ายังจะนำเอาทวนสามง่ามไปด้วย! และพลิกผืนแผ่นดินแห่งนี้ขึ้นมา!”

ฟ้าดินแห่งนี้ยังคงสงบเงียบ ไม่มีมีใครพูดโต้ตอบกับหลี่ชียเอเช่นเคย

“ความอดทนของข้ามีขีดจำกัด ทางที่ดีรีบเร่งตัดสินใจเสีย” หลี่ชียเอหัวเราะและกล่าวว่า “แน่นอน ถ้าหากคิดว่ายังจะมีสิ่งใดที่สามารถทำลายข้าได้ หรือทำให้ข้าต้องถูกรังอยู่ที่นี้ ข้ากลับยินดี

อย่างยิ่งที่มีการทดลองสักครั้ง ข้าอยากจะรู้ว่าการทำหายในโลกนี้จะมีคามยากเย็นแค่ไหน เหมือนเช่นคราวอยู่ที่สวรรค์โจรในครานั้น เล่นงานข้าเสียจนอ่วมเลย "ไม่ได้ลืมนองรสชาติของการลั้มเหลวเช่นนั้นมานานแล้ว วันนี้ ข้าสามารถทดลองดูก็ได้! "

"..... ข้ากลับต้องการรู้ว่า สถานที่แห่งนี้สามารถรั้งตัวข้าเอาไว้ได้จริง....." ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขื่นมา กล่าวว่ "ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าลื้บบอกไป ข้าได้ทิ้งเด็กผู้หญิงเอาไว้คนหนึ่งอยู่ด้านนอก พูดจริงๆ เลยนะ ที่ข้ามาวันนี้ ยังคาดหวังจะทำให้เรื่องราวมันใหญ่ขึ้น ทำให้ทะเลกระดูกมันคึกครื้นมากไปกว่านี้ ข้าหวังว่านางจะได้สติฟื้นกลับมาเร็ววัน....."

"..... คนอย่างข้าก็เป็นเสียอย่างนี้แหละ ใครจงใจหาเรื่องกับข้า ข้าก็จะให้เขาอยู่ไม่เป็นสุขตลอดไป! " หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า "ข้ารู้สึกว่ หากวังน้ำวนขนาดใหญ่ เนินต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ บวกข้าอีกคน หากถึงวันนั้นจริงๆ ไม่รู้ว่าทะเลกระดูกสามารถทนอยู่ไปจนถึงวันนั้นได้หรือไม่!"

ฟ้าดินยังคงสงบเงียบ ไม่มีมีใครพูดโต้ตอบกับหลี่ซีเย

หลี่ซีเยไม่สนใจว่จะมีใครตอบคำถามของเขาหรือไม่ เขาเพียงหัวเราะที่หนึ่ง ยังคงพูดเองเออเองว่ "ข้าคิดว่าถึงเวลาแล้ว ถ้าหากตกลง ข้าจะทิ้งทวนสามง่ามเอาไว้ที่นี่ ถ้าหากไม่ตกลง สมควรแก่เวลาที่ข้าจะทำอะไรแล้วละ! งั้นก็ให้ภัยพิบัติของแดนวิญญูณสวรรค์มาถึงเร็วหน่อยก็แล้วกัน มาถึงเร็วก็หมายถึงสิ้นสุดได้เร็ว ไม่ว่บาทสรุ่บสุดท้ายจะเป็นอย่างไร สิ่งที่ข้าต้องการได้มายังไงก็ต้อง

ได้มา! หลังจากภัยพิบัติผ่านไปแล้ว สรรพชีวิตในแดนวิญญาน
สวรรค์ควรจะได้ค่อยๆ ขยายเผ่าพันธุ์และดำรงอยู่ต่อไปแล้ว! "

"แกริงค์" ในเวลานี้เอง ทวนสามง่ามที่ถูกหลีซีเยปักเอาไว้กับ
พื้นอย่างนั้นลอยขึ้น และลอยล่องอยู่กลางอากาศ

หลีซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เรียบเฉยมองดูทวนสามง่ามที่
ล่องลอยอยู่ หัวเราะที่หนึ่งแล้วกล่าวว่า "ดีมาก การแลกเปลี่ยนมี
ผล ณ บัดนี้! "

"ตั้ง....." ทวนสามง่ามบินไปอย่างรวดเร็ว บินไปยังห้องฟ้า
และหายไปจากสายตา

ถ้าหากมีใครสักคนมาเห็นภาพนี้เข้ารับรองว่าต้องทนไม่ได้จน
กระต๊อบเท้าดำกราด นี่มันทวนสามง่ามนะเนี่ย สุดยอดอาวุธเทพที่
ปราศจากผู้ต่อกร การมีทวนสามง่ามในครอบครอง ย่อมบ่งบอกถึง
ปราศจากผู้ต่อกร ดูหลีซีเยทำสี ถึงกับโยนทวนสามง่ามที่อยู่ในมือ
แล้วทิ้งไป!

ความจริงแล้ว หลีซีเยซื้อร้านแม่แต่จะมองดูทวนสามง่ามอีกสัก
ครั้งด้วยซ้ำ การมาที่นี้ของเขาในวันนี้ หาใช่เพราะทวนสามง่าม
แต่เป็นสิ่งของอีกสิ่งหนึ่ง!

แน่นอน กล่าวสำหรับหลีซีเยแล้วหากเจรจรไม่เป็นผล เขาไม่
เพียงนำเอาทวนสามง่ามไปด้วยแค่นั้น!

"แว้งค์" ในเวลานี้เอง ประตุมิติถูกเปิดออก สถานที่ที่คล้ายดั่ง
ทะเลสาบปรากฏแก่สายตาของหลีซีเย

หลี่ซีเยไม่ต้องคิด ก้าวเท้าเข้าไปทันที พลันลมดิ่งลงสู่กัน ทะเลสาบ

กันทะเลสาบกว้างขวางมาก ปรากฏจานเหล็กจมอยู่กับ ทะเลสาบอันหนึ่ง เป็นจานเหล็กที่มีขนาดใหญ่มาก!

ขนาดของมันกินพื้นที่ของกันทะเลสาบไปกว่าครึ่ง อีกทั้งจาน เหล็กนี้ดูไปแล้วก็ไม่เห็นจะมีอะไรพิเศษมากนัก

จานเหล็กแผ่นนี้ถูกทิ้งให้อยู่ตรงนี้มาไม่รู้นานเท่าไรแล้ว จาน เหล็กอันนี้แลดูไร้เงาไม่ปรากฏความแวววาวของโลหะออกมาแม้แต่น้อย เหมือนเป็นจานเหล็กที่ถูกลบทิ้งขว้างดุดังเป็นเศษเหล็ก อยู่ตรงนี้

หลี่ซีเยเพยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมาเมื่อได้เห็นจานเหล็กแผ่น นี้ เกรงว่าผู้คนส่วนใหญ่ที่เห็นจานเหล็กแผ่นนี้แล้วคงเข้าใจว่าเป็น เพียงเศษเหล็กเท่านั้น ต่อให้ราชันเซียนซึ่งอาจดูออกว่าจานเหล็ก แผ่นนี้มีความล้ำค่ายิ่งนัก แต่ก็นึกไม่ออกว่าจานเหล็กแผ่นนี้มีความ ลึกลับซึ่งพิสดารเช่นใด

ความจริงแล้ว ความลึกลับซึ่งพิสดารของจานเหล็กแผ่นนี้ หลี่ซีเย เพิ่งจะคิดออกในชาตินี้นี่เอง เขาเพิ่งจะรู้ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างในชาตินี้!

หลี่ซีเยยื่นมือไปลูบคลำจานเหล็กแผ่นนี้ ในเวลานี้ บริเวณ หน้าผากของหลี่ซีเยปรากฏลำแสงออกมาสองสาย

ลำแสงทั้งสองสายหนึ่งเงินหนึ่งทอง ทั้งสองสายเสมือนดังเป็น มังกรขนาดเล็กที่พันเกี่ยวเข้าด้วยกัน และลอยล่องอยู่ตรงนั้น

นาทีนี้ ปราบกฏเสียง “แว้งค์” ดั่งขึ้น ลำแสงที่เป็นสีทองและสีเงิน สองสายได้เปล่งประกายที่เจ็ดล้อออกมาภายใต้ปณิธานของหลี่ซีเย อีกทั้งยังเปล่งประกายออกมาสว่างไสวมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ชั่วพริบตาเดียวก็ส่องจนตัวของหลี่ซีเย จนดูโปร่งใสไปทั้งตัว

ลำแสงหนึ่งทองหนึ่งเงินทั้งสองสายนี้มีประวัติความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา ลำแสงสีทองเขาได้มาจากด้านในวังน้ำวนสีทองของทะเลสาบบริเวณจุดตัดระหว่างสามเส้นชีพบรรพชนของแดนสมุนไพรร่ำธาตุ ส่วนลำแสงสีเงินนั้นได้มาจากวังน้ำวนสีเงินของแดนบรรพชน

ความจริงแล้ว ขณะอยู่ที่แดนบรรพชนนั้น หลังจากหลี่ซีเยได้สำแสงสีเงินมา ห้ายที่สุด เขาได้ครุ่นคิดจนเข้าใจถึงความลึกลับพิสดารของมันได้ทั้งหมด และเข้าใจหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง!

เวลานี้ ภายใต้การส่องของลำแสง ทำให้ร่างกายของหลี่ซีเย ครึ่งหนึ่งกลายเป็นสีทอง อีกครึ่งหนึ่งกลายเป็นสีเงิน แลดูแล้ว ครึ่งหนึ่งของหลี่ซีเยเหมือนล่องขึ้นมาจากทองคำ อีกครึ่งหนึ่งล่องขึ้นมาจากเงินอย่างนั้น ลักษณะดูแปลกประหลาดยิ่งนัก!

ตอนที่ 1390 วังน้ำวนเหล็ก

มือทั้งสองข้างของหลี่ชียเอ่ในเวลานี้ได้กดลงบนจานเหล็ก มือขวาปรากฏเป็นประกายสีทอง มือซ้ายปรากฏเป็นสีเงินลอยขึ้นมา

ว่าไปแล้วก็นับว่าแปลก ขณะที่หลี่ชียเอ่ใช้มือทั้งสองกดลงบนจานเหล็กนั้น จานเหล็กนี้กลับมีลักษณะเหมือนน้ำแข็งหรือหิมะละลายไหลเข้ากั้บดวงอาทิตย์อย่างนั้น ถึงกับค่อยๆ ละลาย เหมือนหิมะเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิอย่างนั้น!

สุดท้าย จานเหล็กทั้งอันก็หลอมละลายกลายเป็นน้ำเหล็ก ในเวลาตัวเอง น้ำเหล็กถึงกับหมุนขึ้นมาอย่างช้าๆ และหมุนเร็วขึ้นๆ เรื่อยๆ เพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ สุดท้าย ได้เปล่งประกายที่ไม่เหมือนใครออกมา เป็นประกายของเหล็กโดยเฉพาะที่ออกเป็นสีเทา

"ตูม....." พริบตาเดียวเท่านั้น น้ำเหล็กนี้ได้กลับกลายเป็นวังน้ำวน ในเวลาตัวเองเหมือนว่ามีอะไรบางอย่างพลันตื่นขึ้นมาอย่างนั้น และพื้่นคืนชีพขึ้นมา!

ขณะที่น้ำเหล็กกลายเป็นวังน้ำวนขนาดยักษ์นั้น มันคล้ายตั้งเป็นศูนย์กลางของพายุที่คำรามเสียงดังก้องและเปี่ยมด้วยพลัง เหมือนว่ามันสามารถฉีกทุกสิ่งทุกอย่างให้กระจายได้ สามารถทำลายทุกสิ่งในโลกอย่างนั้น

ท่ามกลางวังน้ำวนลักษณะเช่นนี้ เหมือนว่าได้บ่มพลังลึกลับใน
ยุคเอาไว้ ยามเมื่อมันตื่นขึ้นมาและเกิดบ้าคลั่งขึ้นมา เหมือนว่ามัน
ต้องการทำลายทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า

"แว้งค์" นาทีนี้ หลี่ซียเอได้สำแดงกายผลึกชะตาฟ้าขึ้นมาอีก
ครั้ง และก้าวเข้าไปภายในวังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กทันที

"ตูม.....ตูม.....ตูม....." จังหวะที่หลี่ซียเอเหยียบย่างเข้าไปใน
วังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็ก ปรากฏว่าวังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กปล้น
สิ้นสะเทือนหวั่นไหวขึ้นมา เหมือนว่ามันปฏิเสธการเข้าไปของหลี่ซีย
เออย่างนั้น

"ตูม" บังเกิดเสียงดังสนั่นขึ้นมา ท่ามกลางเสี้ยววินาทีนี้ วัง
น้ำวนนี้ยิ่งหมุนยิ่งเร็ว การเข้าไปอยู่ท่ามกลางวังน้ำวนที่หมุนอย่าง
บ้าคลั่ง พลังที่น่ากลัวคล้ายดั่งเป็นมือยักษ์ที่ต้องการบดขยี้หลี่ซียเอ
ให้กลายเป็นผุยผงอย่างนั้น!

แต่ทว่า ภายใต้ "กายผลึกชะตาฟ้า" ไม่ว่าพลังนั้นจะมีความ
แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถทำอันตรายให้กับหลี่ซียเอแม้
เพียงน้อยนิด

เวลานี้ หลี่ซียเอลงมือกลั่นเกล่าอักขระยันต์ สลักหลักสัจธรรม
หมายทิ้งภาพแห่งความทรงจำที่ไม่สามารถลบเลือนอันเป็นของเขา
เฉพาะตัวในวังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กนี้เอาไว้

"ตูม.....ตูม.....ตูม....." เสียงดังตูมตาม ฟ้าดินสิ้นสะเทือน
หวั่นไหว แนนอน วังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กได้ปฏิเสธการกระทำของหลี่
ซียเอแล้ว วังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กอาศัยพลังขั้นสูงสุดมาทำการ

ปกป้องตนเอง กระทั่งต้องการอาศัยพลังขั้นสูงสุดนี้มาฉีกทำลาย
ทุกสิ่งทุกอย่าง

“สิ่งที่ข้าต้องการจะได้มา ไม่ว่าอะไรก็ขวางไม่อยู่” ยามเมื่อวัง
น้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กได้ปะทุพลังขั้นสูงสุดออกมา นั่น หลี่ชีย่เพียงยิ้ม
นิดหนึ่งโดยไม่แยแสทั้งสิ้น

“แวงค์” เวลานี้ ลำแสงสีทองและสีเงินที่อยู่กลางหน้าผากของหลี่
ชีย่กลับกลายเป็นเจิดจ้ามากยิ่งขึ้น ได้ยินเสียง “ตึง ตึง ตึง”
ลำแสงสีทองและสีเงินทั้งสองสายพลันยิงออกมาจากกลางหน้าผาก
ของหลี่ชีย่ “ตึง” ลำแสงทั้งสองสายพลันตรงเข้าไปสวนที่ลึกที่สุด
ภายในวังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กนั้น

ในเวลานี้เอง ทั้งลำแสงสีทองและลำแสงสีเงินปรากฏหลัก
กฏเกณฑ์ที่มีขนาดเล็กมากจนยากจะมองเห็นชัดเจนได้ด้วยตา
เปล่าส่งประกายแวบวับอยู่ และหลักกฏเกณฑ์สีทองและสีเงินขนาด
เล็กแต่ละข้อได้แทรกตัวเข้าไปภายในวังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กอย่าง
ซ้าๆ

ในเวลานี้ วังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็กที่เดิมที่มีความบ้าคลั่งรุนแรง
กลับดูนุ่มนวลขึ้นมา เพียงหม่นอย่างซ้าๆ คล้ายดั่งมังกรคลั่งที่พลัน
สงบลงอย่างนั้น

หลี่ชีย่เพียงมีท่าที่ยิ้มๆ กลั่นเกลากฎเกณฑ์ สลักอักขระ
ยันต์ลงไปบนวังน้ำวนที่มีสีดั่งเหล็ก ทั้งร่องรอยที่เป็นเฉพาะตัวของ
เขาที่ไม่สามารถลบเลือนทิ้งไปตลอดกาลเอาไว้ !

มาถึงวันนี้ มีเพียงหลี่ชียเอเท่านั้นที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความ ลึกซึ้งพิสดารของวังน้ำวน ในยุคนี้คงมีเพียงหลี่ชียเอเท่านั้นที่รู้ถึง ประโยชน์ที่แท้จริงของวังน้ำวนทั้งสาม!

ในที่สุด หลี่ชียเอได้ทำการทิ้งร่องรอยที่ไม่สามารถลบเลือนทิ้ง ไปตลอดกาลเอาไว้ในวังน้ำวนที่มีสี่ดั่งเหล็กเป็นที่เรียบร้อย เขา มองดูร่องรอยนั้นแล้วถึงกับเพยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา

“ท่ามกลางเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน อย่างไม่เสียข้าก็ต้องกลับมา อีกครั้ง” มองดูวังน้ำวนที่มีสี่ดั่งเหล็ก หลี่ชียเอยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “เมื่อถึงเวลานั้น เหล่าเทพก็ดี บรรดาราชนกก็ช่าง ใครขวางทางของ ข้า ข้าไม่มีละเว้น! ชาตินี้ข้าจะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใคร สามารถขัดขวางวิถีทางของข้า!” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว สายตา ของเขาเต้นกระตุกที่หนึ่ง

“แกร่ง แกร่ง แกร่ง” เสมือนดั่งโลหะกระทบกันดังขึ้น นาฬิ กายนี้ เดิมลำแสงสีทองและลำแสงสีเงินที่ตรึงอยู่ภายในส่วนที่ลึกที่สุด ของวังน้ำวนที่มีสี่ดั่งเหล็กได้บินออกมา และกลับเข้าไปกลาง หน้าผากของหลี่ชียเออีกครั้งหนึ่ง

แต่ทว่า ครั้นลำแสงสีทองและสีเงินได้บินกลับเข้าไปยัง หน้าผากของหลี่ชียเอแล้วดูจะไม่เหมือนเดิมอีก เนื่องจากมันได้เพิ่ม ลำแสงอีกหนึ่งขึ้นมา! เป็นลำแสงสีดั่งเหล็กอีกสายหนึ่ง

ในเวลานี้ ลำแสงสีดั่งเหล็กสายนี้ได้เข้าไปพัวพันพันตูอยู่กับ ลำแสงสีทองและลำแสงสีเงิน ลำแสงทั้งสามต่างพันเข้าด้วยกันและ กัน

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม....." เสียงดังตุ้มตาม หลังจากทีล่ำแสงสีทอง และล่ำแสงสีเงินได้หลุดออกไปแล้ว ว่างน้าวที่มีสีดั่งเหล็กได้หมุนเร็วขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งหมุนยิ่งเร็ว ทำให้ว่างน้าวเกิดอาการสั่นไหวขึ้นมา

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เมินเฉยว่า "ได้เวลาที่ต้องออกเดินทางได้แล้ว สักวันหนึ่งก็ต้องได้พบกันอีก เมื่อถึงวันนั้น ก็น่าจะเป็นวันที่ข้าได้ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้แล้ว!" ขาดคำ เขาได้เดินจากว่างน้าวที่มีสีดั่งเหล็กทันที

"ตุ้ม....." เมื่อหลี่ซีเยไปจากว่างน้าวที่มีสีดั่งเหล็กแล้ว ปรากฏว่าเกิดการสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วโลก ว่างน้าวที่มีสีดั่งเหล็กพลันลอยขึ้น และฉีกช่องว่างจนกระจุย ฉับพลันได้ก้าวข้ามกาลเวลาแล้วกาลเวลาเล่า ก้าวข้ามช่องว่างแล้วช่องว่างเล่า ไปจากที่ตรงนี้ในพริบตาเดียว ไปจากโลกใบนี้

ขณะที่ว่างน้าวที่มีสีดั่งเหล็กก้าวข้ามไปจากที่นี่ ไม่ว่าจะพลังเช่นใดก็สยบมันไม่อยู่ ช่องว่างของโลกนี้ถูกมันใช้ความรุนแรงฉีกขาดเป็นช่องโหว่ ฉับพลันมันก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย!

หลี่ซีเยมองดูการหายไปของว่างน้าวที่มีสีดั่งเหล็กแล้ว เผยรอยยิ้มเมินเฉยออกมา และไม่ได้รั้งอยู่ที่ตรงนี้นาน หันหลังจากไปทันที

แต่ว่า หลี่ซีเยก้าวเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็หยุดลง ยิ้มนิดหนึ่งและกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า "อาศัยความเห็นส่วนตัวของข้า ไม่ว่าจะแข็งแกร่งสักเพียงใด ไม่ว่าจะยอดเยี่ยมสักเท่าไร นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา หากไม่ได้ไปสู่วิบาตที่ปลายสุดของโลกสักครั้ง มันก็แค่คน

อ่อนแอเท่านั้นเอง! แข็งแกร่งมากแล้วไง ยอดเยี่ยมมากเท่าไรแล้ว
ไง มันก็แค่เก่งแต่ในบ้านเท่านั้นเอง! ”

หลังกล่าวจบคำ หลีชีเย่หัวเราะออกมา จากนั้นล่องลอยจาก
ไป

ตั้งแต่ต้นจนจบ ฟาดินแห่งนี้เงียบสงบโดยไม่มีสิ่งดำรงอยู่ใดปริ
ปากออกมา และไม่มีใครที่ตอบโต้คำพูดของหลีชีเย่ เหมือนว่า
ตั้งแต่ต้นจนจบเป็นหลีชีเย่ที่พูดเองเออเองคนเดียว เหมือนคนบ้า

การสะเทือนหวั่นไหวอย่างบ้าคลั่งของทะเลกระดูกทำให้หลาย
คนแทบวิญญานออกจากร่าง ครั้นทุกอย่างเงียบสงบลง หลายคน
ยังคงขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทุกคนล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าได้เกิดเรื่อง
อะไรขึ้นกันแน่

“หรือทะเลกระดูกมีการเปลี่ยนแปลง?” หลายคนไม่เข้าใจได้
เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ทุกคนล้วนเกิดความหวั่นไหว จึงมีระดับผู้
ยิ่งใหญ่ถึงกับคาดเดาและกล่าวออกมาสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่
เกิดขึ้นเช่นนี้

ความจริงแล้ว ภายใต้การสั่นสะเทือนหวั่นไหวเช่นนี้ ได้เกิด
การเปลี่ยนแปลงขึ้นในทะเลกระดูกไม่น้อย เพียงแต่หาใช่
บุคคลภายนอกสามารถดูออกและเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ได้

ณ สถานที่แห่งหนึ่งของทะเลกระดูกได้มีคนผู้หนึ่งลอบเข้ามา
เป็นโครงกระดูกขนาดเล็กโครงหนึ่ง เขาก็คือเจ้าเกาะแห่งเกาะ
กระดูกขาวนั่นเอง!

ขณะที่เกิดการสะเทือนหวั่นไหวไปทั่วทั้งทะเลกระดูกนั้น เจ้าเกาะกระดูกขาวทั้งตื่นตกใจระคนดีใจ ยังคงอดที่จะกล่าวด้วยความตระหนกว่า “น้ำมันน้ำกลัวเกินไปเสียแล้ว แม้แต่ทวนสามง่ามยังแย่งชิงเอามาได้! นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา มีใครบ้างที่สามารถแย่งชิงเอาทวนสามง่ามมาได้? ไม่เสียทีที่เป็นมือมิดมือที่มองไม่เห็นที่บงการเก้าแดน ไม่เสียทีที่เป็นจอมมารฆ่าได้กระทั่งราชันเซียน!”

เมื่อนึกถึงตำนานเกี่ยวกับอิกาทมิพ์แล้ว เจ้าเกาะกระดูกขาวถึงกับสั่นเทิ้มทีหนึ่ง เกรงว่าในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน มีเพียงมือมิดที่มองไม่เห็นจึงสามารถแย่งชิงเอาทวนสามง่ามมาได้ สิ่งที่คนอื่นไม่สามารถทำได้เมื่อถึงมือของเขาแล้ว ทุกอย่างล้วนกลับกลายเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลทั้งสิ้น

ทว่า ในเวลานี้เจ้าเกาะกระดูกขาวไม่มีเวลาไปไตร่ตรองมันมากมายนัก เขารอคอยโอกาสนี้มานานแล้ว ไม่มีใครเข้าใจมากไปกว่าเขา ขณะที่หลีชีเยแย่งชิงทวนสามง่ามเอาไว้ในมือนั้น เป็นช่วงเวลาทั่วทั้งทะเลกระดูกมีความปลอดภัยมากที่สุด และเป็นช่วงเวลาทั่วทั้งทะเลกระดูกเกิดเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์

ข้าจะรวยแล้ว! ” สายตาของเจ้าเกาะกระดูกขาวพลันลุกวาวเมื่อเห็นการเปลี่ยนแปลงจึงรีบบุกเข้าไปด้วยท่าทีสุดแสนจะดีใจ เขาถึงกับอดร้องเสียงประหลาดออกมา กล่าวว่า “ไว้รอให้ข้าร่ำรวยขึ้นมาแล้ว ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยทะเลกระดูกเพื่ออยู่ต่อไปอีกแล้ว แหะ แหะ แหะ เจ้าหนูไม่มีวันตายเจ้ารอช้า ข้าจะต้องถลกหนังของเจ้า เลาะกระดูกของเจ้าทิ้งเสีย ดูซิว่ายังจะกล้าหลอกข้าอีกหรือไม่! ”

เจ้าเกาะกระดุกขาวเตรียมการมาอย่างดี เขาได้ตระเตรียมอย่างรอบคอบ ดังนั้น เขาไปได้เร็ว กลับก็เร็วและลากไปอย่างรวดเร็ว

“คราวนี้ รวยปลิ้นจริง ๆ แล้วละ” เจ้าเกาะกระดุกขาวรู้สึกพึงพอใจเป็นอย่างยิ่งนัก ลักษณะเหมือนผู้ที่หิวโหยได้มีโอกาสสวาปามข้าวปลาอาหารจนอิ่มหน้าสำราญอย่างนั้น ท่าทีของเจ้าเกาะกระดุกขาวเวลานี้จึงดูมีความสุขมาก แก้มที่เหลือเพียงโครงกระดูกยังคงเผยรอยยิ้มแห่งความสุขออกมา

เป็นไปอย่างรวดเร็ว ทะเลกระดูกได้กลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง เรื่องราวในทะเลกระดูกไม่มีใครมีความรู้สึกไวเท่ากับเจ้าเกาะกระดุกขาวอีกแล้วเขารับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ทันที!

“โอ้แม่เจ้า ไม่ละมั้ง” เจ้าเกาะกระดุกขาวรู้สึกตกใจยิ่งนัก กล่าวด้วยความตระหนกว่า “ถึงกับเอาทวนสามง่ามคืนไปให้ นี่เขาจะทำอะไรของเขานะเนี่ย!”

เจ้าเกาะกระดุกขาวถึงกับเหม่อลอยไปชั่วขณะ เมื่อรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เขาพึมพำออกมาว่า “ทวนสามง่ามตกถึงมือแล้วถึงกับส่งคืนกลับไป! นี่เขาจะทำอะไรของเขานะ?”

แน่นอน เจ้าเกาะกระดุกขาวย่อมไม่เชื่อว่าหีชีเย่ถูกฆ่าตายเสียแล้ว เนื่องจากเขาเคยได้ยินว่า ไม่มีใครสามารถฆ่าอิกาทมิพ์ให้ตายได้! ผู้ที่ฆ่าได้แม้กระทั่งราชันเซียน ในเมื่อเขากลับมาที่ทะเลกระดูก ย่อมต้องมีความมั่นใจว่าจะกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย!

“คราวนี้มันคือสิ่งของแบบไหนกันแน่นะ แม้แต่ทวนสามง่ามยังไม่อยู่ในสายตา!” หลังจากที่เขาเกาะกระดูกขาวเหม่อลอยอยู่ครู่ใหญ่จึงได้พึมพำออกมา เขาเคยได้ยินหลี่ชีย่พูดเอาไว้ว่า การมาทะเลกระดูกครั้งนี้ของเขาไม่ได้เพื่อทวนสามง่าม แต่มาเพื่อสิ่งของอีกสิ่งหนึ่ง!”

สิ่งนี้แหละที่ทำให้เจ้าเกาะกระดูกขาวรู้สึกแปลกใจ หลี่ชีย่มาเพื่อสิ่งใดกันแน่นะ!

เจ้าเกาะกระดูกขาวรู้ว่า แม้หลี่ชีย่ไม่ได้มาเพื่อทวนสามง่าม แต่ทว่าเขาก็สามารถเอาทวนสามง่ามมาอยู่ในมือได้ในที่สุด

เจ้าเกาะกระดูกขาวเข้าใจดีมากกว่าใครๆ เมื่อใดที่หลี่ชีย่ได้ทวนสามง่ามอยู่ในมือแล้วจะบ่งบอกสิ่งใด! ถ้าหากหลี่ชีย่ได้ทวนสามง่ามมาอยู่ในมือสักก็ ไม่เพียงทำให้หลี่ชีย่มีความแข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรเท่านั้น แต่หมายถึงสามารถทำตามอำเภอใจทุกอย่างในทะเลปีศาจมังกรได้ ขอเพียงหลี่ชีย่มีทวนสามง่ามอยู่ในมือจะเป็นเทพเจ้าแห่งทะเล หรือผู้มีฐานะสูงสุดเช่นใดก็ไม่พ้นเคราะห์กรรมต้องถูกหลี่ชีย่สังหาร ไม่มีโอกาสแม้แต่จะขัดขืน!

การสูญเสียทวนสามง่ามกล่าวสำหรับปีศาจทะเลแล้ว ผลที่ตามมาากที่จะจินตนาการได้ จากนั้นไป ปีศาจทะเลจะสูญเสียเทพเจ้าแห่งทะเลไป เผ่าปีศาจทะเลจะสูญเสียสัญลักษณ์แห่งจิตวิญญาณไป นับจากนี้เป็นต้นไป ปีศาจทะเลจะไม่มีคุณสมบัติพอที่จะต่อกรกับเผ่าวิญญาณเทพ หรือเผ่าพฤษกาในแดนวิญญาณสวรรค์อีกเลย!

“โอ้แม่เจ้า แตนวิญญาณสวรรค์เกือบจะพังทลายแล้ว”
หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เจ้าเกาะกระดูกขาวจึงค่อยๆ ได้สติ
กลับคืนมา กล่าวด้วยความตระหนกกว่า “นี่ทะเลกระดูกได้ยอมแพ้
แล้วนะเนี่ย!”

นาทีนี้ เจ้าเกาะกระดูกขาวจึงรับรู้ได้อย่างแท้จริงว่าเกิดเรื่อง
อะไรขึ้น การที่หลี่ชีย่คืนทวนสามง่ามกลับไปเป็นเพราะได้มีการ
ตกลงแลกเปลี่ยนกัน!

“ช่างชั่วร้ายเหลือเกิน เขาใช้วิธีอะไรกันแน่ะ ถึงทำให้ทะเล
กระดูกต้องยอมอ่อนข้อให้? หรือว่าเขาสามารถดึงเอาวังน้ำวน
ขนาดใหญ่ และเนินต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาเป็นพวกได้จริงหรือ?” เจ้า
เกาะกระดูกขาวถึงกับพึมพำออกมาด้วยความเหม่อลอย

คนอื่นอาจจะไม่เข้าใจถึงเรื่องราวภายในนั้น แต่ เจ้าเกาะ
กระดูกขาวมีชาติกำเนิดที่แตกต่างกัน เขาล่วงรู้ถึงความลับ
บางอย่างที่คนอื่นไม่รู้

เขารู้ว่า การที่จะทำให้ทะเลกระดูกยอมอ่อนข้อมีความเป็นไปได้
ได้เรื่องเดียว นั่นก็คือข้างฝ่ายหลี่ชีย่ไม่ได้มีเพียงตัวเขาคนเดียว มี
ความเป็นไปได้สูงว่ามีวังน้ำวนขนาดใหญ่ มีเนินต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์!
หากเป็นเช่นนี้จริง นั่นเท่ากับได้ทำลายความสมดุลไปแล้ว ทะเล
กระดูกจะไม่ยอมก็ยาก!

แน่นอน การคาดการณ์ของเจ้าเกาะกระดูกขาวไม่ได้ถูกต้อง
ทั้งหมด แต่ อย่างน้อยเขาก็เดาถูกต้องครึ่งหนึ่ง ทะเลกระดูกบรรลุ
ข้อตกลงแลกเปลี่ยน เป็นเรื่องจริงที่ข้างในนั้นมีความเกี่ยวพันอยู่
บ้าง แน่แน่นอนที่สุด ไม่ได้เป็นเช่นนั้นทั้งหมด

“มือมิดของเก้าแดนต้องไม่เหมือนกันอยู่แล้ว แม้แต่ราชัน
เซียนยังไม่สามารถทำให้ทะเลกระดูกยอมศิโรราบ แต่เขากลับทำ
ได้สำเร็จ! มิน่าล่ะ แม้แต่ราชันเซียนยังไม่กล้าบ่มป่ามเป็นศัตรูกับ
เขาง่ายดาย” เจ้าเกาะกระดูกขาวพึมพำออกมาด้วยความเหม่อ
ลอย

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>